Mavi

DERGİ 2023-2024 SAYI:19

Kültür

Söyleşiler

English Department - Student Articles

Modern Languages

Genç Kalemler Cumhuriyet'i Yazıyor

Öğrencilerimizin Kaleminden Kitaplar

Görsel Sanatlar

KÜNYE

Mavi DERGİ
Yıl 2024 Sayı 19

Irmak Ortaokulu Yayınıdır.
Her eğitim-öğretim döneminde bir yayınlanır.

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları adına
Genel Müdür Metin YOLERİ

Yayın Kurulu
Türkçe Bölümü
Gamze KALE

Editör
Leyla YILMAZ

Görsel Yönetmen
Özge TATARİ

Katkıda Bulunanlar
Irmak Okulları
Ortaokul Öğrencileri

İletişim Adresi
Irmak Okulları
Cemil Topuzlu Caddesi No:100
Caddebostan Kadıköy İstanbul
0216 411 39 23

İÇİNDEKİLER

Öğrencilerimizin Kaleminden

Çocukluğa Mektup

Genç Kalemler Cumhuriyet'i Yazıyor

Çocuk Hakları Paneli

Dil ile Kültür

Öykü Günü

Söyleşilerimiz

Aslıhan Koruyan Sabancı Röportajı

Başarılarımız

Yarışmaya Katılan Öğrencilerimiz

THE ENGISH DEPARTMENT

CHILDREN'S RIGHTS

Convention on the Rights Of The Child and Education

Child Labour

Right To Play

IRMAK OKULLARI
Geleceği besleyen kaynak

MODERN LANGUAGES

DAILY NEWS

Eco-Friendly Cafe

Is the Monster Back?

Daily News in Las Vegas

New Shelters in İstanbul

EMOJI STORY

An Emoji Story: Goldilocks and the Three Bears

FREE STYLE STORY WRITING

The Plague

The Day of America

The Titanic

Lost in a Forest

TOP 10

Top 10 Best Movies

Top 10 Food

Top 10 Songs

ZODIAC SIGNS

Zodiac Signs for 2024

Zodiac Signs of The Month

Collecting Sea Garbage in Kalamış

Sailing

EDİTÖR'DEN

Değerli Okuyucularımız,

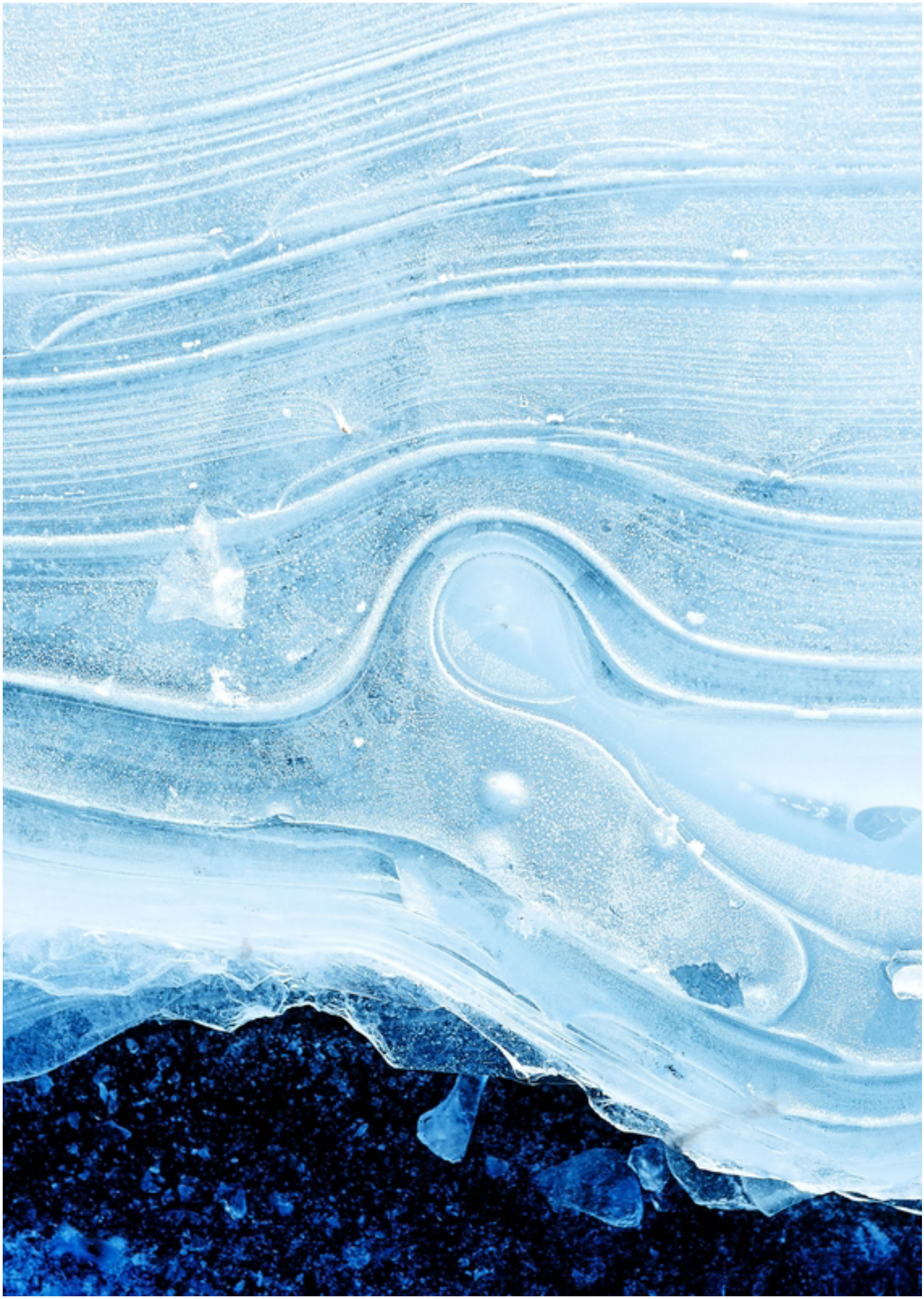
Mavi dergimizin 19. sayısıyla bir kez daha karşınızda olmaktan büyük gurur duyuyoruz. Her sayfasını özenle hazırladığımız dergimizin bitmiş halini görmek hepimizi duygulandırıyor. Sizlere hayallerimizin ötesinde bir sayıyla yeniden "Merhaba" diyoruz.

Dergide yayımlanan her yazı hepimizin duygusuyla ve sesiyle özenle yazıldı. Dergimizde her sene olduğu gibi bu sene de Türkçe dışında İngilizce yazılarımıza da yer verdik. Onları da okumanızını öneriyorum. Dergimizde her perşembe kulüp saatinde yazdığımız birbirinden güzel şiir, öykü ve denemelerin yanında yıl içinde farklı farklı derslerde yaptığımız etkinlikler de bulunmaktadır. Dergimize yaptığı katkılardan ötürü tüm kulüp arkadaşlarımız adına ürünlerini bizlerle paylaşan tüm arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Sayfalarının içine girip farklı dünyalar keşfedeceğiniz güzel bir okuma diliyoruz.

Bol bol dinleneceğiniz ve eğleneceğiniz muhteşem bir tatil geçirmeniz dileğiyle,

Leyla YILMAZ 7C

Öğrencilerimizin kaleminden...

GİZEMLİ GÜNCEL

Mete, her sabah günlük güncellemelerini gözden geçirmek için bilgisayarına otururdu. Ancak bu sabah farklıydı. Normalde iş dosyaları ve rutin e-postaların olduğu yerde, bilgisayar ekranında sadece bir şifreli mesaj belirdi.

"Mete, bu mesajı okuyorsan babanın gizli projesini çözebilirsin.
Babanın anılarına ve sırlarına ulaşmak istiyorsan birinci görevi tamamlamalısın."

Mete bu gizemli mesajın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babasının ölümünden sonra, bu proje hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ancak şimdi, bu proje Mete'nin hayatının merkezine gelmiş gibi görünüyordu.

Bu mesajdan sonra Mete bunu araştırmaya başladı, en son hayatta kalan büyük babasına gitti. Ona olanları anlattı ve şöyle bitirdi: "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı? Yoksa ben kendi yollarımla mı öğreneyim?" Büyük babası derin bir iç çekti, ardından konuşmaya başladı. "Dinle evladım bizim aile hiç bilmek istemediğin suçlara karıştı, benim gerçek adım 'Şeniz Özbir' babanın adı ise 'Dien Özbir' hepimiz adımızı kendimiz seçtik, şimdi sen de kendi adını seçeceksin." dedi ve şöyle ekledi: "Bizim jenerasyonu devam ettireceksin." dedi ve öksüre öksüre hayata gözlerini yumdu.

Mete hâlâ şok içindeydi ve büyük babasının ona dediklerini düşündü. "Kendine ad seçmelisin." Adını düşündü. Kendine istediği en mükemmel mafya adını. "Laki mafya" olacaktı çünkü bu en sevdiği dizide en sevdiği karakterin adıydı. Artık oda araştırmalar yapıp tehlikeyi kovalayacaktı.

Asya GÜLDAMLA 8C

Mete, her sabah günlük güncellemelerini gözden geçirmek için bilgisayarına otururdu. Ancak bu sabah farklıydı. Normalde iş dosyaları ve rutin e-postalarının olduğu yerde, bilgisayar ekranında sadece bir şifreli mesaj belirdi.

"Mete, bu mesajı okuyorsan babanın gizli projesini çözebilirsin. Babanın anılarına ve sırlarına ulaşmak istiyorsan birinci görevi tamamlamalısın."

Mete, bu gizemli mesajın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babasının ölümünden sonra, bu proje hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ancak şimdi, bu proje Mete'nin hayatının merkezine gelmiş gibi görünüyordu.

Mesaja tıkladı, mesajda "Aşağıdaki bilmeceleri çöz, cevaplarını evindeki nesnelerden bul, babanın sırlarını öğren." yazıyordu. Hayatında ilk defa ölen babasının projesini öğrenme fırsatı yakalamıştı. Bu fırsatı değerlendirme kararı aldı. Ama mesajı atan kişinin ismi "Anonim"di. Kimin attığını merak ediyordu. O kimdi? Babasını nereden tanıyordu? Bunu öğrenmek istiyordu.

İlk bilmeceye baktı."Takır takır takraba, içinde var akraba" yazıyordu. Biraz düşündü ve ayağa kalktı.

Bilmeceyi yazdığı kâğıdı elinde tutarak evde gezinmeye başladı.

Çok garipti, daha az önce gelen, anonim bir maile inanıp evinde gezinmeye başladı. Şaşkındı tabii ama merakı şaşkınlığından fazlaydı. Sonra evindeki koridorun sonundaki odaya geldi: Gizli Oda. Bu oda kilitliydi, anahtar yerine şifre vardı fakat Mete şifreyi bilmiyordu. Babasının ölümünden sonra annesi bu odaya şifre koymuştu, kimseye de şifreyi söylemiyordu.

Mete bununla ilgili bir ipucu var mı diye mesajına bakmaya gitti. Not olarak yazmıştı şifreyi. "Babanın doğum günü tarihi, odanın şifresi. Bunu unutma." yazıyordu. Babasının doğum tarihi neydi ki? Babası 1 yıl önce, yani 2022'de, trafik kazası geçirerek hayatını kaybetmişti. O zaman 43 yaşındaydı, yani şu anda yaşıyor olsaydı 44 yaşında olurdu. 2023-44=1979 ederdi. Yani şifre 1979'du.

Şifreyi girdi, kapı açıldı. İçerisi inanılmaz derecede tozluydu. Uzun zamandır açılmadığı belliydi. Ama içerisi sıcacıktı, tıpkı babası gibi. Bulmacaya baktı, etrafına baktı. "İçinde akraba var." İçine insan girebilecek bir şey olması lazımdı. O sırada beşik gözüne takıldı, insan beşiğin içinde uyuyabilirdi ve sallanırdı. Cevap beşikti.

Beşikle babasının arasından geçen çok olay olmuştu. Bu yüzden cevabı yazarken biraz duygulanmıştı. Anonim kişi hemen cevap verdi: "Doğru." Sonra diğer bilmeceyi yazdı: "Bir kutunun içinde dönen iğne, yol gösterir bulmasını bilene." Bayağı kafası karışmıştı, bir mesaj daha geldi. "Sana bir ipucu vereyim, odadaki büyük kutunun içindeki bir nesne. O kutu senin için çok önemli."
Kocaman bir kutu gördü içeride. Hemen kutuyu açtı. Pek çok resim ve dosyalar, yazılar vardı. Bir bilmeceye, bir kutuya baktı. Bulmacayı bulmasına gerek var mıydı bilmiyordu fakat yine de cevabı merak ediyordu.

Sonra kutuda bir pusula gördü. Birden bağırdı: "Cevap pusula!" Çünkü pusulanın ibresi vardı ve yol gösteriyordu, hem kutunun içindeydi. Fakat pusulanın yanında bazı dosyalar vardı. Şaşkınlıkla dosyaları açtı ve incelemeye başladı.

"Ölüm sebebi: Mide yanması." Şaşırdı, garipsedi ve gözleri buğulandı. Kâğıda baktı. Babasının bilgileri de yazıyordu. Ama babası trafik kazasında ölmüştü. Yoksa o mu yanlış biliyordu? Hem mide yanması neydi ki? Projeyle ne alakası vardı?

Sonra her şeyi anladı, babasının trafik kazasıyla bir alakası yoktu. Proje için kendini feda etmişti.

Bengisu AYDIN 6B

Mete, her sabah günlük güncellemelerini gözden geçirmek için bilgisayarın otururdu. Ancak bu sabah farklıydı. Normalde iş dosyaları ve rutin e-postaların olduğu yerde, bilgisayar ekranında sadece bir şifreli mesaj belirdi."Mete, bu mesajı okuyorsan babanın gizli projesini çözebilirsin. Babamın anılarına ve sırlarına ulaşmak istiyorsan birinci görevi tamamlamalısın." Mete, bu gizemli mesajın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babasının ölümünden sonra, bu proje hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ancak şimdi, bu proje Mete'nin hayatının merkezine gelmiş gibi görünüyordu.

Fakat Mete tabii ki bunu yapmayacaktı. Annesine söylemeden önce ne olur ne olmaz diye e-postayı bir grup başka garip postaların olduğu başlığa attı. Sonra hemen hazırlanıp okuluna gitti. Mete servis kullanıyordu. Annesi Mete'yi alabilecek kadar bile boş değildi. Servise bindiğinde bu gizemli e-postayı düşünmeye başladı. Hele bu zamanda annesi ona böyle gizemli ve bilinmeyen e-postaları açmaması, hemen silmesi gerektiğini söylüyordu.

Okula vardığında, en yakın arkadaşı Bora ile bu e-postayı konuştu. Bora ona böyle bir e-postayı kimsenin yazamayacağını ve eğer açarsa gayet eğlenceli bir macera olacağını söyledi. Fakat asıl macera Mete eve gidince başlamıştı. E-postasını meraktan tekrar kontrol etti ve farklı bir e-postayla karşılaştı. Bu sefer e-postada "İşte görevin: Sihirli Orman'a git ve nadir görülen sarı gülleri topla, toplarken etrafına dikkat et!" yazıyordu. İşte bu e-posta Mete'yi kandırabilmişti. Daha fazla bekleyemeyecekti. Artık babası hakkındaki her şeyi öğrenecekti ve kimse onu tutamayacaktı ki annesi, "çat" diye odasına giriş yaptı. Mete hemen bilgisayarını kapattı ve yakındaki bir kâğıtla kalemi eline alarak ders çalışıyormuş gibi yaptı. Annesi yüksek bir sesle "Haydi gel, dışarı çıkalım. Gerçekten bastı bana burası. Nereye gidelim?" dedi. Mete hemen "Gerçekten, bence Sihirli Orman'a gidelim." Annesi hemen onayladı ve giyinip ormana doğru yol aldılar.

Mete annesinden izin alıp güvenli ve takip haritalarıyla nadir bulunan çiçekleri bulmaya gitti. İki saatlik bir yolculuktan sonra annesi merak içinde, Mete'de yorgunluk ama bir yandan da mutluluk içinde annesine geri döndü. Ayrıca tabii ki anne çığlığı işitmeden olmazdı. Eve geldiğinde e-postaya görevi tamamladığını söyleyecekti ki aklına bir problem olduğu geldi. Çiçekleri toplamıştı fakat etrafında hiçbir şey görmemişti. Ardından ikinci mail gelince hayatında hiç olmadığı kadar kızgındı. Maili Bora atmıştı ve bir şakaydı. Bugün 1 Nisan'dı.

Leyla YILMAZ 7C

Mete'yi her sabah günlük güncellemelerini gözden geçirmek için bilgisayarına oturdu. Ancak bu sabah farklıydı. Normalde iş dosyaları ve rutin e-postaların olduğu yerde, bilgisayar ekranında sadece bir şifreli mesaj oluştu.

"Mete bu mesajı okuyorsan babanın gizli projesini çözebilirsin. Babamın anılarına ve sırlarına ulaşmak istiyorsan birinci görevi tamamlamalısın."

Mete, bu gizemli mesajın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Babasının ölümünden sonra, bu proje hakkında hiçbir şey duymamıştı. Ancak şimdi, bu proje Mete'nin hayatının merkezine gelmiş gibi görünüyordu.

Mete ertesi gün uyanır uyanmaz hemen bilgisayarına bir ipucu gelmiş mi diye hemen baktı. Bilgisayar ekranını açar açmaz bir ipucu vardı: "Evin bodrum katına inip oradaki gizli kapıyı açıp bir anahtar bulman lazım." Mete bunu okuduğu an hemen arayışa çıkt. Bpdrumdaki kapıdan içeri girer girmez fareler ve örümcekler sıçrdı. İlk girmesem mi diye düşünürken arkasından onu bir şey içeri itti ve kapı kapandı. Tir tir titremeye başladı. Hemen anahtarı bulayım derken altındaki bir bubi tuzağı onu yerin altındaki bir odaya düşürdü. Gözlerini açar açmaz babası önünde duruyordu. Şoktan dili tutuldu. Fakat iki saniye sonra babası yok oldu. Beş dakika orada oturup kendini

sorgulamaya başladı. "Acaba o gerçekten babam mıydı, benim babam ölmemiş miydi?" diye kendini sorgulamaya başladı. Birkaç dakika sonra kendine gelince o odadan çıkmaya çalıştı fakat başarısız oldu. Geceyi orada geçirmeye karar verdi. Gece yarısında bam bam diye sesler gelmeye başladı. Gözünü açıp aradan etrafa bakındı. Tam arkasına bakınca bir saniyeliğine babasını gördü, sonra tekrar yok oldu. Sabah uyanınca çok farklı bir evdeydi. Yanında babası duruyordu ama bu sefer gerçek babasıydı. Emin olabilmek için babasını ellemeye başladı ve bu sefer gerçekten babasıydı!

Masal DEAN 8C

Çocukluğa Mektup

03.12.2023

Sevgili Ali,

Sana ortaokulda neler yaşayacağımızı anlatacağım. Ortaokulda yeni arkadaşlar edineceksin bazıları iyi bazıları kötü olacak. Derslerin zorlaşacak sınavlara çalışman gerekecek, bunun sonunda sınavlarına çalışırsan notların iyi olacak arkadaşlarını iyi seçersen arkadaş çevren genişleyecek. Kendini ortaokulda biraz daha büyümüş hissedeceksin. Lisedekiler senden büyük ama sen de ilkokuldan büyük olmuş olacaksın.

Evin yakınsa okula belki kendin gidip gelebileceksin. Öğrenmek için ikinci bir yabancı dil seçeceksin hatta seçiminde özgür olacaksın.

Yeni yeni hobilerin olacak, kim tahmin ederdi yelkende bu kadar iyi olacağını ve aşçılık yolunda böyle gayretli ilerleyeceğini. Ortaokul olgunlaşman için güzel zaman. Anın kıymetini bil, arkadaşlarına ailene okuluna sevdiklerine hep sevgi ve saygı duy.
Herkesle anlaşmak zorunda değilsin ama uzlaşabilirsin eğer gerek varsa.

Sevgilerimle,
Ali.

Ali ARKADAŞ 6D

08.12.2023

Sevgili Çınar,

Ben on iki yaşında altıncı sınıfa giden Çınar. İlkokuldan sonra ortaokuldayız artık sorumluluklarımız iyice arttı. Fotoğraftı 1. sınıftaki halimi görünce o gün ne kadar çok heyecanlandığım geldi aklıma. O yıllarda okula sadece oyun oynamak için giderdin şimdi ise bir şeyler öğrenmeye gidiyorsun.

Haberin olsun; teniste madalya alacak, futbola devam edeceksin, son olarak basketbolda lisans alacaksın. İlkokulu Keystone'da bitirip ortaokul için Irmak Okullarına başlayacaksın. Irmak, Keystone'a göre büyük. Keystone'nın yemeklerini özleyeceksin ama artık evden yemek getirmeyeceksin. Keystone'ndan Rüzgâr ve Kerem de gelecek, yalnız hissetmeyeceksin. Okula yürüyerek gideceksin. Haftada beş gün basketbol antrenmanın var. Okul, ödevler, antrenman oldukça yoğunsun. Peluş oyuncak yerine koleksiyon yapmak için başka şeyler buluyorsun. 2021'de kuzenin olacak artık ailenin tek çocuğu sen değilsin. Kuzenin olduğuna çok sevineceksin.

Tüm bunları yaşadığın için şanslısın. Hep mutlu olmak için sebep bul.

Sevgilerimle,
Çınar.

Çınar GÜNEŞ 6D

02.12.2023

En Değerlim Merhaba,

Bu mektubu sana sana gelecekteki Eda olarak yazıyorum. Seneler içinde ne kadar değiştiğini sana anlatmak için yazıyorum. İlk olarak deneme ve yanılmayla öğreneceksin birçok şeyi. Bu konuda kendini özgür bırakmalısın. Her konuda ve her işte en iyisi değilsin ve olmana gerek yok.

Her zaman en iyi, kendinden ve kendi hatalarından öğrenirsin. Yolunda zorlayıcı etaplarla karşılaşabilirsin ama sen de bir insansın ve yardım almaktan çekinmemelisin. Belki bazı şeylerde çok heyecanlı olursun, belki çok tedirgin veya rahat olursun ama ben senin geleceğin olarak sana şunu söyleyebilirim: Bil ki başarabileceğin çok şey var. Boşuna heyecan yapma ve çalışmaya odaklan. Hayata hiçbir şey sadece istekle olmuyor. Çabalayanlar başarılı olur. Biliyorum ki bazı şeyler seni korkutabilir mesela ilkokuldan ortaokula geçmek. Bir anda en büyükten en küçüğe geçiyorsun ama merak etme bu duyguyu tek yaşayan sen değilsin. Bazen en büyük başarıları değil de küçükleri kutlaman gerekiyor. Mesela sabah uyanabilmek. Biliyor musun dünyada kaç çocuk yarını görememekten korkuyor? Kendine inanırsan eminim ki benden daha iyi ve büyük şeyler başarırsın.

Unutma ki hayatı bir kere yaşıyorsun, o yüzden çekinmeyi bırak ve seni korkutacak şeyleri yap. Kazanıp kazanmamak o kadar da önemli değil.

Sevgilerimle,
Eda Derin TAVUKÇUOĞLU 6B

04.12.2023

Sevgili Küçük Zeynep,

Bu mektubu sana büyüdüğünde hayatından nasıl olacağına dair ipucu vermek için yazıyorum. Şu an on bir yaşındayız. Çok zor bir hayatımız olmadı. Zorladığımız durumlar olmadı değil tabii ki. Mesela altıncı sınıfa geçmek.

Birden bir baskıyla karşılaşıyorsun. Zamanla onu yönetmeyi de öğreniyorsun. En zorlandığım ders Türkçe, hazır vakit varken o derse çalışmaya başlaman lazım. Bu arada ritmik jimnastiği bıraktın, voleybol oynuyorsun artık. Voleybolda iyi gidiyorsun hatta okul takımındasın. Son olarak çalışmayı asla bırakma.
Bol şans!

Sevgilerimle,
On bir yaşındaki
Zeynep.

Zeynep ŞAHİN
6B

IRMAK OKULLARI
Geleceği besleyen kaynak
100 YIL
Sonsuza kadar Cumhuriyet!
GENÇ KALEMLER Cumhuriyet'İ YAZIYOR
"100. YILINDA CUMHURİYET"
KONULU ŞİİR YARIŞMASI
"Cumhuriyet; düşüncesi hür, anlayışı hür, vicdanı hür nesiller ister."
M. Kemal ATATÜRK
irmakschools
irmakokullari
irmakokullari
irmak.k12.tr
Middle Years Programme

Dereceye Giren Şiirler

Türkçe – Sosyal Bölümü tarafından **29 Ekim Cumhuriyet Bayramı** etkinlikleri kapsamında her yıl düzenlenen **"Genç Kalemler Cumhuriyet'i Yazıyor"** şiir yarışması ortaokul öğrencilerinin katılımıyla gerçekleştirildi. Her yıl farklı bir tema ile düzenlenen şiir yarışmasının bu yılki başlığı **"100. Yılında Cumhuriyet"** oldu.

Jüri değerlendirmesi sonucunda öğrencilerimizden **Beril Abamor** birincilik, **Eliz Özalp** ikincilik, **Uras Bahçekapılı** üçüncülük ödülü aldı.

1. CUMHURİYET

Karanlık gecelerin,
Bulutların ardından.
Bir güneş gibi doğdu,
Kıpkırmızı şafaktan.

29 Ekim'de,
Kuruldu Cumhuriyet.
Halkın da emeğiyle,
Sağlanmıştı hürriyet.

Türk bayrağı özgürce,
Göklerde dalgalandı.
Yepyeni bir gün gibi,
Vatanı aydınlattı.

Heyecanla doluydu.
Mutlu halkın gözleri,
Dünyaya duyuruldu,
Ata'mızın sözleri.

İşte o günden beri,
Hürriyettir Türkiye.
Cumhuriyet böyle geldi,
Bu güzelim ülkeye.

Beril ABAMOR 8C

2. CUMHURİYET KADINLARI

Babaannem seksen küsür yaşında,
Dünyaya gelmiş Cumhuriyet'in başında.
Mutlu yaşamış okulunda, işinde.
Ata'mın başlattığı Cumhuriyet çağında.

Babaannemin büyükannesi,
Ne eğitimi olabilmiş ne mesleği.
Anadolu kadını sevdiklerinden esirgememiş desteği,
Yine de yaşayamamış hayatını kendi istediği gibi.

Ben şimdi Cumhuriyet'in yüzüncü yılında,
Ata'mın izinde, onun aydınlık yolunda.
Her bilgiye, teknolojiye, onda ulaştığım ışıkta,
Ata'mın ülküsünü taşıyacağım çağlar boyunca.

Eliz ÖZALP 7C

3. CUMHURİYET 100 YAŞINDA

Ata'mızın emanetidir o bize,
Koruyacağız onu seve seve.
1923'ten beri bu topraklarda,
Cumhuriyet yüz yaşında!

Büyük emeklerin hediyesi bu,
Bırakıp gitmeyiz onu.
Daha nice yıllara,
Cumhuriyet yüz yaşında!

Emanetidir Atatürk'ün,
Simgesidir özgürlüğün.
Yıllardır Türk milletinin yanında,
Cumhuriyet yüz yaşında!

Uras BAHÇEKAPILI 5C

Çocuk Hakları Paneli

28 Kasım Salı günü, 7. sınıf öğrencilerimizin görev aldığı "Çocuk Hakları" konulu bir panel düzenlendi. Panelimiz, Türkçe ve İngilizce olarak iki dilde gerçekleşti. Panelde 7. sınıf öğrencilerimiz "Mülteci Çocuklar", "Çocukların İnsani Şartlarda Yaşam Hakkı," "Çocukların Yeterli ve Dengeli Beslenme Hakkı" üzerine Türkçe konuşma "Çocukların Eğitim Hakkı", "Çocuk İşçiliği" ve "Çocukların Oyun Hakkı" üzerine konuşmalarını İngilizce yaptılar.

Mülteci Çocuklar

Bugün burada Çocuk Hakları Sözleşmesi'nde yer alan haklara sahip, mutlu bir çocuk olarak bulunuyorum.
İyi bir eğitim alarak geleceğime umutla bakabiliyorum. Arkadaşlarımla oyunlar oynayıp keyifli zamanlar paylaşabiliyorum.

Ailemin sevgi ve korumasıyla güvende olduğum bir çocukluk yaşıyorum ve büyümek için acele etmiyorum. Ne yazık ki her çocuk bu kadar şanslı olamıyor, bazıları en temel haklarından bile mahrum bırakılıyor. Bu nedenle bir an önce büyümek ve çocukluk dönemini geride bırakmak istiyorlar. Çünkü sevgi, şefkat ve korunmaya ihtiyaç duyarken bazen en yakınlarından bazen de onları koruyacak büyükleri olmadığı için başkalarından zorbalık görebiliyorlar.

Dünyada temel haklarının bilincinde olmayan ve en acısı hiçbir hak talebinde bile bulunmayan; şiddete, yoksulluğa, eşitsizliğe maruz bırakılan binlerce çocuk var. Bugün burada son yıllarda gündemimizde de çokça yer edinen mülteci çocuklar sorunu hakkında konuşacağım.

"Mülteci kimdir?"

Elbette bu kavramla ilgili tanımlar okuyabilirim size. Ardından birçok istatistik vererek mülteci insanlarla ilgili kalbe ulaşmayan bazı sayısal verilerden bahsedebilirim. Ama sizin hayatınızda bu bilgilerin ne kadar anlamlı olacağını bilmiyorum.
Bizler burada güvenli ve ebeveynlerimiz tarafından desteklenen sevgi dolu bir ortamda, ayrıcalıklı eğitim alma şansını yakalamış çocuklarız. Sorunlarımız, birazdan anlatacaklarımın yanında sabun köpüğü gibi kalacaktır.

Son yıllarda dünyada yaşanan çatışma ve savaşlar, iklim krizi nedeniyle artan doğal felaketler ve kuraklık gibi nedenlerle evlerini terk etmek zorunda kalan binlerce çocuk var. İstatistikler her 1000 çocuktan 6'sının mülteci

olduğunu söylüyor. Bu çocukların sayısı rekor seviyeye ulaştığı için sağlık, eğitim ve koruma gibi temel destek ve hizmetlere erişimin yetersiz kaldığını biliyoruz. Aynı zamanda bu çocuklar; yetersiz beslenme, aşılanmama ve sağlıksız ortamlarda yaşama gibi olumsuz şartlara sıklıkla maruz kalmaktadır. Bu durum onların hayatlarını tehdit eden hastalıklara yakalanma riskini artırmaktadır. Hatta bazıları sağlık hizmetlerine ulaşamadıkları için ölmektedir. Hayatta kalanlar da insan kaçakçıları tarafından kaçırılma, radikal terör örgütleri için çocuk asker olma ve çocuk işçi olarak çalıştırılma gibi risklerle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Sevgili Arkadaşlar,

Ardında büyük dramların saklı olduğu bu çocuklar içimizde, ülkemizin başka bir şehrinde ya da semtimizin sokaklarında… Göze görünmeden, silik şekiller gibi yaşamlarına devam ediyorlar. Acıyoruz, bazen yok sayıyoruz ama tanımıyoruz onları. Konuşmamın bu bölümünde mülteci çocuklara bir şiirle seslenmek istiyorum:

Hangi sokakta sancı
Kaç odada acı
Kaç şehirde yabancısın
Aşısız da olsa
Dut ağacı gibisin
Silkelendikçe tazelenen
Yeniden yeniye
Meyveye duran
Bir kocamanlık var
Sözlerinde
Acı dolu gözlerinde
Ay çocuk, nerdesin?

Sağlıksız koşullarda büyüyen ve yaşadıkları tüm sorunlar nedeniyle çeşitli fiziksel ve psikolojik rahatsızlıklara yakalanan bu çocukların büyüdüklerinde sağlıklı birey olmaları zorlaşmaktadır. Halbuki çocuk "gelecek" demektir, çocuk "umut" demektir. Daha iyi bir gelecek için din, dil ırk ayrımı yapmadan mülteci ya da değil tüm çocukların hakları korunmalıdır. Konuşmamı Güney Afrika Eski Başkanı Nelson Mandela'nın sözleriyle bitirmek istiyorum: *"Bir toplumun asıl ruhunu en iyi gösteren şey, o toplumda çocuklara nasıl davranıldığıdır."*

İmge ÇETİNKAYA 7C

Çocukların Beslenme Hakkı

Bugün çocuk hakları farkındalığına sahip yetişkinlerle büyümüş, çocuk haklarının insan haklarının bir parçası olduğunu bilen bir çocuk olarak buradayım. Çocuk hakları, her çocuğun insan haklarına saygı göstererek yaşama, sağlıklı bir şekilde gelişme, eğitim alma, aileyle birlikte olma ve ifade özgürlüğü gibi temel hakları içine alan bir kavramdır. Bu haklar çocukların güvenli, sağlıklı ve her yönden desteklenen bir çevrede büyümelerini sağlar. Buna rağmen dünyadaki 30 milyon çocuk açlığa maruz kalıyor ve çocukların hayatları tehlikeye atılıyor. "Açlık; çocuk haklarının sessiz çığlığıdır, duyan kulaklar gereken adımları atmalıdır." sözünden yola çıkarak bugün burada açlıkla mücadele etmek zorunda kalan çocukların sorunlarından ve bu durum karşısında neler yapılması gerektiğinden söz edeceğim.

Beslenme, her bireyin sağlıklı gelişimi ve yaşam kalitesi için temel bir gereksinimdir. Toplumun geleceği ve en değerli varlıkları olan çocukların beslenme hakk; herkesin yeterli, güvenli, sağlıklı gıdaya kolayca ve sürdürülebilir şekilde ulaşmayı içeren temel bir insan hakkıdır. Çocukların bu hakkı, uluslararası ve ulusal kurallarla koruma altına alınmıştır. Çocuk Hakları Bildirgesi "Çocuklara yeterli beslenme sağlanması gerektiğini" söyler. Ancak Türkiye de dahil olmak üzere çok sayıda ülkede hala birçok çocuk beslenme yetersizliği ve açlıkla mücadele etmektedir. Bu durum, çocukların sağlığı, fiziksel ve zihinsel gelişimi üzerinde olumsuz etkilere yol açmaktadır. Bu hakkın korunması sadece fiziksel sağlığımızı değil aynı zamanda duygusal sağlığımızı da etkiler. Bu nedenle beslenme hakkının korunması sadece bireylerin değil aynı zamanda toplumun sağlığını da etkiler.

Asya ve Afrika ülkelerinde yaşayanlar için açlık, kronik bir sorun hâline gelmiştir. Bu bölgelerde dünyaya geldikleri için bu haktan eşit derece yararlanamayan çocuk sayısı ise gün geçtikçe artmakta. Bölgedeki açlığın nedenleri ise küresel iklim değişikliğine bağlı olarak artan kuraklık ve bölgesel çatışmalardan doğan

zorluklardır. Bölgede tarım yapılabilecek alan sayısı oldukça fazladır. Ancak ülkelerdeki otorite boşluğu ve maddi imkânların yetersizliği sahip olunan zenginliklerin değerlendirilmesini engelliyor. Güvenilir yardım kuruluşları Bu duruma dikkat çekmek ve sorunu çözebilmek için yoğun çaba sarf etmekte.

Elde edilen verilere göre ülkemizdeki çocukların %5'i açlık sebebiyle ölümle burun buruna iken %15'i ise yetersiz beslenme tehlikesiyle mücadele ediyor. Peki, içinde bulunduğumuz bu zor durumu çözmek için neler yapılabiliriz?

Devlet yoksulluk ve açlıkla mücadele eden aileleri tespit etmeli bu ailelere yardım etmeli, onlara iş imkânı sunmalıdır. Amerika'da 2010 senesinde kurulan "Feed the Future Organizasyonu"yla yiyecek yardımı ihtiyacı olan 20 kadar ülkeye 18 milyar dolar yardımda bulunmuştur.

Diğer bir destek sivil toplum kuruluşlardan gelebilir. Çocuklar için yardım kampanyaları organize ederek sorunun fark edilmesini daha sonra da çözümüne katkı sağlanmasında yardımcı olabilir. Birleşmiş Milletler "World Food Programme" ile 170 milyon insana 25 milyar dolar yiyecek yardımı sağlamıştır.

Son destek de bizden gelmelidir. Çevremizde yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğimiz ailelere yardım etmeli, sivil toplum kuruluşlarına bağışta bulunmalı hatta bu kuruluşlarda gönüllü çalışmalıyız.

Hem dünyayı hem de ülkemizi etkileyen bu sorunun çözümü için hep birlikte hareket etmeliyiz.

Türkiye Gıda Mühendisleri Odasının belirttiği gibi *"Çocuk açlığı, çocuk sağlığına yönelik bir şiddettir.Çocuk açlığına engel olmak hepimizin elindedir."*

Kanat ÖZBAYRAÇ 7A

İnsani Şartlarda Yaşama Hakkı

Bugün burada önemli bir meseleyi ele almak ve bu konuda farkındalık yaratmak için bir araya geldik.

İnsan hakları evreninin ayrılmaz bir parçası olan çocuk hakları "geleceğin teminatı" olarak tanımlanan biz çocuklara adil, güvenli ve destekleyici bir çevre sunmayı amaçlıyor. Ben de bugün sizlere **"Çocukların İnsani Şartlarda Yaşama Hakkı"**ndan bahsedeceğim.

Her insan doğduğu andan itibaren bazı temel haklara sahiptir.

Bunlar *"yaşam hakkı, adil yargılanma hakkı, adalet hakkı, işkence ve kötü muamele yasağı, kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkı, düşünce özgürlüğü, sağlık ve eğitim hakkı"* gibi kişisel, fiziksel ve ahlaki bütünlüğümüzü koruyan haklardır. Fakat günümüzde bu hakların kullanımı konusunda adaletsizlikler var. Örneğin Afrika'da doğup büyüyen bir çocuk birçok açıdan dezavantajlı bir konumda oluyor, bu çocuklar yeteri kadar yemek bulamıyor, sağlık haklarını kullanamıyorlar. Bu nedenle çoğu daha çocukken ölüyor. Ya da İmge'nin konuşmasında bahsettiği gibi savaşa maruz kalan çocukların eğitim hakkı ellerinden alınıyor. Duygusal ve fiziksel açıdan zarar görüyorlar. Maalesef bulunduğumuz coğrafya gereği sık sık yanı başımızda yeni bir savaşın sesi, görüntüsü ve endişesi ile baş başa kalıyoruz. Şiddete ve istismara maruz kalarak ülkesini terk etmek zorunda kalan bu çocukların göç yollarında ve sonrasında yaşadığı sıkıntılara ne kadar çözüm buluyoruz.

Sevgili Arkadaşlar,

Çocuklar, toplumların en savunmasız ve değerli varlıklarıdır. Onların insani şartlarda sağlıklı, güvenli ve sevgi dolu bir yaşam sürmeye hakları vardır. Ancak maalesef dünya genelinde, pek çok çocuk yaşamın temel unsurlarından yoksun bir şekilde büyümekte ve karşılaştıkları zorluklarla mücadele etmek zorunda

kalmaktadır. Oysa çocukların insani şartlarında yaşama hakkı, bir toplumun insan haklarına saygısının temel bir göstergesidir.

Konuşmamın bu bölümünde yetişkinlere seslenmek istiyorum:

Geleceği emanet ettiğiniz çocuklara adil bir dünya bırakıyor musunuz? Toplumda var olan ve bizlerin insanca yaşama hakkını kısıtlayan **"sağlık hizmetleri eşitsizliği, eğitim eşitsizliği, ekonomik eşitsizlik, cinsiyet eşitsizliği"** gibi yaşam kalitemizi önemli ölçüde etkileyen ve uzun vadede toplumsal adaletsizliklere neden olan bu sorunlara gerçekten çözüm arıyor musunuz? Yoksa birçok kez yaptığınız gibi başınızı kuma gömüp daha "büyük" sorunlarla mı uğraşıyorsunuz?

Öykü YAMAN 7B

Dil ile Kültür

DİL İLE KÜLTÜR İLİŞKİSİ

Dil ile kültür iç içedir ve dil kültürün taşıyıcısıdır. Dil, yeni fikirlerin ve yaratıcılığın da kaynağıdır. Dilin bu iki temel özelliği, onu kültür olarak bilinen toplum ve millet kimliğinin en büyük koruyucusu, yaratıcısı ve geliştiricisi durumuna getirmiştir.

Dil ve kültür kavramları birbirinden ayrı düşünülemez. Bu iki unsur toplumu oluşturur ve eğer birbirlerinden ayrılırsa toplumun çöküşüne neden olur. Dil ve kültür ait olduğu toplumu biçimlendirdiği gibi toplum da sahip olduğu dil ve kültürü biçimlendirmektedir.

Toplumlar zamanla dillerini geliştirir ve güçlendirir. Bunlara örnek olarak yeni alfabelerin bulunmasını ve yeni sözcükler türetilmesini örnek gösterebiliriz. Dil geliştikçe kültür de gelişir çünkü dil kültürel unsurlar kullanarak yapılan kendini ifade etme ve iletişim kurma yoludur.

Dil ve kültür ilişkisine Türkçe ve Türk kültürünü de örnek olarak gösterebiliriz. Milletin varlığı, sahip olduğu dil ve kültürü canlı tutmalarına bağlıdır. Bir dil kendi kültürünü temsil etmelidir. Başka dillerden, kültürlerden dilimize geçen kelimeler kullanılmamalıdır. Bu dilin sözcük dağarcığının zayıflamasına neden olur. Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi "Ülkesini yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır. " sözünden de bu anlamı çıkarabiliriz.

"Dil ve kültür" kavramları bir toplumun geleceğini belirler. Bu yüzden bu kavramlara dikkat edilmeli ve toplumun geleceği güvenceye alınmalıdır.

Ali Kaan ZAMAN 7A

KÜLTÜRÜN SÖZCÜSÜ DİL

Millet; aynı topraklar üzerinde yaşayan aralarında dil, tarih, duygu, gelenek ve görenek birliği olan topluluktur. Dil bir milletin tarihini, yaşam biçimini, duygularını aktaran bir araçtır. Bir milletin kültürü gelenek ve göreneklerinden, inançlarından oluşur. İşte bu noktada dil-kültür ilişkisine baktığımızda "Dil, kültürün en önemli parçası olup o milletin sesidir." diyebiliriz. Atatürk "Ülkesini yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı dillerin boyunduruğundan kurtarmalıdır." demiştir. Türk toplumu İslamiyet'i kabul ederek diline Arapça ve Farsçayı sokmuş böylece Arap kültürünü benimsemiştir. Daha sonra Batı'ya yönelmiş Fransızcayı dile sokup batı kültüründen etkilenmiştir. Şimdi ise gençlere işlerini dünya çapında yürütebilmeleri için İngilizce eğitim aldırılıyor ve dilimize İngilizce sözcükler girmiş durumda. Dilimize her giren sözcük aslında o kültürü de beraberinde taşımaktadır. Zamanla farkında olmadan dilimizi ihmal ettiğimiz için o kültürün yani ülkenin sömürgesi haline gelebiliriz. Atatürk bağımsız olmak istiyorsak dilimize yani kültürümüze sahip çıkmamızı söylemiştir. Bildiğiniz gibi artık sıcak savaşlar yerine kültürü yok etme mücadelesi verilmektedir.

Kültür bizim yemeklerimiz, düğünlerimiz, kıyafetlerimiz, inançlarımız, oyunlarımız kısaca yaşam biçimimizdir. Bizim dilimiz yani Türkçe tüm bunları ifade edecek güce sahiptir. Atatürk'ün söylediği gibi *"Türk milletinin dili Türkçedir. Türk dili dünyada en güzel, en zengin ve en kolay olabilecek bir dildir. Onun için her Türk, dilini çok sever ve onu yüceltmek için çalışır."* Bize onu geliştirme ve koruma görevi düşmektedir. Atatürk bu konuda *"Zengin sözlüğümüzün toplandığı gün, milli varlığımız en kuvvetli bir dal kazanacaktır. Bizim milliyetçiliğimizin esası dil birliğinin korunmasıyla mümkün olacaktır. Türk dili zengin, geniş bir dildir. Her kavramı ifade kabiliyeti vardır. Yalnız onun bütün varlıklarını aramak, bulmak, toplamak, onlar üzerinde çalışmak lazımdır."* diyerek aslında ne yapmamız gerektiğini açıkça vurgulamıştır. Bağımsızlığımızı sadece toprak koruyarak değil kültürümüze dolayısıyla dilimize sahip çıkarak koruyabiliriz.

Ali Pamir SEZER 7C

DİL-KÜLTÜR İLİŞKİSİ

Dil-kültür ilişkisinin ele alınması, toplumsal farkındalık için çok gereklidir. Çünkü kültürümüzü gelecek nesillere aktarmaya yarayan en önemli taşıyıcı güç dildir. Aynı zamanda dil, yeni fikirlerin ve yaratıcılığın da kaynağıdır. Dilin bu iki temel özelliği; onu kültür dediğimiz toplum ve millet kimliğinin en büyük koruyucusu, yaratıcısı ve geliştiricisi durumuna getirmiştir. Dil, milli kültürün ilgi alanına giren tek varlık dünyasını yansıtır. Aynı zamanda dil; milli hafızanın, milli hatıraların, duyguların ve düşüncelerin, bütün maddi ve manevi değerlerin, bütün buluş ve icatların ortak hazinesidir. Dil olmasaydı, tarih bilinci ve gelecek şuuru oluşmazdı ve uygarlıklar da olmazdı. Milletler dil sayesinde kültürlerini, edebiyatlarını, tarih ve sanatlarını ortaya çıkarabilmektedirler.

Bireylerin toplumsallaşmasında ve de toplumsal bilincin oluşmasında eğitim en önemli kurumlardan biridir. Bu nedenle toplumdaki tüm bireyleri dilin önemi konusunda bilinçlendirmeliyiz. Atatürk'ün dediği gibi "Ülkesini yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır."

Cemre HAS 7B

MİLLİ VARLIĞIMIZ DİLİMİZ

29 Ekim 2023 günü Cumhuriyet'imizin 100. yılını kutladık. Peki, nedir Cumhuriyet? Sadece bir yönetim biçimi mi? Türk halkının topraklarına sahip çıkması mı? Türk bayrağının özgürce bizim topraklarımızda dalgalanması mı? Aynı zamanda bizi tek bir toplum yapan Türk dilinin varlığı değil mi? Bir ülkede farklı ırkta, dinde, inançta ve fikirde insanlar yaşayabilir. Bu farklı insan topluluklarını bir arada tutan şey ortak iletişimde kullandıkları dilidir. Türk milletinin dili Türkçedir. Mustafa Kemal Atatürk'ün de söylediği gibi *"Bizim milliyetçiliğimizin esası dil birliğinin korunmasıyla mümkün olacaktır."* Atatürk bizden vatanımızı düşmanlardan savunduğumuz gibi dilimizi de yabancı kelimelerden savunmamızı istemiştir. Sonuç olarak dilimizi korumak ülkemizi korumak kadar önemlidir. Türk milliyetçiliği nasıl bayrağını ve vatanını, kutsal sayıyorsa dilini de kutsal saymak her Türk gencinin görevidir.

Duru DEMİRER 7C

DİL VE KÜLTÜR

Her kültürün kendine özgü bir dili vardır. Bu dil o kültürün hem oluşmasını hem de yaşamasını sağlar. Kendi kültürümüze baktığımızda bu görüşün doğruluğunu görebiliriz. Dilimiz sayesinde kültür ürünlerimiz günümüze kadar gelmiştir. Sözgelimi efsanelerimiz, geleneklerimiz, adetlerimiz… Dilimiz öylesine zengin bir dildir ki kültür unsurlarının her birine ait sayısız sözcüğü içinde barındırır. Atatürk'ün *"Türk dili zengin, geniş bir dildir. Her kavramı ifade kabiliyeti vardır. Yalnız onun bütün varlıklarını aramak, bulmak, toplamak, onlar üzerinde çalışmak lazımdır."* sözü dilimizin zenginliğini kanıtlar niteliktedir.

Ekin SILAY 7A

Жаным
Сүйікті
Сүйікті
Сүйікті

Unutmayalım ki bir ülkenin ana dili bozulursa toplumda çöküş başlar. Konfüçyüs'a: "Bir ülkeyi idare etmeye çağrılsaydınız yapacağınız ilk iş ne olurdu?" diye sormuşlar. O da: *"İşe önce dili düzeltmekle başlardım. Çünkü dil bozulursa kelimeler düşünceleri iyi anlatamaz. Düşünceler iyi anlatılmazsa yapılması gereken işler yapılamaz. Görevler gereği gibi yapılmazsa töre ve düzen bozulur. Töre ve düzen bozulursa adalet yoldan sapar. Adalet yoldan çıkarsa şaşkınlık içine düşen halk ne yapacağını, işin nereye varacağını bilemez. Bunun içindir ki hiçbir şey dil kadar önemli değildir."* demiştir.

Masal ENGİNAR 7C

DİL VE KÜLTÜR

Dil, kültür ögeleri arasında kültürden bağımsız düşünemeyeceğimiz unsurların başında gelir. Çünkü kültürün yaşaması, kuşaktan kuşağa aktarılması ancak dille olur. Örneğin bize ait kültürel unsurları içinde barındıran, toplum olarak bizi yansıtan, bizi özetleyen deyim ve atasözlerimizin nesilden nesile aktarılmasında yardımımıza yine dil koşmaktadır.

Dil aynı zamanda kültürün canlı olduğunun da bir kanıtıdır. Çünkü en etkili iletişim dille kurulan iletişimdir. İletişimimizin etkisi artması kelime hazinemizin zenginliğine, kullandığımız kelimeleri yerinde ve anlamına uygun kullanmamıza da bağlıdır. Kültüre sahip çıkmak dile sahip çıkmaktır. Atatürk'ün dediği gibi, *"Türk milletinin dili Türkçedir. Türk dili dünyada en güzel, en zengin ve en kolay olabilecek bir dildir. Onun için her Türk, dilini çok sever ve onu yüceltmek için çalışır."*

Meryem Helin ÇELİKER 7A

DİL VE KÜLTÜR İLİŞKİSİ

Bir toplumun kültürü, dili tarafından yansıtılır. Dil; bir kültürün inançları, tarihi, değeri, yaşam tarzını ve geleneklerini ifade etmekte kullanılır. Bir kişinin kimliği, kullanmış olduğu dili şekillendirir. Bireyin dil kullanımı, hem kimliğini hem de kültürel bağlarını ifade eder. Dil, kültürel çeşitliliği ve aidiyeti sürdürmede kritik bir rol oynar ancak dilin sürekli evrim geçirmesi de gerekebilir. Bu nedenlerden ilki kültürel değişimdir. Kültürler zamanla gelişir ve bu evrim, dili de etkiler. İkincisi iletişim ihtiyaçları. Toplumlar ve kültürler zamanla değiştiği için yeni kavramlar, teknolojiler ve toplumsal dinamikler ortaya çıkar. Dilin de bu değişime ayak uydurması gerekir. Üçüncü ve son neden yeni kuşaklarla iletişim sağlama. Dilin yaşlı ve genç nesiller arasında anlaşılır ve kullanılabilir olması önemlidir. Dilin evrimi, yeni nesillerin daha iyi anlamasına ve kullanmasına yardımcı olabilir. Mesela Türkçede evrim geçirmiş kelimelere, "kadı-hâkim, hususî-özel ve müzakere-görüşme." örnek olarak verilebilir.

Dil kültürün taşıyıcısıdır bu nedenle kültürün aktarılmasında önemli bir rol oynar. Nesiller arasında bilgi, efsane, gelenekler ve tarih dil aracılığıyla iletilir. Dolayısıyla dil-kültür ilişkisi, insanların dünya görüşlerini, değerlerini ve tarihini yansıtan bir ayna gibidir ve kültürel çeşitliliği korumak ve anlamak için önemlidir. Yazımı Atatürk'ün bir sözüyle bitirmek istiyorum: *"Bir milletin yükselmesi, yalnız sanatta, ilimde, ahlakta değil, o milletin kendi milli diliyle olur."*

Nilsu ÖĞÜCÜ 7B

DİL VE KÜLTÜRLER ARASI İLİŞKİ

"Dil" ve "kültür", ikisi de günlük yaşantımızı etkileyen önemli kavramlar. Fakat bu iki kavram arasında nasıl bir ilişki olabilir? Öncelikle "dil" bizim birbirimizle iletişim kurmamızı ve anlaşmamızı sağlar. "Kültür" ise bizim günlük yaşantımızdan gelenek ve göreneklerimize kadar her şeyimizdir.

Dil, kültürü taşır ve kültür de dilin içinde gelişir. Yani, biz dilimizi kullanarak aslında bir nevi kültürel değerlerimizi gelecek nesillere aktarırız ve böylece kültürümüz yaşamaya devam eder. Örneğin büyükler çocuklarına örnek olarak kültürel unsurları öğretir. Veya başka kültürlerden birisiyle konuştuğumuz zaman, o kişi ile kültürünüzün bir parçasını paylaşmış oluruz. Bu iki kavram arasındaki başka bir önemli ilişki ise bir dil ne kadar zenginse kültür de bir o kadar zengindir. Aynı Atatürk'ün dediği gibi: *"Zengin sözlüğümüzün toplandığı gün, milli varlığımız en kuvvetli bir dal kazanacaktır."* Yani, zengin bir dilde konuşan insanlar sadece o dilin atasözü ve deyimlerini değil, aynı zamanda kültürel referanslarını da paylaşırlar. Böylece o dilde yazılan kitaplar, şiirler ve edebi eserler diğerlerine göre daha zengin olur. Dünyada bir fark yaratırlar.

Sonuç olarak "dil" ve "kültür" durmaksızın gelişmeye devam ederken bizim üzerimize düşen görev, tıpkı Atatürk'ün söylediği gibi dilimizi ve dolayısıyla kültürümüzü geliştirerek dünyada bir fark yaratmak ve insanların arasındaki bu iki terimin sağladığı derin ilişkileri korumaktır.

Ozan ÇETİNKAYA 7B

ZENGİN DİLİMİZ

Kültür bir milletin yaşadığı yeme, içme, giyim-kuşam, eğlence, iletişim, sevgi, saygı, inanç… gibi hayatın her safhasında insanı kuşatan duygu ve düşüncenin yaşama yansıyan halidir. Bütün bu durumlar dilin imkânlarının kullanılabilmesi ile başkalarına aktarılır. Kültürün aktarılmasında en önemli araç dildir. Sözlü ve yazılı kültür ürünleri dil aracılığı ile nesilden nesile aktarılır, yetişen nesil sadece kendi dilini öğrenmekle kalmıyor; yaşadıkları toplumun kendine özgü özelliklerini öğrenmiş olurlar. Dil bir toplumun iletişimini sağlayan araç olmaktan çok bir ulusun düşünme ve yorumlama zenginliğidir, bağımsızlığıdır. Kendi dilini, yabancı dillerin etkisinden koruyamayan bir millet kültürüne ve değerlerini yabancı olur. Atatürk, "Zengin sözlüğümüzün toplandığı gün, milli varlığımız en kuvvetli bir dal kazanacaktır. Bizim milliyetçiliğimizin esası dil birliğinin korunmasıyla mümkün olacaktır." Türkçenin zenginliğini bilmeli, kendi ana dilimizi iyi tanımalı ve onu doğru kullanmalıyız. Türkçeyi günlük konuşmalarımızda zenginleştirmeli, dilimizin yaşaması için elimizden geleni yapmalıyız.

Ömer KABASAKAL 7B

DİL VE KÜLTÜR İLİŞKİSİ

Kültür ve dil birbirine bağlı unsurlardır. Kültürsüz dil, dilsiz kültür olmaz. Aynı zamanda ülkenin vatandaşlarını o ülkenin kültürü ve dili ayakta tutar. Kültür ve dil, et ve tırnak gibidir.

Dil ve kültür kavramları birbirinden ayrı düşünülemez. Bu iki unsur toplumu oluşturur ve eğer birbirlerinden ayrılırsa toplumun çöküşüne neden olur. Dil ve kültür ait olduğu toplumu biçimlendirdiği gibi toplum da sahip olduğu dil ve kültürü biçimlendirmektedir. Türkçemizi, kültürümüzü ve değerlerimizi korumamız bu nedenle de korumamız gerekir. Atatürk *"Zengin sözlüğümüzün toplandığı gün, milli varlığımız en kuvvetli bir dal kazanacaktır. Bizim milliyetçiliğimizin esası dil birliğinin korunmasıyla mümkün olacaktır."* sözüyle de dilimizi öğütlediği gibi kültürümüz devamlılığı dilimizi korumakla olur.

Poyraz DUMAN 7A

DİL VE KÜLTÜR

Dil, insanlar arasında iletişimi sağlayan en önemli araçtır. Ayrıca bir milleti millet yapan ve diğer milletlerden ayıran önemli bir ögedir. Kültür ise bir toplumun duyuş ve düşünce birliğini oluşturan, gelenek durumundaki her türlü yaşayış, düşünce ve sanat varlıklarını ifade eder. Dil ve kültür bir toplumun ayrılmaz iki parçasıdır.

Toplum aynı dili kullanarak bir birlik oluşturur. Bu birlik sayesinde aidiyet duygusu gelişir. Yine kültür, ortak duygu ve gelenekler ile bir toplumu toplum yapar. İnsanlar duygularını ifade ederken dili kullanır: Edebi eserler, şiir, türkü, konuşmalar, deyimler, atasözleri, ağıtlar, hitabeler, yazıtlar vb. Dil, kültürün oluşmasını, saklanmasını ve gelecek nesillere aktarılmasını sağlar. Kültür ise geçmişten gelen birikimle dilin gelişmesine katkı sağlar. Göktürk Yazıtları, dil ve yazı sayesinde günümüze kadar gelmiştir. Dil sayesinde kültür gelecek nesillere aktarılmıştır. Yani bir kültür aktarıcısıdır. Kültür bir birikimdir, dil ise kültürün suyudur. Dil yaşayan bir varlık gibidir. Sürekli değişim gösterir. Kültür sayesinde dil geçmişe bağlanır. Dil gelişirken, kültür eski dilin unutulmasını önler. 1071'de Malazgirt'te Alparslan'ın yaptığı konuşma ve Atatürk'ün yaptığı konuşmalar yüzyılları birbirine bağlar, aktarır, duygu ve düşüncede birleştirir. Hatta Atatürk'ün söylediği gibi "Türk dili zengin, geniş bir dildir. Her kavramı ifade kabiliyeti vardır. Yalnız onun bütün varlıklarını aramak, bulmak, toplamak, onlar üzerinde çalışmak lazımdır." sözü Türk dilinin ne kadar önemli bir dil olduğunu ortaya koymaktadır. Dildeki yozlaşma kültürde de bozulmaya neden olur. Bu yüzden dilimize sahip çıkmak demek kültürümüze, özümüze ve milletimize sahip çıkmak demektir.

Sonuç olarak kültürün nesilden nesile aktarılmasını sağlayan dil milleti meydana getiren en önemli etkendir. Dil, kültürün oluşması ve yaşamasında da en büyük göreve sahiptir.

Seham SAHYOUNI 7C

Öykü Günü

14 ŞUBAT DÜNYA ÖYKÜ GÜNÜ

"Bir insanı sevmekle başlar her şey." Bizler her şeyin, yaşamın, sevginin, umudun, barışın, öykünün paylaştıkça anlam kazanacağına inanıyoruz düşüncesiyle on yılı aşkın süredir **"14 Şubat Dünya Öykü Günü"** olarak kutlanıyor. Biz de Türkçe-Sosyal Bölümü olarak *"İnsan, öyküsüyle var."* diyerek öğrencilerimizden kalemlerine geldiği gibi öyküler yazmasını istedik.

Ali'nin Hayatı

Ali on yaşındaydı ve yedi kardeşi ile birlikte bir köyde yaşıyordu. O köyde yaşamak çok zordu çünkü elektrikleri ve suları yoktu ama Ali burada yaşamayı çok seviyordu. Köyde annesine yardımcı olabiliyor, köpeklerle ve kardeşleriyle oyun oynayabiliyordu. Köy okuluna da kolayca gidebiliyordu.

Bir gün askerler köye geldiler ve nehre baraj yaptılar. Baraj yapılınca köyde sular kesildi. Oradaki suları askerler almaya başladılar. Ali tüm olanları gördü ve onları durdurmaya çalıştı ama askerlerden biri Ali'yi itti. El koydukları tüm suyu alıp gittiler. Daha sonra Ali köydeki herkesi çağırdı ve yapılan barajları gösterdi. Köylüler birlikte yürüdüklerinde barajı gördüler ve neredeyse su kalmamıştı. Bir plan yaptılar ve su akışını durduran barajları yıktılar. Barajların yıkılmasıyla birlikte köye su yavaş da olsa ulaşmaya başladı. Köy halkı çok kızgındı. Birlik olmaya karar verdiler ve uzun yıllar iş birliği içinde çalıştılar. O kadar iyi işler yaptılar ki köy, küçük bir köy olmaktan çıktı ve neredeyse gelişmiş bir ülke gibi oldu. Nüfus arttı, ekonomisi iyileşti. Dünya haritasında bile yer aldı.

Bütün bu planlamaları yapan Ali, annesine nehirden kovayla su taşıyan çocuk, yirmi yıl sonra başkan olarak seçildi. Çok başarılı ve büyük işler yaptı. Hayatı küçük bir köyde zorluklarla başlasa da o hep umutluydu ve hiç vazgeçmedi.

Orlando ALICI 5B

Boya Kalemleri

Hiç unutmam o öğretmenimi, İbrahim Ak. İbrahim Hoca güler yüzlü, orta yaşlarda uzun boylu bir adamdı. Herkes onu çocuksu yönüyle tanırdı ve severdi.

Ben 4. sınıftayken tanımıştım onu. Bir gün derste masamı karalarken yanıma gelip bir sorun olup olmadığını sormuştu. O gün olanları anlatmaya cesaret edemesem de sonraki günlerde gülümseyen yüzüyle tekrar yanıma geldiğinde ondaki sıcaklığı hissettim.

Resim çizmeyi ne kadar istesem de ailem bana hiç destek olmuyordu. Özellikle babam bu işi boş buluyor, elimde boya kalemi tutunca sinirleniyordu. Oysaki ben ileride ünlü bir ressam olacağımı hayal ediyordum. Tabii bu hayallerimin hiçbirini hiç kimseye anlatamıyor, kendi kendime üzülüp duruyordum.

Derdimi İbrahim Hoca'ya anlattıktan sonra bir gün, yine masama bir şeyler karalarken okulun bittiğini ve herkesin sınıftan ayrıldığını fark ettim. İbrahim Hoca gülen yüzüyle bana bakıyordu. Arkasını dönüp dolabından bir hediye paketi çıkartıp bana uzattı. İlk başta ne olduğunu anlayamadım fakat İbrahim Hoca istersem derslerini dinlerken bunları kullanabileceğimi söyledi. Paketi açtığımda içinde renk renk boya kalemleri olduğunu gördüm.

Bugün olduğum kişi olmamı sağlayan, işte bana bu boya kalemlerini hediye eden bu güler yüzlü öğretmenimdir.

Anka SÜNBÜL 6C

O Gün

Sıradan bir gündü. Evimdeydim, okuldan sonra eve gelmiş koltukta uzanıyordum. Cuma günü olduğu için ödev yapmak da istemiyordum. Telefonuma baktım, atıştırmalıklardan yedim. Babamın gelmesine daha vardı. Eve ondan önce gelirdim ve onu beklerken açlığımı bastırması için bir şeyler atıştırırdım. Gelmesi çok sürmezdi. En fazla bir saat yalnız kalırdım. Telefona bakarken uyuyakalmışım.

Uyandığımda bir saatin çoktan geçtiğini fark ettim. Evde çıt çıkmıyordu. Babam daha gelmemiş miydi? Bu garipti. Babamın çoktan gelmiş, beni yemek için uyandırmış olmalıydı. Kalktım ve evi dolaştım. Hiç kimse yoktu. Telefonumu elime aldım ve babama mesaj yazdım. Görmedi, ben de aradım. Bana sadece trafiğin çok olduğunu, yirmi dakika içinde evde olacağını söyledi. Ben de yapabileceğim bir şey olmadığı için kabul ettim.

Evin içinde dolaştım, sıkılmıştım. Televizyon izlemek istedim fakat babam sabah televizyonun fişini çektiği için izleyemedim. Çünkü fişi geri takamazdım. Takmaya her çalıştığımda çarpılırdım. Ben de telefonumu aldım ama sıkıldım. Odamdaki raflara yöneldim. Oradan rastgele bir kitap çıkardım. Fena görünmüyordu. Biraz okudum. On dakika okuduktan sonra sıkıldım. Hiç benim tarzım bir kitap değildi. Kitabı bırakıp mutfağa gittim. Buzdolabını açtım. Aç değildim ama yemek yerken zaman hızlı geçiriyordu. Tam elimi buzdolabında yarım bırakılan çikolataya uzatıyordum ki bir koku aldım. Evde dolaşıp kokunun kaynağını aradım ama bulamadım. Koku evden gelmiyordu. Bu koku bana babamın çorbayı ocakta unutup yaktığı günü hatırlattı. Dışarıdan gelen çığlıklarla kendime geldim. Kafamı uzattım, bir alt katta bir şeyler yanıyordu. Nasıl bilmiyorum ama bir türlü sönmedi yangın. O an koştum. Bacaklarım kendi kendilerine

hareket etti. Kapıya koştum, kenardan bir terlik ve hırka aldım. Hızlıca tam beş kat indim. Nasıl bilmiyorum ama son anda çıkmıştım. Alevler her yerdeydi. Korkmuştum. Elimdeki telefon ile olabildiğince hızlı itfaiyeyi aradım.

Babam bir veya iki dakika sonra gelmişti. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve bir bana, bir binaya bakıyordu. İtfaiye de hemen arkasından geldi. Hızla yangını söndürmeye ve içeride kalanları kurtarmaya başladılar. Dehşet içinde binaya bakıyordum. Hiçbir şey duymuyordum. Sadece binayı net görebiliyordum, onun dışındaki her şey bulanıktı. Saniyeler saatler gibi geçti.

Yangın sonunda sönmüştü. Geriye küller kalmıştı. Neyse ki herkes hayattaydı. Birkaç yaralı vardı. Babam yanımda her şeyin iyi olacağını söylerken onu zar zor duyuyordum.

Evimiz yoktu, eşyalarımızın hepsi yanmıştı. Ne yapacaktık? Nasıl yaşayacaktık? İyi olacak mıydık? Bu düşüncelerin hepsi kafamda dönüp duruyordu. Yeni, büyük ve eski evimizden çok uzakta beyaz bir eve bakıyorduk. Babam biriktirdiği parayla bir ev almıştı. Bunu bir gecede yapması çok garipti ama sorgulayamayacak kadar şaşkındım. Babam elimi tuttu ve bana baktı.

"Artık burada yaşayacağız. Her şeyin düzeleceğini söylemiştim sana. Beğendin mi?" Bir süre cevap vermedim. Bekledim, anlamak zordu. Artık her şey değişecekti.

" Fena değil." diyebildim. Babam güldü. Bir süre öylece yeni evimize, yeni hayatımıza baktık. Düşüncelere dalmıştık ikimiz de. Sonunda içeri girdik ve yerleşmeye başladık.

Elif Ece BAŞ 6B

Göç

Hava soğuk ve yağmurluydu. Saat tam üçtü. Tüm köy uyumuştu ve sadece yağmur sesi geliyordu. Kimse olacakları beklemiyordu. Köyün kapısından sesler geliyordu. Bir anda kapı devrildi ve içeriye bağıran büyük bir ordu girdi. Ordu evlerin olduğu yere doğru koşmaya başladı. Köylüler sesleri duyunca hemen eşyalarını toplayıp evlerden çıktılar. Büyükler bağırıyordu, çocuklar da ağlıyordu. Ordu, tüm köydeki evleri yıktı, yaktı. Köylülerin çoğu kaçtı ama bazıları geride kaldı. Sabahın körüydü ve gidecek bir yerleri yoktu. Bu köy hiçliğin içindeydi. Köy de artık yoktu. Anneler çocukları sakinleştirmeye çalışıyor erkeklerse plan yapmaya çalışıyordu. Kimse bu köyün dışına çıkmadığı için etrafta neler olduğunu bilmiyordu. Belki başka bir köy buluruz diye yürümeye başladılar. Üç saat geçti ve güneş doğmaya başladı. Yağmur daha yeni bitmişti ve herkes çok ıslanmıştı. Derenin yanında dinlenmeye karar verdiler. Herkes hala yorgun ve uykuluydu. Tam olarak ne olduğunu anlamamıştılar. Biraz su içtiler ve yüzlerini yıkadılar. Bir anda bir çocuk bağırdı " Bakın! O uzaklarda bir sahil var." dedi. Herkes eşyalarını toplayıp yola devam etti. Çok heyecanlandılar çünkü bir geminin geçme ihtimali vardı. Sahilde bir ateş yaktılar ve yanlarına alabildikleri bazı yemekleri paylaştılar. Akşam olduğunda orada yatmaya karar verdiler. İki gün geçti ve hiç gemi göremediler. Yemekleri bitmek üzereydi ve herkes üşüyordu. Üçüncü gün saat beşte bir kadın herkesi uyandırdı. "Uyanın, gemi geldi!" dedi. Herkes kalkıp denize doğru baktı. Gemi tam ufukta gözüküyordu. Hepsi mutluluktan birbirine sarıldı.

Meryem Helin ÇELİKER 7A

Stephan'ın Umudu

1 Eylül 1939'da Almanya'nın Polonya'ya saldırmasıyla başlayan İkinci Dünya Savaşı, yaklaşık 80 milyon kişinin ölümüne yol açmış ve insanlık tarihinin en büyük felaketlerinden biri olarak kabul edilmişti. Adolf Hitler'in Nazi ideolojisiyle yönettiği ülkesini, bir dünya imparatorluğuna dönüştürme isteği, milyonlarca insanın can kaybına ve soykırıma neden olduğu en büyük felakete dönüştü.

Polonya'da yaşam, halk için o zamana kadar çok huzurlu ve mutluydu. Ülkenin doğası, tarım olanakları, ekonomisi, iklimi yaşlı-genç herkes için yeterince iyiydi. Hitler'in Polonya'ya saldırmasının ardından altı ay geçmişti. Ülkede sefalet doruk noktasındaydı. Tüm tarım alanları yok edilmiş ve ülke ekonomik olarak çöküşe geçmişti. Çevre ülkelerden bazı zamanlarda zorlukla da olsa gıda yardımı yapılırdı. Stephan, genç ama çok iyi eğitimli bir Polonya subayıydı. O gün, ekmek dağıtımından sorumlu kişi kendisiydi. Beklenen ekmek kamyonları çok az sayıda gelebilmişti. Hâlbuki sırada bekleyen çocuk-yaşlı binlerce Polonyalı vardı. Stephan, umutsuzca bu kadar insanın nasıl karınlarını doyuracaklarını düşünüyordu. Bir mucize olmalıydı ki sırada saatlerdir umutla bekleyen insanlar en azından bir ekmek alabilsin. Yanındaki askerler, Stephan'a sadece yüz elli kişilik ekmek kaldığını haber verdiler. Stephan, dağıtıma ara vermelerini ve herkesin biraz oturup dinlenmesini emretti. Stephan, sadece zaman kazanmak istiyordu. O kadar insanı eli boş bırakarak karamsarlığa terk edemezdi. Bildiği, yapabileceği hiçbir şey yoktu ama tüm kalbiyle inanıyordu; canını verecek kadar da olsa ufacık bir ışık bekliyordu. Arkasını dönmesiyle bir Fransız gemisinin kendilerine yaklaştığını fark etti. Her ne olursa olsun, bu onlar için büyük motivasyondu. Duaları bu kadar çabuk mu kabul olmuştu? Fransız gemisinin gelmesiyle gıdadan giyeceğe kadar birçok ihtiyaç gelmişti. Stephan'ın sert, umutsuz ve yılgın görüntüsü bir anda gözleri ışıl ışıl parlayan bir adama dönüşmüştü. Sıradaki insanlara tek tek sarılıyor ve onları sevdiğini söylüyordu.

Stephan o gün anladı ki halkının mutluluğu onun vazgeçilmezi. Bir şeyi inanarak çok içten isterse insan, gerçekleşmesi mümkün oluyor. İnsan yeter ki umudunu kaybetmesin. Yaşam ve insan var olduğu sürece, er ya da geç insan hayallerine ulaşıyor.

Sinan GÜLTAN 7B

Atatürksüz Olmaz

Ege kıyısının yakınındaki Turacak köyünün insanları mutlu mesut yaşardı. Turacak, çok tarihi bir köydü ve köyün evlerinin çoğu Roma ve Bizans'a dayanıyordu. Buna rağmen, neredeyse hiç turist gelmezdi. Bu köyün nüfusu oldukça düşük olsa da bir tane okulu vardı: Kayalkeda Mektebi. Bu okul, Bizans İmparatorluğu Dönemi'nde bir okuldu. Sonrasında müzeleştirilse de köy nüfusu bir okula döndürmek istedi. Köyün sakinlerinin maddi durumu maalesef çok tatmin edici değildi ama yine de kendilerinden çok memnun insanlardı.

Yaz zamanıydı ve herkes mutluydu. Kayalkeda Mektebinin öğrencileri mutlulukla dışarılara koşup oyun oynamaya başlamışlardı. Bir gün bir delikanlı bu köyü ziyarete geldi. Köy halkı şaşırmıştı çünkü normalde insanlar gelmezdi. Kayalkeda Mektebi çok ilgisini çektiği için içine girmek için sabırsızlandı. Okulun yakınına gelince ilk fark ettiği şey girişte Atatürk büstünün olmamasıydı. Çok şaşırmıştı ve okulun içine girdi. Sınıfların içini incelerken Atatürk tablosu olmadığını fark etti. Biraz daha araştırmadan sonra oradaki çocukların İstiklal Marşı'nı okuyamadıklarını öğrendi. Koşarak bisikletine bindi ve en yakın şehir olan Muğla'ya yola çıktı. Yol, bir saat sürdü. Geldikten sonra ilk iş Atatürk büstü, Atatürk tabloları ve İstiklal Marşı için megafon aldı. Bisikletine binip tarlalar ve küçük, sevimli köy evleri onu eşlik ederken geri döndü. Köye giriş tabelasını görmüştü: "Turacak. Nüfus: 326" yazıyordu.

Geldikten sonra hemen Kayalkeda'ya koştu ve şehirden aldığı şeyleri okulun içine götürdü. Okulun yönetmenleri şaşkınlıkla bakıyordu. "Gerçekten bu zahmete katlandınız mı Allah'ın bir köy okulu için? Siz nasıl bir insansınız!" dedi müdür. Öğretmenler de bu eksikliğin farkında olduklarını ve karşılayamadıkları için üzgün olduklarını söylediler ve delikanlıyı teşekküre boğdular. Artık öğrenciler de mutlu olmuştu ve delikanlı herkese "Turacak'a Atatürk'ü Getiren Adam" olarak bilindi.

Fırat Güney AKSOY 8C

Küçük Vatanseverler

29 Ekim günü Çanakkale'de küçük bir köyde yaşayan Ahmet, arkadaşlarıyla beraber bu özel günü kutlamak istemektedir. Ancak köy halkı bu günün önemini ve nasıl bir coşkuyla kutlanması gerektiğini bilemiyordur. Ahmet, arkadaşlarıyla birlikte bu coşkulu günü nasıl kutlayabilecekleri konusunda bir plan yapar. Büyük büyükannesine danışır ve cumhuriyet kurulurken yaşanan problemlerle nasıl yüzleşildiğine dair önemli bilgiler alır ve arkadaşlarıyla birlikte bir karar alırlar. Biriktirdikleri çok az bir harçlıkla köyün dışındaki bir markete giderler ve bir sürü bayrak alırlar. Ayrıca güzel bir Atatürk portresi de edinirler.

Ahmet ve arkadaşları köye geri döndüklerinde nerdeyse güneşin batmak üzere olduğunu fark ederler ve hemen bisikletlerine atlarlar. Ancak Ahmet'in bisikletinin tekeri patlamıştır ve bisikletçi çok uzaktadır. Oraya yürüyerek gitmeleri imkânsızdır. Ahmet'in annesi onları fark edince problemin ne olduğunu sorar ve fikirlerini çok beğenir. Hemen gerçekleştirmek için Ahmet'in bisikletini traktörlerine bağlarlar. Bisikleti tamirciye götürüp tamir ettirirler. Tamircinin işi fazla uzun sürecek gibi gözükmektedir.

Bisikletçi onlara hemen kendi bisikletini ödünç verir ve köylerine dönerler. Şimdi hepsi aynı bisiklete atlar. Köyde hızlı hızlı ilerlerken hepsi aynı ağızdan "29 Ekim!" diye bağırmaya başlarlar ve bütün köyü dolaşırlar. Ahmet, evden çıkan insanların eline birer bayrak tutuşturur ve onlara bu coşkulu anı kutlamalarını söyler. Böylece küçük vatanseverler olarak köyde herkes tarafından sevilirler.

Aras ŞERNAZ 8B

Söyleşilerimiz

Türkçe – Sosyal Bölümü olarak 2023-2024 eğitim öğretim döneminde de öğrencilerimizi yıl içinde okudukları kitapların yazarlarıyla buluşturduk.

6. sınıf öğrencilerimiz, Türkçe dersi "Milli Kültür" temasında okuyup inceledikleri "İstanbul Perisi" kitabının yazarı Sayın **Betül AVUNÇ**'la 6 Kasım Perşembe günü çevrim içi bir söyleşi gerçekleştirdi. Öğrencilerimiz kitapta yer alan efsanelerle hem yaşadıkları şehri daha yakından tanıma hem de milli kültür unsuru efsaneler hakkında bilgi edinme fırsatı buldular. İstanbul'un tarihi mekânlarını ve efsanelerini araştıran öğrencilerimiz, Sayın Betül AVUNÇ'a merak ettikleri soruları sordular.

8. sınıf öğrencilerimiz, Türkçe dersinde okuyup inceledikleri "Keskin Naneli Öyküler" kitabının yazarı Sayın **Tolga GÜMÜŞAY** ile 21 Kasım Salı günü yüz yüze bir söyleşide buluştular.
Gençlerin yaşamındaki pek çok konuya ayna tutan, gerçekçi ve sıcak öykülerden oluşan bu kitabı severek okuyan öğrencilerimiz, eserin yazılma serüvenini de çok merak etmişlerdi. Bugün tüm sorularının yanıtlarını yazarın kendisinden öğrenme fırsatı buldular.

7. sınıf öğrencilerimiz, Türkçe dersi "Birey ve Toplum" ünitesinde okuyup inceledikleri "Çantamdaki Öyküler" kitabının yazarı Sayın **Göktuğ CANBABA** ile 29 Kasım Çarşamba günü yüz yüze söyleşide bir araya geldiler. Öğrencilerimiz kitaptaki öyküleri okurken ünite anahtar kavramı olan "İletişim"den yola çıkarak "İnsanlar iletişim kurarken kendi kültürlerini yansıtmalı mı/ yansıtmamalı mı?" , "İnsanlar neden iletişim kurmaya ihtiyaç duyarlar?" gibi soruların yanıtlarını bulmaya çalıştı. Okurlarını Nepal'den Burma'ya, Hindistan'dan Paris'e kadar yolculuğa çıkarıp farklı kültürlerin yaşayış ve inanış biçimlerini tanıtan bu kitabı severek okuyan ve eserin yazılma serüvenini de çok merak eden öğrencilerimiz, tüm sorularının yanıtlarını yazarın kendisinden öğrendiler. Öğrencilerimiz, söyleşi sonrasında severek okudukları "Çantamdaki Öyküler" kitabını yazara imzalatma şansı da buldular.

5. sınıf öğrencilerimizin Türkçe dersinde okuyup inceledikleri "Kayıp Kitaplıktaki İskelet" kitabının yazarlarından Sayın **Mavisel YENER** ile 14 Aralık Perşembe günü çevrim içi bir söyleşi gerçekleştirildi. Antik Dönem'in en önemli merkezlerinden biri olan ve "Dünya Miras Listesi"ne alınan Efes Antik Kenti'nde geçen heyecan dolu bir maceranın konu edildiği kitabın yazılma serüveni hakkında bilgi edinen öğrencilerimiz, kitaba dair sorularını Mavisel YENER'e sorarken iletişim becerilerini geliştirme ve yaratıcılığın eserlere nasıl yansıdığını sorgulayarak "araştıran-sorgulayan" öğrenen profiline katkıda bulunma imkânı yakaladılar.

5. sınıf öğrencilerimiz, Türkçe dersi kapsamında okudukları "Kraliçeyi Kurtarmak" kitabının yazarı **Vladimir TUMANOV** ile 16 Ocak Salı günü çevrim içi bir söyleşide bir araya geldi. Okulumuzun "uluslararası bakış açısına sahip, farklı kültürlere saygılı, çok dilli öğrenciler yetiştirme" felsefesini yansıtan bu söyleşide, öğrencilerimiz İngilizce dil becerilerini de kullanarak merak ettikleri soruları yazarımıza sordular. Ayrıca İngilizce ve matematik derslerinde yaptıkları disiplinler arası etkinliklerden örnekleri yazarımızla paylaştılar.

Röportaj: ASLIHAN KORUYAN SABANCI

Eğitim hayatınızdan bahseder misiniz?

Yüksek öğrenimime Boğaziçi Üniversitesi Moleküler Biyoloji ve Genetik Bölümünde başladmı. Daha sonra Amerika Birleşik Devletleri Texas A&M Üniversitesi Ekonomi ve İşletme Bölümlerinden mezun oldum. İtalya SDA Bocconi Üniversitesi'nden ve New York Cornell Üniversitesi "Johnson Business School of Management"dan İşletme Master'ı (MBA) dereceleri aldım.

2021 Yılında Harvard Üniversitesi Tıp Fakültesinden Genetik, İmmünoloji, Farmakoloji, Fizyoloji ve Biyokimya derslerini içeren bir yıllık HMX Fundamentals Sertifikalı Eğitim Programlarını tamamladım. 2023 yılında Cornell Üniversite'sinden altı ay süren Sertifikalı "Medicinal Plants-Şifalı Bitkiler" (2023) programını, 2021 yılında yine Cornell Üniversitesinden iki yıl süreli "Wellness Counseling- Sağlık Danışmanlığı", "Nutrition and Healthy Living-Sağlıklı Yaşam ve Beslenme" "Business Law-İş Hukuku", "Wines of France - Fransız Şarapları", "Digital Photography- Dijital Fotoğrafçılık" Sertifika programlarını tamamladım. 2009 yılında Cornell Üniversitesinden dört ay süren "Plant Based Nutrition - Bitkiler Gıdalar ve Beslenme" Sertifika Programını, ve 2006-2008 yılları arasında iki yıl süren "Master in Essentials of Hospitality Management-Otel Yönetimi Master Derecesi", "Master in Foodservice Management-Restoran Yönetimi Yüksek Lisans Master Derecesi" aldı. 2008 yılında ayrıca "Financial Management- Finans Yönetimi", "Hospitality Marketing-Otel Yönetimi ve Pazarlama Teknikleri" Sertifika Programlarını tamamladım.

Sağlıklı beslenme konularına ne zaman ilgi duymaya başladınız?

Sağlıklı yaşama ve beslenmeye olan ilgim küçüklüğümden beri var, aslında benim jenerasyonumda doğan herkeste var. Eskiden, biz çocuken her şey hep doğaldı. Bahçemizde meyve ağaçları vardı tırmanıp kopartırdık. Rahmetli

anneannem, dedem, babaannem herşeyi evde, elde yaparlardı. Ben de onlarla beraber hazırlıklar yapardım. Örneğin pideciye gitmezdik, anneannemin hazırladığı pide içini fırına götürürdük, sıcak pidelerimizi alıp evde yerdik. Büyüklerimizle birlikte mantı açıp dolma doldururduk. Hastalanınca hemen antibiyotik içmek yerine ballı sıcak süt içip, ılıtılmış zeytinyağı ve karabiberi göğüsümüze sürerdik. Kulağımız ağrıdığında ılık zeytinyağı damlatılırdı.

2006 senesinde gıda intoleranslarımı yaptırdığım testler sayesinde öğrendikten sonra "Gıda intoleranslarını eliminasyon diyeti dışında başka nasıl tedavi ederiz?" sorusuna yanıt ararken bağışıklığı güçlendirmenin önemini bir kez daha anlamış oldum. Bu konuda araştırmalar yapıp eğitimler alarak oto immün rahatsızlıklar ve özellikle beslenme ile ilgili çözümleri hakkında derin bilgi sahip olmayı amaçladım.

Ben de çocukluğumdaki doğallığı günümüzde de yaşamayı, bunu yeni nesillere taşıyıp aktarmayı amaçlayarak kitaplarımı yazdım. Stresten uzaklaşarak kendimize vakit ayırmanın önemini, radyasyonu hayatımızdan azaltmayı, evimizde huzurlu ortamlar yaratabilmeyi, sebze ve meyveleri mevsiminde tüketmeyi, sağlıklı beslenmeyi, doğala ,özümüze dönmeyi ve bunun önemini anlatmak istedim.

Yazdığınız kitaplar dünya çapında birçok ödül aldı. Bize biraz kitaplarınızdan ve kitap yazma sürecinizden bahseder misiniz?

2010 yılından itibaren Türkçe ve İngilizce olmak üzere iki dilde beş kitap yazdım. ilk kitabımı 2011 yılında yayımladım.

İlk kitabım "Glütensiz Gurme Lezzetler – Güçlü Bir Bağışıklık Sistemi İçin Altın Öneriler" 2012 yılında, Paris'te düzenlenen 17. World Gourmand Cookbook Awards'da "Dünyanın En İyi Sağlık ve Beslenme Kitabı" ödülünün sahibi oldu.

İkinci kitabım "Evinizde Sağlık ve Güzellik, Doğal Tarifler-Öneriler" 2016 yılında Çin'de düzenlenen 21. World Gourmand Cookbook Awards'da Yaşam Tarzı, Beden ve Ruh Sağlığı Kategorisinde "Dünyanın En İyi Diyet Kitabı" ödülünün sahibi oldu.

Üçüncü kitabım "Çocuklar İçin Gurme Lezzetler–Bebeklikten Yetişkinliğe Sağlıklı ve Doğal Yaşam Tarzı" 2017 yılında Çin'de düzenlenen World Gourmand Cookbook Awards'da "Dünyanın En İyi Akdeniz Yemekleri Kitabı" ödülünün sahibi oldu.

2020 yılında World Gourmand Cookbooks tarafından "Son 25 Yılın En İyi Sağlık ve Beslenme Kitabı", "Son 25 Yılın En İyi Diyet Kitabı", "Son 25 Yılın En İyi Akdeniz Yemekleri Kitabı" dallarında birincilik kazanarak üç kitabı ile Dünyaca ünlü Nobel ödüllerinin kurucusu Alfred Nobles'ın İsveç'teki Alfred Nobles Björkborn Müzesinde son 25 yılın en iyi kitaplarının sergilendiği "Uluslararası Yemek Kitapları Sergisi"nde yer aldı.

Dördüncü kitabım "Glütensiz Şekersiz Gurme Lezzetler Tatlılar ve Tuzlular" 2023 yılında İsveç'te düzenlenen World Gourmand Cookbook Awards'da "Dünyanın En İyi Diyet Yemekleri Kitabı" ödülünün sahibi oldu.

Beşinci kitabım "Doğanın Terapötik Reçeteleri" 2023 yılında İsveç'te düzenlenen World Gourmand Cookbook Awards'da "Dünyanın En İyi Kitabı" Dünya İkinciliği ödülünün sahibi ve Riyad'da düzenlenen World Gourmand Cookbook Awards'da "Dünyanın En İyi Yemek ve Tabiat Kitabı" ve "Son 25 Yılın En İyi Yemek ve Tabiat Kitabı" ödüllerinin sahibi oldu.

16.02.2024 tarihinde okulumuz 7. sınıf öğrencileriyle "Sağlıklı Beslenme" konusunda bir söyleşi gerçekleştirdiniz. Gençlerin bu konuda bilinçlenmesi için neler yapmaları gerekiyor?

Sağlıklı beslenmek için sağlıklı doğal besinler tüketmeli, işlenmiş hazır gıdalardan mümkün olduğunca uzak durmalıyız. Bunu yanı sıra sebze ve meyveleri mevsiminde tüketmeli, yoğurt, kefir turşu gibi probiyotik içeren fermente gıdaları diyetimize dahil etmeli, hazır gıdaları alırken ürün etiketi okumalıyız.

Ürün etiketi okumanın önemi nedir?

Ürün etiketleri ürün hakkında pek çok bilgi içerir. Ürünün kalori değeri, içerisindeki yağ, tuz, şeker, protein ve lif miktarı gibi… Bir de ürünlerin üzerinde içindelikler bölümü var, orada da içerisindeki ham

maddeler yazılır. İşte bu kısım çok önemli, bu kısımda katlı maddelerini de görebiliriz. Katkı maddeleri sağlığa zararlıdır. Özellikle mono sodyum glutamat gibi katkı maddeleri birer nörotiksindir ve nörodejeneratif hastalıklara yol açar.

Vücudumuz her gün yeni hücre üretiyor. Hangi besinleri tüketirsek hücrelerimizi o besinler ile üretiyoruz. O nedenle sağlıklı olabilmek için sağlıklı beslenmek çok önemli. Bağışıklık sistemini kuvvetlendiren besinleri, vitamin ve antioksidanları bilmek, bu besin ögelerini tüketmek. Besinlerdeki karbonhidrat, protein, lif ve yağ içeriklerini, folik asit, kalsiyum, magnezyum, çinko, demir, niasin, D, E, A, C, B1, B2 vitaminleri açısından zenginliklerini bilmek, katkı maddeli zararlı besinlerden uzak durmak çok önemli. Bu konulara ilk kitabım olan "Glütensiz Gurme Lezzetler"de detaylı olarak yer verdim.

Beslenmenin yanı sıra çağın en popüler oyunları olan bilgisayar oyunları, cep telefonları gibi hem radyasyon yayan ve ekran bağımlılığı yaratan, hem de göz bozukluğu ve konsantrasyon düşüklüğü gibi çocuklarımızın sağlığını ve okul başarılarını etkileyen faktörler ile mücadele etmemiz gerekiyor. Sağlıklı beslenme tabiki spor, güzel ve kaliteli uyku ile desteklenirse anlam kazanıp daha etkili oluyor.

Başarılarımız

7. sınıfı öğrencilerimizden Derin ÖZDEMİR, "Mutluluk" adlı kompozisyonu ile Özel Beşiktaş Erkan Ulu Ortaokulunun düzenlediği, "Mutluluk" kavramıyla ilgili felsefi soruşturma yapmak ve bir eser üretmek yarışmasında üçüncü oldu.

DÜŞÜNCELER VE İNSANLAR

Mutlu olmak nasıl bir histi?

Gerçekten mutlu olmak.

Elbet herkes eğlenebilir, bir şeylerle ilgilenebilir, güzel bir zaman geçirebilir… Fakat bunlar insanın içindeki boşluğu doldurmaya yeter mi?

Yağmur damlalarının sertçe yere düştüğü, şemsiyelerin açık ceketlerin fermuarlarının kapalı ve suratların asık olduğu bir sonbahar günüydü. Yere yavaşça düşen turuncu yaprakları izlerken kitapçıya doğru yürüyordum. İstanbul trafiği yine zirvesindeydi; kimse hava koşullarına bana mısın demeyerek gezmeye, yemeye, içmeye, buluşmaya geliyordu.

Kitapçıya varınca şemsiyemi kapattım, kocaman kitap dolu rafların arasında gezmeye başladım. Bir kitaba göz gezdirirken birisi bana seslendi:

"Kardelen! Ne yapıyorsun?"

Tanıdık bir ses değildi bu yüzden şaşırdım ve arkamı döndüm. Suratını daha önce görmüşüm gibi geldi ama çıkarım yapamadım. Saçları açık kahverengiydi ve hafif dağınık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Ayrıca saçları dümdüzdü. Gözlerindeki gökyüzü mavisi, siyah gözlükleriyle iyi gidiyordu. Bana göre bayağı kısa boylu ve açık tenliydi. Suratına boş boş bakınca "Beni tanımıyor musun? Aynı sınıftayız ya, Dilara ben."

İsmini söyleyince hatırladım... Dilara sınıftaki, hatta belki okuldaki en tanınan insanlardan birisiydi. Bazen onun hayatına sahip olmak istiyordum…

"Selam Dilara." dedim kısık bir ses tonuyla.

"Hangi tür kitapları seversin? Ben 'Dünya Klasikleri' bölümüne gidecektim, benle gelir misin? Belki sonra bir kahve içeriz!" dedi. Yapacak hiçbir şeyim olmadığı ve evde annem ve komşularıyla oturmak istemediğim için kabul ettim ve Dilara'nın aradığı kitaba bakmak için ikinci kata çıkmaya başladık. Bir yandan da havadan sudan konuşuyorduk ama garip bir ortam vardı, Dilara da o garip havayı daha fazla sorular sorarak yok etmeye çalışıyordu. İkimiz de bir kitap alıp kitapçıdan çıktık. Yandaki kafeye gittik. Yağmur olduğundan koşarak gittik ve içeride zar zor yer bulduk. Normalde konuşkan ve arkadaş canlısı birisi değilim, hatta okulda bu özelliğimle bilinirim ama Dilara çok yüksek sosyal becerileri sahip

olmasının yardımıyla konuşmayı ilerletebiliyor ve eğlenceli kılabiliyordu. Ben bile kendimi hiç durmadan konuşup ona bir şeyler anlatırken buldum. Ayrıca iki kedisinin olduğunu, boş zamanlarında piyano çaldığını ve en sevdiği rengin huzur ve güven vermesinden dolayı yeşil olduğunu öğrendim. Okuldakiler hakkında da biraz konuştuk, daha çok çoğunu tanımadığım için ben dış görünüşlerini ve davranışlarını betimliyordum; Dilara bana kim hakkında konuştuğumu söylüyordu. Gitmeden önce Dilara bana mutsuz olup olmadığımı sordu. "Bilmiyorum." dedim. Bir iki saniye beni gözleriyle süzdü ve "sonra görüşürüz" diyerek farklı yollara ayrıldık. Şemsiyemle birlikte yavaş yavaş yürüdüm.

Mutluluk neydi? Her zaman annem, gittiğim terapistler, akrabalarım babam öldükten sonra çok mutsuz birisi olduğumu söylüyordu fakat mutsuzluk ve mutluluk tam olarak neydi? Toplumun düşündüğü kadarıyla mutluluk insanların yaşadıklarıyla ve anılarıyla süslediği pozitif duygular saçan bir kelime olarak bilinirdi ama en derinliklerinde mutluluk sadece 8 harfli bir kelimeydi. Mutluluğun hiçbir zaman geniş kapsamlı ve herkesin anlaştığı bir izahı olmamıştı. Kimine göre bir kişi mutluluk demekti, kimine göre bir hobi, kimine göre bir yer. Mutluluğunun kaynağı kişiliğin için bir ayna gibiydi. Nelere mutlu olduğun kişiliğini, kendini yansıtıyordu. Bu yüzden mutluluğunu bulmak kendini bulmaktı benim için. Ama ben mutluluğumu bulamıyordum. Mutluluğu arıyordum, düşünüyordum çünkü mutluluk düşünmeyi gerektiriyordu; kendi duygularınla ve mantığınla yalnız kalıp bol bol düşünmeyi, ama ne kadar düşünsem de benim için mutluluğun öznel bir açılımı yoktu. Daha fazla düşündüm. Hayatım boyunca ne kadar düşündüysem hep yalnızken düşündüm. Düşünürken eve vardım ve bir cevap bulamadım. Belki de mutluluk gerçekten sadece 8 kuru süslenmiş harfti.
"Acaba Dilara mutluluğunu biliyor mudur?" diye mırıldandım kendi kendime merdivenlerden çıkarken. Ben tam geldiğimde misafirler çıkıyordu. Odama koştum, pijamalarımı giydim ve uykuya dalana kadar tavanı izleyerek hem mutluluğun benim için anlamını hem de babamın ölümünü düşündüm. Üzerinden altı buçuk yıl geçmesine rağmen dünmüş gibi hissediyordum, zaman durmuş gibi. Hayatın yükü çok ağır geliyordu. Zaman ellerimden kayıp gidiyordu, çok hızlıydı. Durdurmak istiyordum. Babamın sonsuza kadar bizimle kalmasını isterdim.

Günlük diye aldığımız fakat hiç kullanmadığım kilitlenen defteri aldım ve kilidini açtım. Yazmaya başladım:

"Merhaba, Ben Kardelen. Mutluluğun ne olduğunu arıyorum." diye yazdım. Yazacak başka kelime dökülmedi kalemden. Defteri kapattım ve çekmeceye koydum. "Ne yapıyorum ki?" diye söylendim kendi kendime ve yatağa geri uzandım.

Hafta sonu Dilara ile bir iki kere konuştuk ve beni sınıf grubuna ekledi. Dilara'ya mutluluk ile ilgili sorularımı sormak istiyordum fakat bu konuyu mesaj üzerinden yazmak yerine yüz yüze konuşmanın bana daha iyi geleceğini düşündüm. Hem onu çok tanımıyordum. Boş vermek istedim.

Pazar günü hızlı geçti. Pazartesi okulda Dilara yanıma oturdu. Ve derste de teneffüslerde de konuştuk, arkadaş gibi… Uzun zamandır bir arkadaşa sahip olmamıştım. Dilara'dan arkadaşım olmasını ya da konuşmasını istemiyordum ki… Acaba bu kadar yalnız ve asosyal olmama mı acıdı diye düşündüm ama yüzüne bununla ilgili bir şey söylemedim.

Haftalar ayları getirdi, aylar da kışı getirdi. Dilara'yla oldukça iyi arkadaş olmuştuk. Okuldan bir iki kişi de benimle konuşmaya başladı; Dilara konuşuyor diye konuşuyorlardı, yine de çok umursamıyordum. Hayatım ufak da olsa bir düzene mi girmişti? Daha

düzenli bir uykum vardı ve okula tamamen uyumak için gelmiyordum, sınıftakileri tanıyordum ve sınıftakiler de beni tanıyordu, teneffüslerde uyumak yerine Dilara ve Ayça ile bahçeye çıkıyorum… Ayça'dan bahsetmedim, Ayça Dilara'nın iyi arkadaşlarından birisi. Fena anlaşmıyoruz. Hatta bazen beni iyi anlıyormuş gibi hissediyorum. Sarı dalgalı saçları ve kahverengi gözleri var. Boyu 165, Dilara ve benim aramda. Giyimine özen gösteriyor, okul formasını bile aksesuarlarla şık göstermeye çalışıyor. Anlayışlı ve ne çok sesli ne çok sessiz birisi. Ayça ve Dilara'nın da yardımıyla notlarım biraz yükseldi sayılır, en azından sınıfta kalmayacağım gibi görünüyor. Annem de uzun süre sonra tekrardan daha düzenli ve sosyal birisi olmaya başladığımı düşünüp seviniyor. Eh, şu anda yolunda gitmeyen şeyler olmadı. Bir yandan da mutluluğu aramaya devam ettim. Her gün yatmadan önce tavanıma bakarak "Mutluluk ne?" diye düşünüyordum ve cevabı ararken gece iki sularında uykuya dalıyordum. Asla bulamıyordum o cevabı. Bir gün cesaretimi topladım ve Dilara'ya sormaya karar verdim. Kendimi tanımak, hayatta bir zevk kaynağı bulmak istiyordum. Nasıl yapacağımı öğrenmek istiyordum.

Pazar günü Ayça ile evime geleceklerdi fakat Ayça hasta oldu, bize de bulaştırmamak için gelmedi. Mutfaktan bir iki abur cubur aldıktan sonra annem arkadaşlarıyla buluşmaya dışarı çıktığı için yüzden rahatça salonda oturduk. Yine havadan sudan konuştuk, sonra konuya hızlıca geçtim: "Senin mutluluk kaynağın ne?"

"Benim mutluluğumun kaynağı mı? Ben mutluluğumu hayata borçluyum. Mutluluk benim için bir yaşam biçimi, bir bakış açısı. Mutluluğu aramayı bıraktığımda, hayatı kendi akışına bıraktığımda, hayatın güzelliklerine müteşekkir olduğumda ve bu 8 milyar kişiyle dolu bu dünyada yaptığımız, yaşadığımız, düşündüğümüz her şeyin ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu fark edince mutlu olmaya başladım. 8 milyar insanın 8 milyarının da kendi hayatları, geçmişleri ve geleceği var. Herkes kendi hayatlarıyla o kadar meşgul ki başkalarınınkini umursamaya vakitleri yok. Bazılarını geçmişlerinde takılı kalıp şimdiki zamanın tadını çıkaramıyor, bazıları şuan talihsizliklerle uğraşıyor ama bunların hiçbiri gülümsememek için bir neden değil. Hayatın engellerini gülümseyerek geçersen bir süre sonra engeller kalkacaktır. Mutlu olmak ve gülümsemek için bir nedene ihtiyacımız yok, hem ne olacağını asla bilemezsin: belki evden çıkmadan önce yediğim yemek son yemeğimdi, belki az sonra aşağıda birisine araba çarpacak ve o kişi ölecek, bir hayat bir saniyede sonlanabilir. Yine de insanlar tüm hayatları boyunca ölümden korkarlar ve saklanırlar. Sen tüm hayatın boyunca ölümden saklansan da ölüm eninde sonunda sana gelecektir. Bu yüzden insanların kısa ve değersiz yaşamlarını bu kadar tedirgin ve mutsuz geçirmesi bana saçma geliyor. Günün sonunda hiçbir şey değişmeyecek bu yüzden kısa hayatımı gülümseyerek ve hayata karışarak geçirmek istiyorum, ayrıca çevremdekilere de bu bakış açısını yaymak istiyorum. Bir insan hayat onu nereye götürürse oraya gidecektir, bu yüzden hayatı takip ederken mutsuz ve isyankâr olan insanlar çok yıpranacaktır. Ben de yıpranmamak için mutluluğu aramadan sorgulamadan mutlu oluyorum. Hayatla barışık oluyorum, kendimle dost oluyorum, doğayla arkadaş oluyorum, hayvanlarla bağ kuruyorum. Ama kendimle dost olmak kavramına dikkat ediyorum çünkü çok yanlış anlaşılmış bir kavram olduğunu düşünüyorum. Genellikle toplum "kendini sevmek" "kendine destek çıkmak" olduğu düşünür. Yanlış da değil. Fakat bundan ibaret de değil. Kendinle dost olmak kendine objektif bir şekilde yaklaşmaktır. Kendinle dürüst olabilirsen dış dünya ile de dürüst olabilirsin. Böylece kendini geliştirebilirsin ve daha iyi hissedersin, daha mutlu. Kendinle dürüst olmak kendini daha çok tanımak ve kendinle barışık olmanın anahtarıdır. Kendinle dürüst olmak hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediğini ve bir şeyden ne kadar fazla istersek o kadar azaldığını fark etmektir. Hayat çok yüksek beklentilere sahip olan insanlara opsiyonlar sununca

o insanlar daha fazlasını isteyip hırçınlaşmaz mı? Hep genç kalmak isteyen birisine yaşlılık daha mutsuz edici bir şekilde çarpmaz mı? Yaşlandığını fark ettikçe daha çok yıpranır, yıprandıkça daha çok yaşlanır. Geçen yılları ne elinde tutabilirsin ne parayla alabilirsin. Elindeki bir şeyin sonsuza kadar kalmasını istersen mutlu olamayacağını fark ettirir kendinle dürüst olmak. Hiçbir şey kalıcı değildir. Ve insan bu dünyada kalıcılık aramaya devam ettikçe daha da mutsuzlaşacaktır. İnsan sadece mutlu olmayı bilmedir. Gençken de yaşlıyken de aynı şeylere mutlu olmayı, zayıfken de kiloluyken de gülümsemeyi ve hayatın akışında çırpınıp boğulmayı değil sakince arkana yaslanarak devam etmeyi öğrenmelisin. Hayattan hiçbir şey beklemeyince hayat güzelleşir. Bu yüzden mükemmeliyetçi, açgözlü, yüksek beklentili, şımarık insanlar etraflarındaki olaylara karşı daha mutsuzdurlar. Mutluluk bir sürü şey olabilir. Mutluluk her şey olabilir."

Dilara'nın konuşması sırasında onu hiç bölmeden dinlemeye devam ettim. Bakış açısı ve mutluluğu tabir edişi çok pozitif ve neşeli gelmişti, çok tuhaf hissediyordum. Gerçekten 8 milyar insanın arasında ne kadar küçük bir şey olduğunu düşünmek insanı korkutuyordu ama mutlu da ediyordu. Camdan aşağıya baktığımda yoldan geçen her insanın bir geçmişinin, acısının, zorluğunun ve güzelliğinin olduğunu düşünmek insanın tüylerini diken diken yapıyordu. Acaba karşımdaki kişinin hikâyesi neydi? Hiçbir şeyi bilmediğimi fark ettim. Biz hiçbir şeyi bilmeyen insanlar her şey biliyormuşuz, dertlerimiz çok büyükmüş, hayat çok uzunmuş, hayat çok sıkıcıymış veya hayat çok acımasızmış gibi düşünürken yaşamın sularında boğuluyoruz. O konuşurken hem onu dinleyip hem dinlediklerini düşündüm ve gerçekten iyi bir konuşmaydı. Konuşması bittikten sonra "Düşününce doğru diyorsun, dediklerin ve bakış açıların çok ilham verici, şu ana kadar gittiğim tüm terapistlerimden daha mantıklı konuştun." dedim ve biraz gülüştük.

"Nasıl ve ne zaman hayata böyle bakmaya başladın?" dedim meraktan.

"Sekizinci sınıftayken. Ortaokulda her şeyde en iyisi olmaya çalışıyordum ve en ufak hatalarım bile beni sinirlendiriyordu. Herkesi her konuda rakibim olarak görüyordum, bir şeyde benden iyi olan arkadaşlarımı kıskanıyordum ama kıskandığımı onlara söyleyemediğim için onlara kin besleyip sonrasında o arkadaşlarımla kavga çıkartıyordum. Kaybetmeyi kabullenemiyordum ve yenilgiye abartı tepki veriyordum. Tahmin edebilirsin ki hırsım ve ters kişiliğim insanları kendimden uzaklaştırmak için yeterli oluyordu ve bir süre sonra çok arkadaşım kalmamıştı, yaptıklarımın sonuçları tersleyince de yalnız kaldım."

"Sonra ne yaptın? Ortaokuldan ayrılmadan onlarla aranı düzeltebildin mi?"

"Düzelttim, bir arkadaş sayesinde. İsmi Nilüfer'di. Yeşil gözlü, siyah kıvırcık saçlı, uzun boylu ve zayıf bir kızdı. Lise 1'den beri ona acayip benzediğini düşündüğümden seninle konuşmak istemiştim. Yüz ifadeleriniz de benziyordu birbirinize. Sevimli bir kızdı aslında Nilüfer ama o zamanki aklımla ona da hiçbir zaman iyi davranmamıştım ama yine de bana yardım etmişti. Bir nedeni yoktu, sadece yardım etmek istemişti. İnsan içgüdüsü. Nilüfer bana bu yeni bakış açımı kazandıran kişiydi. Bir gün sıramda tek başıma otururken yanıma geldi ve rastgele bir konuşma başlattı. Hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu, ben de anlam veremiyordum ama okulda çoğu kişi benimle konuşmadığı için sorgulamadan sohbeti devam ettirdim. Bahçeye çıktık ve bana nasıl her şeyi akışına bırakıp rahatlamanın hata ve yenilgi kabul etmeyip sinirli birisi olmaktan daha kolay olduğunu ve kendimi başkalarıyla değil kendimle karşılaştırmamın gelişimime ve sinirime daha yararlı olacağını anlattı. Gerçekten de çalışma sebebim "Bundan şundan daha iyi olacağım! Durmadan çalışacağım! Hatalar kabul edilemez! Mükemmel olmak zorundayım!" yerine "Bir önceki halimden daha başarılı olacağım. Yanlışlar yapabilirim, bu yanlışları anlayıp aynılarını

yapmamak amacım. Kendime psikolojik ve fiziksel olarak zaman ayırabileceğim ama çabalayacağım ve etkili olacak bir çalışma düzeni hazırlayacağım." olunca kendimi daha mutlu hissettim ve bakış açılarımı yavaş yavaş pozitifliğe ve rahatlığa çevirince hayatın ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettim. Bir hata yapsam da, sınavlardan kötü not alsam da, bir şeyde en iyi olamasam da bunların hiç birinin dünyanın sonu olmadığını ve notlarım yüksek de olsa alçak da olsa insan değerlerimin aynı kalacağını anladım. Tabii ki bunların hepsini hemen anlayamadım, çokça düşünmem gerekti. Ben ve düşüncelerimin sessiz ve yalnız kalması, zihnimin derinliklerindeki sesleri duyabilmem gerekti. O zamanlarda da okulda da evde de çokça yalnız kalıyordum, bu yüzden çokça düşünebildim. Bu dediklerime, bu bakış açıma, az önce söylediğim her şeye içimdeki sesi dinledikten sonra ulaşabildim ve düşünmenin her şeyi çözebildiğini öğrendim. Düşüncelerine odaklanabilmek ve kendi gerçek objektif düşüncelerine ulaşabilmek, kendinle dost olmak bir insanın ihtiyacı olan şeylerdir. Benim de en başından beri buna ihtiyacım vardı, sadece kendimi beğenmişliğim ve asla kendimi yanlış bulmama özelliğim gerçek düşüncelerimle buluşmama izin vermiyordu. Nilüfer de bencilliğimi kırmama ve düşüncelerimi özgürlüğe kavuşturmama yardımcı oldu. Uzun bir süre düşündükten sonra bir teneffüste sınıfımdaki herkese bir konuşma yaparak özür dilemeye karar verdim. İnsanlara eskiden yaptığım davranışlardaki yanlışları fark ettiğimi, kişiliğimi ve bakış açılarımı olumlu bir yönde değiştirdiğimi ve özür dileklerimi ilettim. Aslında affetmelerini beklemiyordum, hatta dalga geçeceklerini düşündüm fakat gerçekten de affettiler. Eskiden olsa asla böyle bir konuşma yapmayacağımı ve "Eğer benimle arkadaş olmak istemiyorlarsa bu onların kaybıdır." diye söyleneceğimi herkes bilirdi. Sınıftakiler bir iki saniye bana ve sonra birbirlerine baktılar. Mırıldanmalar oldu ama sınıfın genelinde "Ben zaten onunla bir iki kere konuşmuştum, ne olduğunu tam bilmiyorum." "Eh ben affederim." "Bana fark etmez." "Affettim." diye sesler çıkıyordu. Küsmeden önce çok yakın olduğum arkadaşlarım ve Nilüfer bana sarıldı ve sonrasında kantine gittik. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak garip olurdu, onlara gerçek fikirlerimi çok daha detaylı anlattım ve yalnızken ki düşüncelerimi onlara da aktardım. İşler çok güzel gidiyordu. Ortaokulumun kalanını sıkıntısız bir şekilde geçiriyordum. Fakat bir hafta sonu okulun dışında buluştuğumuzda Nilüfer çok durgun ve sessiz duruyordu, bir şeyler olduğunu tahmin edebildim ama Nilüfer'e yalnızken sormaya karar verdim. Buluşmadan ayrılırken cevabımı sormadan aldım, Nilüfer ve ailesi babasının işi için Almanya'ya taşınıyorlardı. Benimle birlikte gruptaki herkes şok oldu. Sekizinci sınıftan sonra bir daha Nilüfer'le bir daha yüz yüze görüşemedik. Arada mesajlaşsak da grup araması yapsak da bağlarımızı o kadar uzak mesafede sıkı tutamadık. Diğer arkadaşlarımla ilgi alanlarımız farklıydı ve bazı arkadaşlarıma şans gerçekten gülümsedi bu yüzden yollarımız ayrıldı. Bir tanemiz liseye Fransa'ya gitti ve prestijli bir Fransız Lisesinde okudu, diğerimiz Ankara'ya ODTÜ'ye gitti, bir tanemiz ailevi sebeplerden dolayı anneannesi ve dedesi ile İzmir'de yaşamak zorunda kaldı İzmir Fen Lisesine gitti ve birisi de yurt dışına gitme şansı bulunca, hem şans ona İsveç gibi huzurlu ve mutlu bir ülke sununca iki kere düşünmeden İsveç'te ortalama bir okula gitti. Hala arada konuşuyoruz."

Duyduklarım karşısında gerçekten şaşırmıştım ama bir yandan mutluydum da. Birinin sana tüm hikâyesini anlatması çok güzel ve gururlandırıcı bir his veriyordu insana. Gerçi tüm demek doğru olmaz, bu yarısı bile değildi ama yine de çok sevindirici bir şeydi. Daha fazla gülümsemek, daha aktif olmak ve daha nazik olmak istiyordu insan.

"Çok iyiymiş… Ben olsam o arkadaşlarımla bağımı tekrar sıkılaştırmaya çalışırdım ama. Çocukken sahip olunan arkadaşlıklar değerlidir." dedim.

"Biraz geç oldu, birbirimizle yollarımızı ayırdıktan sonra kendi çizdiğimiz yollarda farklı yerlerde, farklı kültürlerle, kendi kişiliklerimize büyüdük.''

"Hiçbir şey için geç değildir ki, az önce bana yaptığın 'motivasyon konuşmasında' söylediğin gibi zamanı geri alamazsın, yaptıklarından değil yapmadıkların pişman olursun."

"Doğru diyorsun, onları akşam eve gidince ararım."

Sonrasında bir film izlemeye karar verdik ve mısır patlattık. Eğlenceli bir gündü. Film bittikten biraz sonra Dilara'nın annesi eve gelmesini söyledi. Dilara gittikten sonra pijamalarımı giyindim ve yatağıma uzandım. Tavanıma bakarken düşünmeye başladım… Dilara'nın söylediklerini, Dilara'nın geçmişini, insanların yaşam sisteminin ne kadar küçük bir parçası olduğumuz, yaşama bakış açıları, tesadüfler, gerçekler ve yalanlar… Değişmeye karar verdim, iyi anlamda. Daha rahat bir insan olmaya, geçmişe ya da geleceğe değil şimdiki zamana bakmaya, kendim olmaya, kendimi tanımaya, kendim ve diğerleriyle dürüst olmaya, bakış açılarımı değiştirmeye, hayatın küçük güzelliklerine müteşekkir olup daha fazlasını istememeye. Sonrasında uyuyakaldım. Sabah uyandığımda çok güzel bir gün beni bekliyordu.

…….

Bugün babamın ölümünün üzerinden 7 yıl geçti. Yıllar sonra "yas tutmak" adına kendime zehir etmediğim ilk yılbaşıydı. Annemle güzel bir kahvaltı ettim ve sonra babamın mezarını ziyaret etmeye gittik. Sonrasında da Ayça ve Dilara'yla buluştum ve biraz alışveriş yaptık, bir restoranda öğlen yemeği yedik ve Ayçaların evine geçtik. Ayça'nın evinde tüm sınıfın dahil olduğu bir yılbaşı partisi yapmaya ve çekiliş yapmaya karar vermiştik. Sınıfça yaptığımız çekilişte bana Kübra diye bir kız çıkmıştı. Hediyeleşme sırasında o bana kardan adamlı bir bardak almıştı, ben ise ona kışlık bir atkı almıştım. Hediyeleri verdikten sonra sarıldık ve ufak bir sohbet ettik.

"Çok kısa bir süre içerisinde çok büyük değişimler gösterdin, tebrikler. Yeni yılın mutlu olsun." dedi gülümseyerek. Tanımadığım sayılacak kadar az konuştuğum insanların bile ne kadar değiştiğimi ve gülümsediğimi fark etmesi gerçekten benim için çok fazla anlam taşıyordu. "Senin de yeni yılın kutlu olsun." dedim içten bir gülümsemeyle. Gece yarısına kadar televizyonda "O Ses Türkiye" açıkken çekirdek çitleyip kola içtik ve tombala oynadık. Geri sayımdan sonra havai fişekleri izlemek için dışarı çıktık. Güzel bir yılbaşı kutlamasıydı.

Lise bitene kadar Dilara, Ayça ve ben gruptaki en birbirine yakın olanlar olsak da kalabalık bir arkadaş grubunun parçasıydık. Annem benimle gurur duyuyordu ve artık terapiye gitmiyordum. Lise sonda üniversite sınavına arkadaşlarımla beraber hazırlandık. Sınav stresinden etkilensek de asla pozitif enerjimizi kaybetmedik ve "Hiçbir şeyi yapamayacağım, başaramayacağım, benim için çok geç, çalışmayı bıraksam mı?" düşüncelerine kapılmadık. Düzenli bir programda çalıştık. Sınava girmeden önce birbirimize şans diledik ve son bir konuşma yapıp büyük sınava girdik. Sınav olduktan sonra Ayçaların evine gittik ve bir yemek söyledik. Herkes kendini stresten uzak tutmaya çalışıyordu, bu yüzden sınavın konusunu sonuçlarımız çıkana kadar açmamaya karar verdik. Sonuçlarımızı beraber öğrendik. Herkesin hayal ettiği bir üniversite, oradan bir hayat kurma planları, ondan da bir iş hayatı vardı. Ben de dâhil. Herkesin puanları "müthiş" olmasa da hayallerini gerçekleştirmeye yeterliydi. Bazıları yine yakın yerlerde üniversiteler kazansalar da bazıları fırsatları yakalayınca şehir, bazıları ülke değiştirdi. Yine yollar ayrıldı, yine arkadaşlıkların arasına şehirler, ülkeler girdi. Fakat yine mesafeler kazanmadı. Uzaklarda olsalar da birbirimizle konuşmaya ve yeni hayatlarımızı

birbirimize anlatmaya, arkadaşlıklarımızı uzaktan da olsa teknolojinin yardımıyla devam ettirmeyi başardık. Zorlu üniversite yıllarından sonra mezun olduk. Üniversiteden kısa bir süre sonra bir mimar oldum, işin ortalama bir maaşı vardı ama eğlenceliydi. Çalışmaya başladıktan sonra kendi evime çıkabilecek paraya sahip olsam da annemden uzaklaşmak istemedim. Annem yaşlanıyordu, bu yüzden onunla geçirdiğim vaktin kıymetini bilerek geçiriyordum. Eve bir köpek aldık, hem boş vakitlerimi bir evcil hayvanla ilgilenerek doldurmak istiyordum hem de evimize neşe getirecek küçük bir arkadaş istiyorduk. Adını annem "Gümüş" koydu. Farklı şehirlerde ve ülkelerde olsalar da arkadaşlarım arada İstanbul'a geliyordu, bu yüzden sadece teknolojiyle değil nadir olsa da yüz yüze de görüşebiliyorduk. Hayatın akışından ve aldığımız kararlardan bahsediyor, eski zamanları hatırlıyorduk.

Bir cumartesi akşamı çekmecemi açıp yıllardır üzerine hiçbir şey yazılmamış, eski ve küflü defteri buldum ve yazmaya başladım.

"Ben Kardelen. Mutluluğun ne olduğunu biliyorum."
Gülümsedim, defteri kapattım ve aynı çekmeceye koydum.

Derin ÖZDEMİR 7B

7. sınıfı öğrenclerimizden Derin ÖZDEMİR, "Hayatı Kontrol Altına Almak" adlı öyküsüyle ile FMV Ortaokulunun düzenlediği, "Mücadele" konulu öykü yazma yarışmasında derece aldı.

HAYATI KONTROL ALTINA ALMAK

Hayatımın gidişatını belirleyecek yıl başlayacaktı.
Sınav senesi.

Sekizinci sınıf, lise sınavının yılıydı. Başarılı olmak zorundaydım ve olacaktım, her zaman olduğum gibi. Bu yıl hiç devamsızlık yapmamaya, tüm sınavlarımdan 90'larda not alıp en son sınavda da tam puanla yepyeni bir lise hayatına başlamaya hazırdım ve kendime güvenim tamdı.

Bir gün önce doğum günü hediyesi olarak aldığım bu kilitlenebilen günlüğün ilk sayfasına yazmaya başladım:

"Merhaba günlük, benim adım Lidya. Bu günlüğe ilk yazışım. Sekizinci sınıftayım. Adım birincilikle anılır, kaybetmeyi sevmem. Derslerimde oldukça iyiyim ve lise sınavında tam puan hedefliyorum. Okulumdaki en zeki kişi olduğum söylenebilir. Akademik başarımın yanı sıra sporda ve sanatsal aktivitelerde de öne çıkmamla, öğretmenlerim tarafından sevilen ve öğrenciler tarafından beğenilen birisiyim, herkesle pek iyi anlaşamasam da. Geçen sene bazı arkadaşlarımla anlaşmazlıklar yaşadım. Bazı eski arkadaşlarım çok kendimi beğenmiş ve egoist olduğumu, kaybetmeyi ve övülmemeyi kaldıramadığımı, ayrıca herkese karşı çok kaba birisi olduğumu ve asla insanlara karşı iyi şeyler söylemediğimi söylediler. Ben sadece dürüst olmayı seviyorum. Kaybetmeyi sevmememin nedeni

ise hep kazanmaya layık olmam. Ayrıca kim kaybetmek ister ki? Kaybetmek, kusurlu olmak ve hata yapmak bana yakışmayan şeylerdir. Özellikle bu yaptığımız her şeyin bundan sonraki hayatımızı etkilediği senede; hatalar, kusurlar, ikinci olmak kabullenilebilir bir şey mi? Sonra o arkadaşlarımla konuşmayı bıraktım. Uzun bir yaz tatilinden sonra okula dönmek güzel olacak, okulu özledim, okuldakileri pek özlemesem de. Bu yıl da en iyisi olduğumu herkese kanıtlayacağım. Zaten anaokulundan beri aynı okulda olduğumdan herkesle tanışıyorum ve en az bir kere bile olsa aynı sınıfta oldum, bu yüzden beni geçebilecek birinin olduğunu düşünmüyorum. Ama yeni gelen bir iki kişi olmuş, onlara da kim olduğumu göstereceğim."

Daha sonrasında kelimeler gelmedi. Defteri kapattım ve okulun ilk gününe uyanmak üzere tavanıma bakarak uyudum.

Normalden erken uyandım; ilk gün olduğundan üniformamı özenlice giydim, saçlarımı taradım ve sonrasında düzleştirdim, çantamı son bir kez gözden geçirdim ve tüm yaz tatili ödevlerimi koyduğumdan emin oldum, uzun ve büyük bir kahvaltı ettim ve evden çıktım. Okul yakın olduğundan yürüyerek gidiyordum, 7 dakika sürüyordu. Sınıfımdan içeri girdiğimde bir sürü kişinin bana baktığını hissettim, öz güvenimi daha fazla arttırdı. En ön sıralardan birine oturdum. Dersin başlamasına kalan 10 dakikada eşyalarımı düzenledim ve sınıftaki değişikliklere göz gezdirdim. Sınıfın içinde çok şey değişmese de birkaç kişinin yeni olduğunu fark ettim. Bir süre sonra öğretmen içeriye girdi ve yeni gelen öğrencilerden ayağa kalkıp kendilerini tanıtmalarını istedi. Toplam üç kişi ayağa kalktı ve kendilerini sırayla tanıttılar.

En son çocuk gözlüklü, çok kısa siyah saçlı, hafif çekik ve koyu kahverengi gözlü, boyu uzun, surat ifadesi kendinden emin ve ne çok mutlu ne de çok bezgindi. Okul formasını da düzgün giymişti, ekstra şeyler eklememiş veya okula gelmeden önce üzerinden kamyon geçmiş gibi değildi. Yüksek bir sesle:

"Merhaba, ben Bahadır. Tanıştığımıza memnun oldum." dedi. Öğretmen onu sonra benim yanıma oturttu. Arkamda oturan, yıllardır yakın arkadaş olan ve okulda bir olay olduğunda ilk onların duyduğu o iki kızın fısıldaşmalarını dinlemeden edemedim. Söylediklerine göre yeni gelenlerden Bahadır bursluymuş, akademik ve sportif başarıları varmış ve eski okulunda bir sürü takımlara ve yarışmalara katılarak okulu temsil etmiş. Ben yıllardır okulu başarılarımla temsil ediyorum, beni konuşmuyorlar…

Biraz sinirim bozuldu ama derse odaklanmaya karar verdim. İlk dersimiz matematikti. Bazı cevapları verirken Bahadır'ın benden daha hızlı cevap vermesi biraz sinirimi bozdu, ayrıca testleri çözerken 2 yanlış yaptım ama sonraki derslere bakmaya karar verdim. Teneffüste kantinden bir tost aldım ve basketbol sahasının olduğu arka bahçeye çıkmaya karar verdim. Arka bahçe genelde ön bahçe kadar kalabalık olmuyor ve bina ve sahanın arasındaki dar, banklar ve ağaçlarla dolu; kırmızı turuncu sonbahar yapraklarının düştüğü koridordan geçmeyi seviyorum. Kapıyı çektim ve basketbol sahasına göz gezdirdiğimde bazıları basket oynuyordu ve herkes yeni gelen çocuğun ne kadar iyi olduğunu konuşuyorlardı. Sinirim bozulmaya başlamıştı. Neden bu kadar abartılıyordu ki bir anda? Burs almış ve basketbolda bir iki atış yapmış olabilir, ee? Sinirlendim ve bu sonbahar yaprakları ve yağmurlarından dolayı nemli ve ıssız bir hava almış dar yoldan hızlıca yürüdüm.

Sonraki haftalarda yeni gelen burslu çocuk konuşulmaya ve övülmeye devam etti, derslerde de performansı çok iyiydi ve sosyal becerilerle hemen arkadaşlıklar kuruyordu. En çok da Iraz ve Talya ile konuştuklarını görüyordum. Çok alakasız duruyorlardı, ayrıca ben Iraz'ın okulda uyumaktan başka bir şey

yapacağını düşünmezdim, ne alaka şimdi? İnsanlar beni sevmeseler bile derslerde, resimde, müzikte, sporda, her şeyde en iyisi olduğum kabul edilmiş bir gerçekti ama şimdi unutulmuştum. Kimse benim hakkımda konuşmuyordu neredeyse, en azından iyi şeyler söylemiyorlardı… Normalde insanların ne düşündüklerini umursamazdım çünkü tek geçerli düşünceler benimkilerdi ama neredeyse nereye gitsem bu konuşmaları duyuyordum. Bazıları duyduğumu bilerek konuşuyorlardı, bu yüzden bu konuşmalardan kaçmaya çalışsam da adeta beni kovalıyorlardı. Ayrıca ne kadar denesem de şu ana kadar %10 bile burs alamamıştım. O çocuk %100 bursluymuş…

Gerçekten tüm okulun onunla bu kadar ilgilenmesini kendime yediremiyordum. Neden? 9 yıldır bu okuldayım. Son zamanlarda çalışma düzenimi de sıkılaştırdım ama yine de derste ondan önde olamıyorum.

Dün gece bu düşüncelerden kafam çok karıştı, tavanıma bakarak neyi eksik yaptığımı düşünmeye başladım. Düşünürken normal uyanma vaktime 3 saat kalmıştı. Normalden geç uyandım, saçım çok dağınıktı bu yüzden tarak geçmedi, saçıma dağınık bir atkuyruğu yaptım, çantamı son bir kez kontrol edemeden çıktım, kahvaltı edemeyecek kadar geç kalmıştım, koşarak okula gittim. Tam öğretmenle aynı zamanda geldim ama oturup çantamı açtığımda ödevimi getirmediğimi fark ettim. Arkamdakiler yine fısıldaşıyorlardı:

"Lidya'ya ne olmuş bugün ya?"

"Hiç uyumamış gibi duruyor."

"Unutulduğunu ve eskisi kadar popüler olmadığını fark edince gözüne uyku girmemiştir."

Artık daha fazla bu konuşmaya karşı tepkisiz kalamadım. Benim duyduğumu biliyorlardı ve bu çok sinirimi bozuyordu.
"Sizi duyabiliyorum." dedim.

"Farkındayız ama dediklerimiz doğru. Senden daha zeki, iyi, nazik, yetenekli birisi tarafından yerin alındı."
Bir şey demedim. Arkamı geri döndüm ve dersi dinlemeye çalıştım.

Bu yarışlarla koca bir yıl geçti. Haziran ayına geldik. Lise sınavına da girdik. Hayatımın tamamını yönlendirecek o sınav. Çok stres doluydu. Bu sınav hafife alınamazdı, yokmuş gibi davranılamazdı. Tam puan bekliyordum. Sınavdan çıktıktan sonra çok korku dolu ve yalnız hissettim. Evime doğru yürürken sıcak bir akşamüstünün, rengârenk gün batımıyla baş başa kalınca düşündüm…

5 dakika sonrasında ne olacağını biliyor muyum? Ne kadar denesem de hayat isteklerim doğrultusunda yönetemeyeceğim veya bir şeylerin olmasını engelleyemeyeceğim kadar kontrolüm dışında. Yıllarımı harcadım. Yıllarımı. Bu sınavdan korktuğum için. Şimdi ise… Çok boş hissediyorum. Yıllardır hayatımın her anında içimde olan o korku, karnımdaki o ağrı, hiçbirini hissetmiyorum. Az önce hayatımın en önemli sınavına girdim ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey ne kadar uğraşsam da kontrolümün altında tutulamıyor. Ben korkunun beni yönetmesini izin verdiğim için yıllardır beni gerçekten seven bir arkadaşım yok. Tüm arkadaşlarımı kendim kendimden uzaklaştırdım. Korku kişiliğimi korkunç bir canavara dönüştürdüğü, korktuğum şeyden korunmak için daha da korkunçlaştı. Kimseyi düşünmeyen, çok sade ve tek açıdan düşünen, acımasız, kaba, garip birisine dönüştürdü korkum beni. Meğer sınav korkulacak büyük bir şey değilmiş, sadece soruları olan bir kâğıtmış.

Sınavdan sonra haziranın ortalarında bir de karnelerimizi alıp sınıflarımızdan ayrılacaktık. Bahadır'la son bir kez konuşmak istiyordum. Son zil çaldıktan sonra, herkes

karnelerini çantalarına koyarken Bahadır'ı dürttüm. "Pişşştt. Konuşabilir miyiz?" dedim. Bahadır şaşırmış gibi duruyordu.

"Peki." dedi.

"Sınıftakilerin gitmesini bekleyelim biraz."

Bir süre sonra herkes ayrılmıştı.

"Bir yıldır aramızda olan gerinliği ilk defa lise sınavından sonra düşündüm. Korkum gerçekten beni kontrol ediyordu. Yıllar boyunca hayatımdaki her şeyi kontrol altına almaya çalıştım. Böyle yaparsam her şey planıma uygun gider, başarılı olurum, geleceğimi istediğim şekilde yaparım diye düşündüm. Etrafımdaki herkes benden kötü olsun istedim, benim gibi iyi ve yetenekli insanlardan kurtulmak istedim. Birinciliği dürüstlükten daha çok önemsedim. Böyle yaparak bir gelecek kurabileceğimi düşündüm. 5 dakika sonra olacaklara bile karışamadığımı fark edemedim. Hayatımı kontrol altına alamayacağımı fark edemedim. Yıllarca bu sınavdan korktum. Korkum her şeyi yaptırdı. Haksız çıkmamak için insanları anlamamayı tercih ettim. Ama yapabileceğim bir şey olmadığını şimdi anlıyorum. Hayatta dürüst olmadan hiçbir şeyi başarmış olamam. Senden çok korkmuştum, beni geçebileceğinden korkmuştum. Bu yüzden senden nefret ettim, seninle ilgili güzel bir şey duyduğumda oradan hep uzaklaştım ve bunun mücadelenin bir parçası olduğunu, doğal olduğunu düşündüm. Asla hata yapmak istemedim. Asla kaybetmek istemedim. Bunun normal olmadığını, kaybedersem asla yeniden toparlanamayacağımı düşündüm. Bu da beni en çok altüst eden şeydi." dedim.

"Bir süre sonra fark edeceğini düşünmüştüm. Gerçekten senenin başına göre çok değiştin. Belki de mücadelemiz senin gelişmene iyi gelmiştir? Birbirimizi hep geçmeye çalışmamız ve sınav notları açıklanırken ki ortam, bunların hepsi seni şu an ki sen yapan şey olmuştur. Benden önce hiç biriyle bu kadar rekabet içinde oldun mu?" dedi.

"Hayır." dedim.

"Hayat deneyimlerle güzelleşir. Ben olmasaydım belki de bu farkındalık sende hiç oluşmayacaktı. Ama oluştu ve bu benim sayemde olduğu kadar senin de sayende. Bundan sonraki hayatında başarılar, deneyimlerinden öğren ve lisede güzel vakit geçir." dedi.

"Peki, sen de. Bir de… Bir şey daha sorabilir miyim?" dedim.

"Sor." dedi.

"Sen benim başarılarımı duyduğunda hiç kıskanmadın mı?"

"Ben de senin gibi çok çalışıyordum. Hâlâ da çalışıyorum. Maddi durumumuz kötü. Annem her zaman kendimi geliştirebilmem için çok çalışmamı söylerdi. Notlarımla ve becerilerimle ailemi mutlu etmeye, hem onlar için hem kendim için daha konforlu bir hayat kurmak için çalışırdım. Daha duyarsız ve kontrolcü birisiydim. 6. sınıfta ben de bakış açılarımı ve hayatımın kalanını değiştiren birisiyle tanıştım. Yedinci sınıfta karakter olarak değiştim ama yine de çalıştım. Sevdiğim için çalıştım. Yedinci sınıfta başka bir okula yazılacaktım fakat bu okul bana bazı farklı imkânlar sundu ve ailem kabul etti. Bu yüzden buraya geldim. Hikâyenin kalanını biliyorsun…" dedi. Şaşırmıştım.
"Çok özür dilerim. Biliyorum yaptıklarımı geri alamam ama beni affeder misin?" dedim. Özrümü kabul etmesini pek beklemesem de ben yine de dilemiş olmak istedim.

"Özrün eğer bu deneyimden dersini aldıysan ve bu deneyimlerle bundan sonraki hayatında yaptığın hataları bir daha yapmamaya dikkat edip belki de bir insanın bakış açısını değiştirebilirsen genel olarak

daha iyi birisi olmaya çalışırsan kabul olur. Hayatının kalanındaki insanlara yaptığın iyilikler buradaki insanlara yaptığın kötülüklerin telafisi olacak ve özrün kabul olacaktır. Kendine iyi bak, gitmem lazım!" dedi.
Ne zamanlardı ortaokul…

Derin ÖZDEMİR 7B

ALİ OSMAN

Nefes nefeseydi, bacaklarını hareket ettirecek gücü zar zor buluyordu. Sırtındaki Türk bayrağının rüzgârla dalgalanmasını işitti. Durmayacaktı. Bu sesi duyduktan sonra onu kimse durduramazdı. Gücünü son damlasına kadar kullanarak pedallara asılıyordu.

Ali Osman on iki yaşındaydı. Babası fırıncı, annesi ev hanımıydı ve Kızılçam köyünde yeşil bir tepeciğin üstündeki küçük bir evde yaşıyorlardı. Ali Osman okuluna yıllar önce babasının ona aldığı turuncu bisikletle gidiyordu. Bisikletin boyası soyulmuş, yer yer paslanmış, tekerleri çamura bata çıka yamulmuştu fakat Ali Osman bu emektar bisikletine çok değer verir, her gün bakımını yaparak bisikleti babasının deyişiyle hayatta tutardı. Bu bisiklet onun için eski bir dost gibiydi. Hatta bisikletiyle konuştuğu zamanlar bile olurdu.

Ali Osman'ın okulu çok uzaktaydı. Yürüyerek gitmek bir saat çekerdi. Çamurlu bir patika ile başlayan belli belirsiz yol okula yaklaştıkça düzelir ve sonunda taşlar ile döşenmiş okul bahçesi görünürdü. Ali Osman bıkıp usanmadan her gün okula gitme heyecanıyla erkenden kalkar, bisikletine atladığı gibi rüzgârla yarışarak okul yoluna düşerdi. O gün Cumhuriyet Bayramı'ydı. okul süslenecek, her taraf bayraklarla donatılacaktı. Ali Osman bütün arkadaşları gibi okula bayrak götürecek, o da okulu süsleyecekti. Annesi, Ali Osman yola çıkmadan ona sandıktan çıkardığı bayrakları ve Atatürk resmini verdi. "Evladım, bunlara gözün gibi sahip çık" dedi, gözleri buğulandı. Bunların ona babasından kaldığını söyleyecekti fakat boğazı düğümlendi, sustu. Devam edebilseydi, dedesinin o şanlı bayrak uğruna daha 21'indeyken, çocuk yaşta nice vatan evladı ile birlikte Çanakkale'de şehit düştüğünü anlatacaktı. Ali Osman annesinin yaşlarla parlayan gözlerine baktı. Başını salladı. Anlaşmak için daha fazla kelimeye ihtiyaç duymadılar. Ali Osman dedesinin emanetlerini sımsıkı bağlayıp, bisikletine atladı. Sanki eski bir bisiklet değil bir küheylan üstündeymiş gibi dik bir duruşla yola çıktı.

Okulun taşlı yolu göründüğünde yorgun bacakları heyecandan titremeye başlamıştı. Bayrakları ve Atatürk resmini öğretmenine teslim ederken ona yol arkadaşı olan bisikletine gurur dolu bir gülümsemeyle baktı ve sınıfına girerken Atatürk'ün değerlerini ve cumhuriyeti geleceğe taşımaya ant içti…

Beril ABAMOR 8C

HAYATA YENİDEN BAŞLAMAK

"Yeniden doğuş" ne demek, biliyor musunuz? Yeniden doğuş hayata yeniden başlama, kendinizi düzenleme ve tazelemedir aslında. Hayat; bazen sıkıldığımız, bazen eğlendiğimiz, bazen üzüldüğümüz, bazen de neden kızdığımızı anlamadığımız bir kavramdır. Hayatla ilgili herkesin farklı düşünceleri, duyguları olduğu gibi hayata baktığı açılar da farklıdır. Kimine göre hayat bir süreç, kimine göre de onu mutlu eden anılar topluluğudur. Hayata kim ne anlam yüklerse yüklesin hayatta kalabilmek için herkesin umuda ihtiyacı vardır. Yeniden doğmak yeniden var olmak gibidir. Tazelenirsin, hayata "Merhaba!" dersin; düşüncelerini, bakış açını, fikirlerini, umutlarını değiştirir, yenilersin. Zaten yeniden doğmak, hayata yeniden başlamak, gözlerini yeniden açmak demektir. Beyaz ve tertemiz bir sayfa açmak denince de "Yeniden Doğuş" gelir akla, yeni bir hayat kurmaktır. Farklı bir hayat için ölüp

tekrar doğmaya gerek yoktur; umutla tazelenmek, yeni bir hayatla mümkündür. Aslında hayatımıza yeniden başlayınca "Temiz bir sayfa açtım." deriz çünkü yeni bir sayfa açınca hemen yazmak isteriz ve sayfanın temizliğiyle umut dolarız.

Dinlenince, hayatımıza yeniden başlayınca, kendimizi yenilenmiş ve mutlu hissederiz. Bence "Yeniden Doğmak" kavramı hem fiziksel hem de zihinsel olarak yeniden doğmakla bağlantılı. Mesela dış görünüşümüzü ve tarzımızı değiştirince hissedilenler de ruhumuzu etkiler, mutlu olduğumuz zaman dış enerjimiz de yükselir. Yeni bir sayfa açmak hayatımızı değiştirmek ile ilgilidir, dünyayı değiştirmekle değil. Dünya yine doğudan batıya döner ama senin dünyaya bakışın çoktan değişmiştir. Düşüncelerimizi, tarzımızı, umutlarımızı, hayata olan bakış açılarımızı birleştirip yeni bir kişilik yaratırız.

Kısacası hayata yeniden başlamak, dinlenip mutlu olmak ve yeni bir hayata sahip olmak demektir.

Bengisu AYDIN 6B

HULUS-İ ANKA

Yeniden doğuş kavramı pek çok kültürde kendine yer edinmiştir. İnsanın sürekli tekrar eden, genelde olumsuz özelliklerini bir kenara bırakıp kendini geliştirmesi, bakış açısını değiştirmesi olarak düşünülebilir. Örneklendirmek gerekirse ödevlerini hiçbir zaman yapmayan ve akademik konularda kendini hep yetersiz hisseden, başarısızlık korkusuyla hiç çalışmayıp çalışmadığı için başarısız olmak gibi bir kısır döngüye hapsolan Hulusi'nin çalışmaya bir noktadan başlayarak kendini geliştirmesi bir yeniden doğuş örneğidir.

Üzerine sıklıkla düşünülmüş olan "yeniden doğuş" tarihin her döneminde kendine bir yer bulmuştur. Bir döneme bile ismini vermiştir. (Anlamı "Yeniden Doğuş" olan Rönesans) Bunun yanında Zümrüdüanka, Simurg, Anka gibi farklı isimlerle pek çok kültürde bulunan ve küllerinden doğmasıyla bilinen mitolojik karakter de yeniden doğuşu simgelemektedir. Anka kuşunun kendini yakarak küllerinden doğması da insanın kendini geliştirmesinin bazen zorlu bir süreç sonucunda olduğunu göstermektedir. Janet Fitch'in de dediği gibi "Anka kuşu ortaya çıkmak için yanmalıdır." Fakat zor da olsa kolay da başlangıçlar, küllerinden doğmalar dünyanın her yerindedir. Görmesini bilirseniz kışın bitmesi, ilkbahar ile birlikte çiçeklerin tomurcuklanması hatta günün başlaması bile bir yeniden doğuştur.

Bakış açısını değiştirmek, insanın kendini yenilemesine olanak sağlar. Her zaman her durumu olumsuz yorumlayan bir insan hayata farklı bir şekilde, iyimserlikle bakarsa bu da bir yeniden doğuştur çünkü davranışları da bakış açısına göre evrilecektir. Dikkat ederseniz hayatta her zaman kötü yanları görenler her zaman hayatın kötü yanlarıyla karşılaşırlar ama bardağın dolu tarafını görmeyi başardıkları zaman adeta yepyeni bir insan olurlar. Bir söz vardır "İnsanın bir kez ters gitmesin işi, muhallebi yerken kırılır dişi." Olumsuz gidişatı değiştirmek hepimizin elinde, yeter ki bakış açımızı değiştirip yenilenmeye açık olalım.

Gücün sizde olduğunu bilin ve kendinizi geliştirmek için elinizden geleni yapın. Doğayı, Anka Kuşunu hatta Hulusi'yi örnek alın ve her günle birlikte kendinizi geliştirmek için bir adım atın.

Beril ABAMOR 8C

İLK YALAN

Mert, sekiz yaşında, daha yeni ilkokula başlamış bir çocuktu. İlkokula başlamıştı başlamasına ancak onun için ilkokula başlamasından daha önemli olan şey, başladığı için alacağı hediyeydi. Mert oldum olası dürüst ve onurlu bir insandı. Etrafındakilerle dalaşmaz, çoğunlukla arkadaş çevresinde takılırdı ancak yine de okulu pek önemsemezdi. Okul ona sıkıcı gelir, bitiş zili çaldığı anda okuldan fırlar, eve veya arkadaşlarıyla takılmaya giderdi…

Güneşli bir bahar sabahıydı. Mert henüz yatağındaydı ki, annesinin sitem dolu sesi kulağına ilişti. Yine fazla uyumuştu, az kalsın okula geç kalacaktı. Bir solukta yatağından doğrulup merdivenleri koşar adım indi. Kahvaltısını etti, hızlıca dişlerini fırçalayıp elini yüzünü yıkadı, çantasını toparlayıp üstünü değiştirdi ve kendini evden dışarı attı. Bunların hepsini o kadar hızlı yapmıştı ki, annesi şaşa kaldı ve soramadan edemedi: "Nedir bu acelen? Servisi falan mı kaçırdın yoksa?" Mert hemen cevap verdi: "Yok, sadece bugün seviye belirleme sınavımız var da, ona geç kalmak istemedim." İşte şimdi anlaşılmıştı. Mert normalde hiçbir sınavına hazırlanmazdı ancak annesi eğer bu sınavdan yüksek not alırsa ona yeni çıkan oyun konsolunu alacağına söz vermişti. Bu konsolun düşüncesi bile Mert'in kalbinin hızla çarpmasına neden oluyor, içi içine sığmıyordu. Şu anda bu konsola karşı dünyaları verseler değişmezdi doğrusu. Annesi gözlerini devirdi. "Eh, acele yürüyen yolda kalır." diye mırıldandı kendince. Mert'in bunu duyacak zamanı yoktu çünkü okul servisi çoktan gelmişti bile. Mert telaş içinde servise bindi, şoföre selam verdi ve yerine oturdu. Oturduğu yerin yanında, horul horul horlayarak uyuyan arkadaşı Yiğit'i gördü. Baştan onu uyandırmamaya karar verdiyse de sonradan canı çok sıkıldı ve Yiğit'i dürtmeye başladı. "Uyansana tembel teneke!" Maalesef Yiğit'i yatağının, daha doğrusu koltuğunun ters tarafından kaldırmıştı. "N'oldu ya, kör müsün? Burada uyumaya çalışıyorum…" diye onu azarladı Yiğit. Bu sert bir çıkıştı doğrusu. Mert onun daha fazla üstüne gitmemeye karar verdi. Muhtemelen Yiğit de bu sınav için Mert gibi akşama kadar çalışıp durmuş, ders kitabında çevirmediği sayfa kalmamıştı.
Okula vardıklarında Yiğit kendine gelmişti. Mert'e telaşla sordu. "Sen çarpım tablosunu sonuna kadar ezberledin mi?" Mert her zamanki gibi dürüst davranarak "Yok, yedi ve sekizin katlarını tam olarak anlayamadım ama diğerlerini ezberledim." diye yanıtlamayı başardı. Okulun kapısından girdiği anda dili tutulmuş, eli ayağı karşılaştığı manzara karşısında dolanmıştı. Okuldaki en haylaz öğrenciler bile, şimdi şeytanlığı bırakıp canlarını dişlerine takmış harıl harıl ders çalışıyorlardı. Arkadaşlarını bu halde görmek Mert ve Yiğit'i germeye fazlasıyla yetmişti doğrusu. Çıt çıkarmadan, usul usul sınıflarına girdiler. Sınıf içinde, Batuhan'ı, sınıfın ve büyük ihtimalle okulun en zeki ve notları yüksek öğrencisine rastladılar. Mert kopya çekmezdi ancak yine de, "Ne olur ne olmaz" diye düşünerek Batuhan'ın yanındaki sıraya oturdu. Zaman hızla geçiyordu, Mert ve Yiğit kafa kafaya vermiş, ikisinin de akıllarının basmadığı yedi ve sekizin katlarını ezberlemeye çalışıyorlardı. Zaman yeterli değildi, Mert stresten saatin tik taklarını kulağında duyuyor ve aynı anda kalp atışlarını hissediyordu. Yiğit ise küplere binmek üzereydi. Hiçbir şey anlamamıştı ve sınavın başlamasına sadece on dakika vardı. En sonunda Yiğit ders kitabını hışımla kapattı ve dedi ki: "Bu böyle olmayacak. Bence sınava kadar biraz dinlenelim. Böyle giderse stresten çatlayacağım!" Mert, Yiğit'e onay verdi ve ikisi de sınavın başlamasını beklediler. En sonunda, öğretmen sınıfa girdi ve sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladı. Bu süreç Mert'e sonsuza kadar sürecek gibi geldi. Maalesef öyle olmadı ve Mert ilk soruyu okumaya başladı…

Sınav bittiğinde Mert hüsran içindeydi. Sınavı berbat geçmiş, Mert okuduklarının yarısını anlamamıştı. Artık karara varmıştı. O çok istediği, dünyalara değişmeyeceği konsolu ebediyen bir hayal olarak kalacaktı. Sonradan bir şey hatırladı: Sınav kâğıdına ismini yazmayı unutmuştu. Bu detayı pek önemsemedi

doğrusu, zaten sınavından kötü alacağından adı gibi emindi. "En azından şimdi bir bahanem olur. Nasıl olsa zaten zayıf not alacaktım." diye düşündü. Şans bu ya, sınıftan biri daha unutmuştu kâğıda adını yazmayı ancak bu kişi herhangi biri değildi ve maalesef Mert gibi de düşünemiyordu. Çünkü Batuhan için, bu sınav çok kolay geçmişti. Heyecandan adını yazmayı unutmuş ve sonradan bunu hatırlayamamıştı. Sonraki ders öğretmeni Mert'i yanına çağırdı. Öğretmenleri Mert'e çoğunlukla güvenirdi çünkü dürüst biriydi ve hiç yalan söylemezdi. Öğretmeni Mert'e kâğıdını bulamadığını açıkladı. Mert de öğretmenine umursamazca ismini kâğıda yazmayı unuttuğunu söyledi. Öğretmeni Mert'e ismi yazılı olmayan iki kâğıt gösterdi.

Mert kendi kâğıdının hangisi olduğunu anladı anlamasına ancak diğer kâğıt çok daha düzenli yazılmış, kendinden emin sayı ve harflerle doluydu. Mert şansın yüzüne güldüğünü düşünerek kendi kâğıdı güzel yazılmış olanmış gibi davrandı ve o kâğıda ismini yazdı. Sınav sonuçlarının açıklandığı gün, zavallı Batuhan Mert'in söylediği yalan'ın kurbanı olarak zayıf not almıştı. Eve gittiğinde annesi tarafından bir güzel azarlanmış, öğretmenleri onun tarafından hayal kırıklığına uğrayıp zayıf not alan öğrencilerin yanına koymuşlardı onu. Batuhan bu duruma çok üzülmüş, içine kapanmıştı. Mert ise haksız yere ödüllendirilmiş, istediği konsolu almayı başarmıştı.

Mert söylediği yalanın Batuhan'ı nasıl etkilediğinden habersizdi. Oyun konsoluna sahip olmanın mutluluğuyla okulda neşe içinde hayatına devam ediyordu ki Batuhan'ın birkaç gündür okula gelmediğini farketti. Öğretmeni Batuhan'ın hastalandığını söylediğinde Mert'in içine bir ateş düştü. Onun yüzünden arkadaşı hasta olmuş olabilir miydi? Okuldan çıkana kadar bu soru kafasını kurcalamaya devam etti. Mert'in içinde pişmanlık ile karışık bir üzüntü dalgası yayılmaya başladı. Okuldan sonra arkadaşını ziyarete gidip nedenini öğrenmesi gerekiyordu. Endişeyle kapıyı çaldı ve Batuhan'ın annesi kapıyı açtığında utançla arkadaşını sordu. Batuhan'ın annesi Mert'i içeriye davet etti ve ziyarete geldiği için çok sevindiğini söyledi. Mert daha da utanmıştı. Ayakları ileri mi geri mi gidiyor bilemiyordu. Oda kapısı açılıp da Batuhan'ı yatakta görünce kısık bir sesle, sadece "Geçmiş olsun." diyebildi. Dışarıda güzel bir bahar havası vardı ama odadaki hava buz gibiydi. Batuhan hiç konuşmuyordu. Odada ağır bir sessizlik hakimdi. Mert arkadaşına durumu anlatmaya korkuyordu. Mert de şimdi en az Batuhan kadar üzgündü ve acı çekiyordu. Her şeyi anlatabilirdi. O zaman da herkes ona yalancı diyecek ve ona güvenmeyeceklerdi. Mert tek bir kelime bile etmeden oradan ayrıldı. Eve gittiğinde o kadar mutsuzdu ki ne oyun oynamak ne de televizyon izlemek istiyordu. Yemekte annesi durumu fark edip neyi olduğunu sorduğunda sadece Batuhan'ın çok hasta olduğunu söyleyebildi, kendi suçu olduğunu ekleyemedi. Annesi ise arkadaşı için üzülen çocuğuyla gurur duyduğunu belirten "Sen iyi bir çocuksun Mert." dedi. Bu söz Mert'in içindeki ateşi daha da körükledi. Odasına gittiğinde uzun uzun oyun konsoluna baktı. "Ne anlamı var ki?" diye sordu kendi kendine. Ertesi gün Batuhan'ı ziyarete gidecek, oyun konsolunu ona hediye edecek ve ondan özür dileyecekti. Belki onu affederdi. O gün okuldaki dersler geçmek bilmedi. En yakın arkadaşı Yiğit ile bile oyun oynamak istemiyordu. Kendisini, sanki karanlık ve soğuk uzay boşluğundaymış gibi hissediyordu.

Oyun konsolunu vermek ve özür dilemek için yine Batuhan'ın evindeydi. Umutla oyun konsolunu çantasından çıkardı ve "Özür dilerim, bu senin, sen hak ettin." dedi içten bir üzüntüyle. Batuhan sadece buz gibi donuk gözleriyle baktı ve daha sonra kafasını çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye devam etti. En değerli oyuncağını getirmişti, özür de dilemişti. Neden hala onu affetmiyordu ki? Neden hala iyileşmiyordu? Batuhan yerinden fırlasa, yüzüne bir yumruk atsa, ona bağırsa sanki her ikisinin içindeki yangın da sönecekti. Bunun yerine odadaki sessizlik ve soğuk hava her ikisinin içindeki alev topunu büyütüyordu. Mert anladı ki Batuhan'ın kalbindeki derin yara, normal yaralar gibi zamanla iyileşmek yerine günler geçtikçe daha da

büyümüş, derinleşmişti. "Lütfen." dedi "Lütfen, iyileş ve aramıza dön. Yaptığım şey için çok pişmanım. Canını bu kadar acıtacağını bilmiyordum."
Mert sanki bir bataklıktaydı da, ne kadar bataklıktan çıkmaya çalışsa o kadar derine batıyordu. Ne yapacağını bilmez halde eve vardı. Dışarıda şiddetli bir fırtına vardı. Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor, rüzgârın etkisiyle yağmur damlaları Mert'in camına şiddetle vuruyordu. Eskiden olsa her gök gürültüsü onu yerinden zıplatırdı ama şimdi kendi iç dünyasında yaşadığı fırtına daha büyüktü. Yorganı başına çekti ve ağlamaya başladı. Annesi odaya geldiğinde, Mert'in uzun süredir ağladığını fark etti. Yastığı, yorganı ıslanmıştı. Sanki dışarıdaki yağmur damlaları Mert'in yatağına kadar gelmişti. "Ne oldu canım oğlum, çok mu korktun?" dedi. Mert içindeki fırtınaya daha fazla dayanamayacaktı ve annesine sarılıp "Anne, Batuhan benim yüzümden hastalandı ve ne yapacağımı bilmiyorum!" diye haykırıp olanları anlattı. Mert söylediği yalanın Batuhan'a nasıl zarar verdiğini anlamıştı. Annesi onun başını okşadı ve öğretmeni ile de görüşüp Batuhan'ı hep birlikte ziyarete gideceklerini söyledi. Annesinin şefkatli eli Mert'in hemen uyumasını sağlamıştı. Ertesi gün fırtına dinmiş, insanın içini neşe ile dolduran güneş her tarafı aydınlatıyordu. Mert, ailesinin ve öğretmenlerinin önünde Batuhan'dan yeniden özür diledi. Birden dışarıdaki güneş sanki Batuhan'ın donmuş gözlerindeki buzları eritmeye başladı ve uzun zamandan sonra ilk defa yüzünde bir ışık belirdi. Gerçeğin ortaya çıkıp herkes tarafından bilinmesi, Batuhan'ın içindeki yarayı iyileştirmeye başlamıştı.

"Bir yalan, ufacık bile olsa, bir insanın canını ne kadar acıtır bilemezsiniz. Dürüstlük en önemli erdemlerden bir tanesidir." dedi öğretmenleri. Mert zaten yaşadığı bu olay ile dersini almıştı. Bu Mert'in ilk ve son yalanı oldu…

Ozan ÇETİNKAYA 7B

RÖNESANS

Daha önce hiç "yeniden doğuş" üzerine düşündünüz mü? Hayatınızda en az bir kere bile olsa fikirlerinizde bir değişim, hayata bakış açınız değişmiştir. Kısacası daha iyi olmak, aydınlanmak, bir şeylerin farkına varmak olarak tanımlayabiliriz yeniden doğuşu. Bu yeniden doğuş meselesi hayatımızda çok önemli bir yer tutar. Hatta o kadar önemli ki bu adla -Rönesans adıyla- anılan çok önemli bir çağ var Avrupa'da. Bu çağ, önce Avrupa'ya sonrasında da dünyaya yayılan fikir ve sanat akımları yaratmıştır. İnsanlara örnek olan bir Aydınlanma Çağı'dır bu. Hep o adını duyduğumuz sanatçılar: Leonardo da Vinci, Raphael, Michelangelo ve çok daha fazlası… Kilise ve Papa'nın her dediğine hiç düşünmeksizin inanan dindar Avrupalılar kendisi de bir rahip olan Martin Luther'in, kilisenin panosuna astığı uzun bir "açıklama"dan sonra aydınlanmıştır. O dönemde yaşayan bir insan olduğunuzu hayal edin; kilisenin dediğini sorgulamadan yaptığınız, kadınların cadı diye yakıldığı bir dönemde bir şeyleri sorgulamaya başlıyorsunuz. Fark ediyorsunuz ki sizin o kadar çok güvendiğiniz kilise size hiçbir fayda sağlamıyor hatta sizi olduğunuzdan daha kötü bir duruma sürüklüyor. Yavaş yavaş bilime inanmaya başlıyorsunuz. Böyle birçok insan ortaya çıkınca kilise de iktidardan düşüyor. Bilim yükseliyor, insanlar bilinçleniyor ve o sefaletin yerini yenilikler alıyor. İnsanların korku içinde yaşadığı Orta Çağ'dan sonra hümanizm diye bir akım ortaya çıkıyor. İnsan sevgisi… Bu temaya çok uzak olan Orta Çağ'dan sonra ne büyük bir değişim değil mi?

Şu anda bize o kadar da büyük bir şeymiş gibi gelmiyor ancak böyle bir değişimin hiç olmadığını düşünün. Hâlâ o zamanki gibi skolastik düşünce tarzı olsaydı ne olurdu? Kimse dünyanın tekrar öyle bir hal almasını istemez. Bu yeniden doğuşun önemidir: Hayatımızda olmazsa olmaz bir şey. İnsanın kişisel gelişimi doğrultusunda aldığı en ufak karar, düşündüğü en ufak şey bile çok önemlidir. Mesela bir gün normalde giydiğiniz türden kıyafetler giymediniz. Arkadaşlarınızla buluştuğunuzda size iltifat ettiler ve bu sizin modunuzu yükseltti. İyi bir ruh haliyle iş yerine gittiniz. Bu sefer çalışmaya heveslisiniz. Diyelim ki bir bankada çalışıyorsunuz ve o ayın kar - zarar raporunu yazmanız gerekiyor. Genelde sıkıldığınız bu işi hemen bitirdiniz ve patronunuza teslim ettiniz. Yazdığınız raporu çok beğendi. Gün bitti ve eve geldiniz. Artık hep o günkü gibi giyinmeye başladınız ve hayatınız tamamen değişti hatta terfi bile aldınız. Bu yüzden nasıl olsa küçük bir şey deyip geçmemeliyiz.

Martin Luther'in astığı "açıklama"dan bahsetmiştim, peki onu hiç asmasaydı?

İnci BİLGEN 8B

SEVGİ NEDİR?

Sevgi nedir?
Bu kişiden kişiye göre değişir.
Bana göre sevgi,
Çoğu şeyde gizlidir.

Bazen boşlukta kendi kendime,
Bazen birileriyle birlikte olmaktır.
Bazen olmayacak şeyleri düşlerken,
Bazen nefes alabildiğime şükretmektir.

Sevecek o kadar çok şey var ki,
Mutlaka birini bulmalı.
Aramalı, sormalı insan.
Sevgisiz bu hayat kararır, inan!

Şu kısa ömürde,
Sevmek en kolayı.
Kalp ne için çarpıyorsa,
Ona sıkı sıkıya bağlanmalı.

Uras BAHÇEKAPILI 5C

SİGARA BAĞIMLILIĞI

Bağımlılık. Çok iç karartıcı bir kelime. Kötü bir anlam içerdiği hemen belli oluyor. İçinde bir gram iyilik yok gibi. İnsanların bir şeye sımsıkı sarılması bu; İnsanın yaşamı ona bağlıymış gibi bir şeyi istemesi; O sigarayı içmeden uyku uyuyamaması mesela. İnsanın, bir dumanın kontrolü altına girmesini aklım almıyor. Onları buna çeken şey nedir, emin olamıyorum. Bazı insanlar var, sigaradan kurtulmayı kafasına taktığında yapabiliyor. Örnekleri de var çevremizde. İrade! İrademize sahip çıkıp, bırakmayı istersek, sigara bize nasıl engel olsun ki? Olay kişinin kendisinde başlayıp, kendisinde bitiyor sonuçta.

Üzerinde düşününce, insanı ne kadar da küçük düşürdüğü ortada; Zararlı, bunu biliyorsun. Fazla tüketirsen sonu pek hoş olmaz, bunun da farkındasın. Aslında bırakabilirsin. Bunlara rağmen sen kendini kontrol edemeyip sigara içmeye devam ediyorsun. Dur, diyememek söz konusu değil. Sigaraya başlama kararını nasıl verdiysen, bırakma kararını da öyle verebilirsin. Sigara içenler şunu görmezden geliyorlar; Sigara üreticilerine verdikleri paralar onların hayatını güzelleştirirken, kendi ömürlerini kısaltıyorlar. Bunu bilerek yapmak bir hastalıktır. Adı da bağımlılık. İlacı ise irade ve bu zaten insanın doğasında olan, hatta varlığını bildiği bir ilaç.

Bahane, insanı küçük düşüren başka bir etkendir. Kötü alışkanlığının üzerini örtmek için bahane bulur insan. Oysaki bu bahaneler örttükleri şeyi daha da belli ederler. İlginç bir gerçek, insanlar, bahane buldukları kötü alışkanlıklarının farkındadırlar. Eğer kötü alışkanlığının farkındaysan ve halen irade ilacına başvurmadıysan kurtuluş patikasından derin ormana sapmışsın ve yolunu kaybetmektesin artık. Ancak, iradene başvurduğun anda, elindeki harita ile yolunu tekrar bulabilirsin. Çünkü iradeni kullanmanın sana vereceği zarar, en fazla zor geçen birkaç günken, sigaranın vereceği zarar, ölümdür. Ve ölüm, açılan her pakette, bir adım daha yaklaşır sana.

Uras BAHÇEKAPILI 5C

SİMİT VE RESİM

O gün günlerden salıydı. Sabah uyanıp simit almaya çıkan Adal, yürürken denizin üstünde martılar gördü. Birbirlerinin üstüne uçuyor, denizden su içiyorlardı. Aynı 5 yıl önceki yaza benziyordu. Sıcaktı, martılar vardı ve simit almaya çıkmıştı. Tam o sıra büyükannesinin ona anlattığı masal geldi aklına. Adal belki masal kurgulamakta başarılı değildi ama masal anlatmakta fena sayılmazdı. Zaten yeni masallara gerek de yoktu, büyükannesinin anlattığı masallar, kendini herkese dinletecek türdendi. Ama önemli bir sorunu vardı. Mahallesindekiler masal ve hikâyelerin çocuklara ait olduğunu düşünüyordu. Oysaki kendilerinin bu hale gelmelerini, olgunlaşmalarını ve belki de meslek sahibi olmalarını sağlayan şeyler masallar ve hikâyelerdi. Adal hemen fırına gitti. Simitler yeni çıkmıştı. Orada çalışan Mehmet Usta simidi kese kağıdına koyarken Adal hemen konuşmaya başladı. "Bugün martı gördüm Mehmet Usta, aklıma 'Üç Martı Bir Kız' masalı geldi." Tam anlatmaya başlayacakken Mehmet Usta gülerek "Adalcığım, gevezeliğin tuttu. Hadi, hesap 24 TL." dedi. Adal biraz kırılmıştı ama düşününce Mehmet Usta'ya hak verdi. Onu meşgul etmemeliydi. Hesabı ödedi ve iyi günler dileyerek dışarı çıktı.

Sokakta top oynayan çocuklar, gülüşen çiftler, dedikoducu teyzeler çoktan yerini almıştı. Adal da ara sıra, canı çok sıkıldığında onlara katılıyordu. Onlarla sohbet etmek eğlenceliydi ama işin içine dedikodu girince oradan uzaklaşmak istiyordu. İlk defa o gün onların yanına gitmek istedi, salı günü sohbetinin tadı ayrı oluyordu.Dedikoducu Şükriye hemen bütün olayları anlattı. Bütün teyzeler pür dikkat onu dinliyordu. Adal da dinliyordu ve "Kaynana-Gelin" muhabbeti geçince herkes kendi gelinini övmeye başladı. Yok onunki hamarat, yok onunki çalışıyor… Mahallenin dedektifi olarak bilinen Mukaddes, "Benim gelin patik örüyor, yakında babaanne oluyorum!" dedi ve müjdeyi verdi. Herkes tebriklerini sunarken aklına "Patik" masalı geldi. Tebrikler bittikten sonra tam masal anlatmak için ağzını açacaktı ki Şükriye hemen konuştu: "Adal masalı anlatmadan biz dağılalım hanımlar." Herkes gülüşerek evlerine doğru yürürken tek gülmeyen kişi Adal'dı. Kimsenin onu masallarını dinlemeyi sevmediğini biliyordu. Herkes onu seviyordu ama masallarını sevmiyordu. Masalları çocuklara anlatmaya çalışınca bile çocuklar masalları sıkıcı buluyor ve top oynamaya devam ediyorlardı. Mahalleliye göre masal çocuklara göreydi ama çocuklar bile masalların çocuklara göre olduğunu düşünmüyordu. İnsanlar; hayatlarını, insani duygularını ve susmak zorunda kalınılan bazı konuların işlendiği masalları sadece ejderha ve peri konuşturan yazı türleri zannediyorlardı.

Adal bunları düşünürken bir kırtasiyenin önüne geldi. Kırtasiyede çeşit çeşit boyalar, kağıtlar, tuvaller, cetveller olduğunu gördü. O an, aklına çok ama çok iyi bir fikir geldi. Adal'ın akrabaları her zaman onun çok para getirecek mesleklerde çalışmasını istemişlerdi. Örneğin annesi doktor, babası avukat, teyzesi mimar, dayısı aşçı, amcası mühendis olmasını istiyordu. Ama o büyüyünce süper kahraman ve yazar olmak istiyordu. Ailesine bunu söylediğinde güldüler ve maalesef süper kahraman olamayacağını söyledi. Buna üzülmüştü. Yazar olmak istiyordu ama yazısı güzel olduğundan değil, büyükannesinin anlattığı masalları herkese anlatmak için. Tabii bu konuda başarılı olamadı. Tuvalleri gördüğü anda, küçüklük hayalini gerçekleştireceğini de anladı. Belki yazmada iyi değildi ama masallar ve hikâyeler sadece yazmakla anlatılacak şeyler değildi. Eğer masallar ve hikâyeler sadece basit bir yazı türü olsaydı onu bu kadar büyüleyemezlerdi. Kalemle anlatamadıklarını, fırçayla anlatabilirdi. Heyecanla kırtasiyeye girdi; iki tuval, bir kutu akrilik boya aldı. Neyse ki yanına iki simitten daha fazla para almıştı. Eve doğru yürürken masallarını kimseye anlatamamanın hüznü vardı üzerinde. Evine gidince peynir, domates ve simit üçlüsünün harika uyumu olan kahvaltıyı yapacağını düşünerek gülümsedi. Odasına

doğru yol aldı. Büyükannesinin masallarını yazmayı bir türlü başaramamıştı, ne zaman yazmaya çalışsa ya başlayamıyor ya da içine sinmiyordu. Şimdi durum farklıydı. Boyaları palete özenle yerleştirdi, fırçasını da eline alarak büyükannesinin "Mesleklerin Gücü" masalını resmetmeye hazırdı artık.

"Bir zamanlar, çok uzak ülkelerde bir köy varmış. Köydeki köylülerin hepsi çiftçiymiş. Gündüzleri tarımla uğraşırlar, geceleri yatıp uyurlarmış. Ama hiç mutlu değillermiş. Köyde sürekli kavga çıkarmış. Herkes bu durumdan sıkılmış ve toplantı düzenlemişler. Bir köylü konuşmuş: "Ben artık çok sıkılıyorum, her gün aynı şey, farklı şeyler yapmalıyız ki huzurlu olabilelim." Herkes ona katılmış ve sonunda bir okul açmaya karar vermişler. Ama bu okul diğer okullardan farklıymış. Bu okul sadece tarım dersleri değil; çocukların ilgisine göre aşçılık, öğretmenlik, mühendislik, doktorluk, avukatlık öğretmişler. Çocuklar büyüdükçe, çocukların bilgisi, algısı arttıkça anlatılan meslekler çoğalmış. Meslekler çoğaldıkça, yaşam alanı büyümüş. O köy artık köy değil, kocaman bir ülke olmuş. İnsanlar huzur içinde yaşamışlar." Bu masal aklına her geldiğinde aynı şeyi şeyi düşünürdü Adal, iyi ki herkes aynı değil. Eğer tekdüze olsaydı yaşamda her şey, mutluluk ne zor olurdu. Resmine minik bir köy çizerek başladı Adal. Pek çok rengi karıştırdı ve ortaya soyut nesnelerin hakim olduğu bir tablo çıktı. Öyle şahane bir tablo değildi, hatta güzel bir tablo bile olmamıştı. Ama Adal, çocukken dinlediği o masaldaki her şeyi görmüştü tabloda. İçine sinmişti.Buna devam etmesi gerektiğini düşündü. Belki insanlar onu dinlemek istemeyebilirdi ama resimlerini görmek isterlerdi. Sonuçta kendisini sadece konuşarak değil, yazarak ve çizerek, beste yaparak, formül bularak, hatta mimikleriyle bile ifade edebilirdi. Tablosu bittikten sonra büyükannesini düşündü. Kütahya'da yaşayan büyükannesi yaşlı, nazik ve tatlı bir kadındı. Geçen kış tam 100 yaşına basmıştı. Bir kedisi vardı, ismi Sultan'dı. Onun gibi tatlı bir dişi kediydi. Belki de ikisini ziyaret etmeliydi. Ona tablosunu

gösterir, yıllardır anlatamadıklarını anlatırdı.

''Susmak, konuşamamak, istediklerimizi anlatamamak sadece baskı altında kalmak ile ilgili değil.'' diye düşündü Adal. Biz istediğimiz kadar özgür olalım, ses tellerimiz esir olabilir. Biz ne kadar mutlu olursak olalım, bir gün mutlu olmayı unutabiliriz. En önemlisi; biz ne kadar konuşursak konuşalım, önemli olan kendimizi iyi ifade edebilmektir.

Bengisu AYDIN 6B

YALANIN YARATTIĞI DARBE

Mecburiyetle yataktan yorgun ve isteksiz bir şekilde kalkan Ali, bugünün okul günü olduğunu hatırlamıştı. Okul onun en büyük düşmanıydı. Okula ders dinlemek yerine, arkadaşlarıyla vakit geçirmek veya okulda olup biten olaylara karışmak için giderdi. Çünkü derse yeterince konsantre olunca başı ağrır, sonra da bütün koca bir haftayı rezil etmiş olurdu. Fakat yine de Ali hiç sınıfta kalmadı. "Nasıl?" diye soruyorsanız birazdan anlatacaklarımı can kulağıyla dinleyin.

Ali'ye sınıf arkadaşları "Yalancı Ali" derler. Çünkü kendi yarattığı sorunların arkasından yalan söyleyerek sıvışıp bir şekilde kaçmanın yolunu bulurdu. Öğretmenler veya müdür bunu anlamazdı çünkü Ali çok iyi yalan söylerdi. Yalanlarının hiçbir zaman açığa çıkmayacağını zannederdi. Arkadaşları ise kötü bir olay mı oldu diye bakmaya gelirken, hepsinin şaka olduğunu onlara sonradan itiraf ederdi. Ama bu şaka bazen yalana dönüşebilirdi. Ali okul için hazırlanmıştı. Anne ve babasına "Görüşürüz!" dedikten sonra eline, koyu mavi ve beyaz renkli, külüstür bisikletini aldı. Daha sonra arkasına bile bakmadan okulun yolunu tuttu. Okula vardığında, katları kolaçan etti. Görünürde arkadaşlarından iz yoktu. Yavaş yavaş eşyalarını topladı ve sınıfa girdi. Öğretmeni iyimser bir gülümsemeyle Ali'ye " Günaydın Ali! Bir iki dakikalığına yanıma gelsen olur mu? Önemli bir şey konuşmamız gerek." dedi. Ali sakin ve sessiz adımlar atarak öğretmeninin yanına gitti. Öğretmeni Selin Hanım söze başladı, "Arkadaşların dünkü matematik sınavında Ömer'den kopya çektiğini söylüyorlar." dedi kaygılı bir sesle. "Bu gerçekten de doğru mu?" Ali'nin sınıfın en akıllı ve çalışkan çocuğu Ömer'den kopya çektiği doğruydu ama yine de kendisi hiç korkmamıştı. İç geçirdi. Gene eskiden yaptığı gibi gerçekleri çarpıtıp öğretmenini kandıracaktı ama bu sefer onu en çok hayal kırıklığına uğratan biricik arkadaşlarıydı. Ali, arkadaşları Can ve Mert'i anaokulundan beri tanırdı. Onlara her zaman çok dürüst ve saygılı davranırdı. Şimdi iş bu konuya gelince, arkadaşlarına şaka olarak söylediği bu minik "Kopya çektim." yalanı onun başına dert olmuştu. Arkadaşları onu bir nevi aldatmıştı. Ali bu düşüncelere boğulmadan öğretmenine sakin bir tonla, "Arkadaşlarım büyük ihtimalle Ömer'i bana bakarken görmüş, kafaları karışıp tersini size söylemişlerdir. Ben ispiyoncu bir tip değilim ama aslında size bu konu hakkında söylemem gereken çok önemli bir sorun var. Ömer matematik sınavlarında dikkat ettiyseniz her zaman benim yanıma oturuyor ve daha geçen günkü sınavda bana silgiyle bir not iletti. Notta 6. sorunun cevabını soruyordu. Aslında bana kalırsa konuşmanız gereken kişi ben değil, Ömer olacaktır öğretmenim. Bana inanmıyorsanız kamera kayıtlarına bakabilirsiniz." Ali'nin bu kadar rahat konuşması açıkçası Selin Hanım'ı suçlunun aslında Ali değil, Ömer olduğuna inandırmıştı. Selin Öğretmen Ali'ye teşekkür ettikten sonra Ömer'i aramak için koridordaki sınıflara girmeye başladı.

Ali gülümsedi, sıcak hava rüzgârı burnuna nefis kokulu çikolata parçacıklı kurabiyeleri anımsattı. Bu yumuşak rüzgâr Ali'nin etrafında dans ederken, bir anda sırtına ince ve soğuk bir parmağın dokuduğunu hisseti. Gözünü açıp arkasına baktı. Bu Mert'ti. "Gene çakallık çukallık işlerindesin öyle mi?" diye sırıttı Mert. Ali, " Neden öğretmene benim kopya çektiğimi söylediniz?" diye söylendi. " Biz söylemedik ki?" diye atıldı bir ses. Bu Can'dı. Her zamanki gibi parıl parıl gülümsüyor ve kıkırdıyordu. "Biz sana neden yalan söyleyelim ki? Seni ne zaman ispikledik?" gibi kendini inandırmak için bir sürü soru sordu Can. Ama bu Ali'nin içini rahatlatmaya yetmemişti. Öğretmenin yapabileceğinden korktuğu tek bir şey vardı. O da kameralara bakmaktı. Ali kameralara ulaşıp o kayıtları bulmanın çok zahmetli bir iş olduğunu bildiği için, öğretmenini inandırmaya çalışırken yalanının sonuna, "Bana inanmıyorsanız kameralara bakabilirsiniz!" cümlesinin eklemişti ama artık pişmandı. Ya Ömer de aynı şeyi söylediyse ve Selin Öğretmen gerçekten de kameralara baktıysa?

Okuldan mutsuz bir şekilde çantasını sürüye sürüye çıktı. Öğretmeni matematik sınavından kopya çektiğini anlarsa hiç kuşkusuz sıfır alırdı. Bu onun için hafta sonu gitmek istediği en büyük futbol maçı finaline gidememek demekti. Elini külüstür, koyu mavi ve beyaz bisikletine götürdü. Evine doğru bisikletini sürmeye koyuldu. Eve geldiğinde annesi onu kapıda bekliyordu. "Ne oldu? Yüzünden düşen bin parça…"

Ali bir şey diyemedi. Seri bir şekilde çantasından telefonunu çıkarıp üst kata, odasına çıktı. Yatağına gömüldü. Hiçbir şey düşünemiyordu. "Lanet olsun! Gene başım ağrımaya başladı" diye düşündü. Tüm bunlar beynini çiğnerken, telefonuna bir bildirim geldi. Elini başından zorla kaldırıp telefonunu aldı. Telefona baktığında Ali'nin yüzü kireç rengini almıştı bile. Bu bildirim arkadaşlarından değil de öğretmeni Selin Hanım'dan gelmişti. Ali inanamadı. Gerçekten de kameralara bakmış olmalı, diye düşündü. E-posta'yı açtı. Gözyaşlarını tutamıyordu. Yalan söylemekte bir numara olan Ali şu anda yanmıştı ve bu ona çok pahalıya patlayacaktı. Matematik sınavından sıfır almıştı ama bu onun kalbini kıran tek şey değildi. Ali artık kime güveneceğini bilemiyordu. Arkadaşları hem onu öğretmene ispiyonlamışlardı hem de kendisinin yüzüne bakarak ona yalan söylemişlerdi. Bu vahşiceydi. Ali'nin buz gibi soğuk gözyaşları yanaklarında zarif bir şekilde inerken kafasına bir düşünce dank etti.

Acaba Ali'nin de arkadaşlarına veya sınıfındakilerine yaptığı bu yalanlar böyle sonuçlara neden oluyor muydu? Acaba Ali'nin yalanları insanları bu kadar incitiyor muydu? Acaba Ali'nin küçüklüğünden beri yaptığı bu yalan söyleme alışkanlığı, başkalarının hayatlarında ufak da olsa negatif darbeler bırakıyor muydu? Ali ne yapacağını bilememişti. Belki de artık haşır neşir olduğu, o anaokulundan beri tanıdığı arkadaşları bile güvenmeyeceklerdi ona. Acaba yalan söylediği bütün insanlardan özür mü dilemeliydi? Kesinlikle öyle yapmalıydı çünkü aslında yalan söylemek düşmek ve bir yerini yaralamak kadar fazla acıtıyordu. Hatta ondan da daha fazla acıtıyordu. Yalan söylediğinde o darbe kolunda ya da bacağında değil de kalbinde büyük bir oyuk açıyordu.

Ali'nin hayatında yalan söylediği yüzlerce, belki binlerce kişi vardı. Hepsinden özür dileyemezdi. Yalan söylemek artık onun için bir alışkanlık olmuştu. Bundan kurtuluş yoktu. Söylediği yalanların hiçbirini artık geri alamazdı. Telefonunu yanına bıraktı. Durumunu kabullenmesi gerekiyordu. En azından yarın okula gidip Mert'ten, Can'dan, Ömer'den ve öğretmeni Selin Hanım'dan özür dileyecekti.

Ali kalbine dokundu. Kalbindeki sızlama ve acı hala geçmemişti. Acaba bu kalbini parçalayan yalan hayatının sonuna kadar orada bir darbe olarak mı kalacaktı?

İmge ÇETİNKAYA 7C

YENİDEN DOĞUŞ

Her bahar dedemin Kartepe'deki evine giderdik. 2020 yılıydı, ilkokula o sene başlamıştım. Arkadaşlarımı ve okulumu çok sevmiştim. Güneşli bir mart günü, annem ve babam ısınan havanın tadını çıkarabilmek için Kartepe'ye gitmeye karar vermişlerdi.

Dedemlerin evi büyük bir bahçenin içindeydi ve içinde bir sürü meyve ağacı vardı. Kışın elma ağaçları, ilkbaharda erik, kiraz; sonbaharda ise ceviz ağaçları meyvelerini verirdi. Az sayıdaki iğne yapraklılar dışında ağaçların neredeyse tamamı yapraklarını dökmüştü. Tüm yıl bu döngüyü izlemek çok keyiflidir.

Hafta sonu çok güzel geçti. Orman yürüyüşleri, şömine ve soba için çalı çırpı toplama, bahçe bakımı derken bir çırpıda geçiverdi iki gün. Pazartesi sabahı İstanbul'a dönmek için erkenden kalktık. Dedem sabah haberlerini dinlemek için televizyonu açtığında hepimiz çok şaşırdık. Spiker Covid-19 salgınından dolayı tüm Türkiye'de sokağa çıkma yasağının başladığını duyuruyordu. Üç ay sürecek kapanmanın ilk günüydü. O zamanlar bize üç yılmış gibi gelen bu süreçte doğayı gözlemleme fırsatı buldum. Kışın son dönemleriydi, ilkbahar yeni başlıyordu. Doğa ufak ufak uyanmaya başlamıştı. Bol bol doğa yürüyüşleri yapıyordum. Ağaçlar önce yapraklanmaya sonra tomurcuklanmaya başlamıştı. Sonra meyve ağaçlarının çiçekleri açmaya başladı. Bir süre sonra tüm ağaçlar yeşerdi. Mart ayında ölü gibi duran ağaçlar adeta canlanmıştı. Dalların arasına yuva yapan kuşların yavruları sabahları bizi uyandırıyordu.

15 Haziran günü tüm yasaklar kalmıştı ve bizim de İstanbul'a dönme vaktimiz gelmişti. Üç ay boyunca insanların evlerinde tutulmalarından dolayı, doğa kendini yenileme fırsatı bulmuştu. Hava, denizler ve ormanlar tertemiz olmuştu. Şehirler, ülkeler yeniden doğmuş gibiydi.

Doğanın içinde geçirdiğim bu üç ay benim onu anlamamı, döngüsünü takip etmemi ve izin verildiğinde doğanın kendisini ne kadar çabuk yenilediğini görmemi sağladı. Ne kadar şanslıyım ki üç aylık kapanma sürecinde doğanın yeniden doğuşuna tanık oldum!

Alp DURU 5B

Dear students and parents,

School magazine is a platform which gives the students an opportunity to experiment with this skill and wonderful poets, playwrights and authors are born. So it gives us an immense pleasure to announce that our new edition of the school e-magazine is ready for the readers with its colourful presentations by our enthusiastic writers.

As in the words of Ann Lamott;

"Almost all good writings begin with terrible efforts. You need to start somewhere."

The English Department

Children's Rights

CHILD LABOUR

Turkey signed the Convention on the Rights of the Child in 1990. In total, 196 countries have signed it.

One of the rights of children is that they should not work dangerous or unhealthy jobs.

What is child labour? Child labour is employing children in an industry or business, especially when illegal or considered exploitative.

Child labour mostly happens because the family is poor. To make more money they take the kid out of school and force him or her to work.

In Grade 6, we read the book Trash by Andy Mulligan, where hundreds of children pick up trash in Manila, Philippines.

What about in real life? There are millions of kids suffering from child labour each day behind the most average things that we consume.

Do you ever enjoy a snack of chocolate? There were probably hundreds of kids in Nigeria picking cacao pods for your chocolate bar to be created.

Do you look at Instagram on your smartphone? There are thousands of kids mining for cobalt and copper so that your phone could be created, in very unhealthy and dangerous conditions. About a thousand kids die per year in the Democratic Republic of Congo because of cobalt and copper mining. Cobalt and copper are also used for cars, televisions and computers.

Is there child labour in Turkey? Yes, there is. The most visible child labour in Turkey is children picking up

trash from dumpsters, selling tissues during traffic and selling flowers in the streets. However, there is also a lot of hidden child labour in farming and the textile industry.

Countries that are fighting against child labour are Egypt, Somalia and most countries in Europe. They are improving laws. Even though China is known for having the most sweatshops, they have recently started decreasing the number of children in child labour. Thanks to protests China has banned some sweatshops and has raised the minimum working age from five to eleven. Of course, this is still shockingly young.

The country that now has the most child labour is India. This is not surprising because they are the second most populated country in the world. There are over 44 million kids in child labour in India.

How can we stop child labour? First, we can buy more child labour-free items. Child labour monitoring (CLM) checks what kind of items or brands use child labour or not.
Second, we can grow our vegetables and fruits or buy the vegetables from bazaars and grocery stores instead of supermarkets.

Third, we can donate money, clothes or toys to charities that fight for the rights of children. For example: i-Care-Foundation, indacares.org and yuvasocial movement.

Fourth, we can contact the people who make laws and ask them to pass laws that make sure no products are made with child labour.
We are lucky that we don't have to work - we should make sure that other children have that freedom, too!

Deniz Leon ÇOPUROĞLU 7C

RIGHT TO PLAY

Children's rights are basic human rights for individuals under the age of 18.

196 countries have signed the Convention on the Rights of the Child. Turkey also signed it in 1990.

There are many rights for children, and one is the right to play. The right to play is the right of children to have enough leisure time, rest, and recreation.

There's a quote by psychologist Jean Piaget (Pi-a-jee): "Play is the work for children" What does that mean? The only work for children should be to explore and discover the world, and play is where children can safely accomplish this difficult task. The right to play is important for several reasons.

First, playing helps kids to express their emotions and develop positive relationships with people. For example, when you play a game, you can create groups

and you learn to socialize with your teammates.

Second, it helps them deal with anxiety and boredom and builds their ability to focus on what's important to them.

Third, children are healthier when they play physical games. They get exercise and strengthen their muscles.

Often they play outside and get fresh air.

Fourth, play makes children creative. They can create new games, change rules, and use their imagination.

In Turkey, children have the right to play and participate in activities just like in other countries. However, playing is often expensive.

In Turkey, there are approximately 450,000 swimming pools, but most of them aren't open to the public; you have to pay to swim in them.

Another example is that if you want to learn how to play an instrument or want to start a new hobby, you have to pay to start and these can get very expensive. Many children cannot afford this type of play.

One piece of good news is that there are over a thousand libraries in Turkey. All of them are free to the public so anyone can go there.
In the whole world, 160 million kids are working. For example, in Ghana, 1.9 million children from the age of 5- 17 are collecting cocoa pods in the sun for cocoa production. They are working rather than having fun and living their childhood.

In Turkey, UNICEF works to reach the most vulnerable children so that they can have the rights that they deserve and live their childhood.

It is not fair that some kids have to work and can't play.

Here is what I think should be done in each country to make sure that children can play:

First, we need to raise awareness about child labor. As Leon said, we should not buy products if we think

children make them.

Second, governments need to spend money on activities for children. All children should be able to do sports, learn how to swim, play a musical instrument, or follow other interests.

Play is not a luxury. It is a right. For every child.

Serena ZORER

CONVENTION ON THE RIGHTS OF THE CHILD AND EDUCATION

The Convention on the Rights of the Child was signed by Turkey and 195 other countries in 1990. One of the rights of children is to have an education. What is the right to education? Individuals have this right from birth. Basic education in primary school should be free.

Maybe you have watched or read about this right before. There are some books and films about the right to education. In Grade 6, we read a book called Cöplük by Andy Mulligan about children in the Philippines who collect trash and do not go to school.

The Indian films 3 Idiots and Like Stars on the Earth also talk about the right to an education for everyone.

In Turkey, education should be offered free of charge to all students. The state has to find all students who do not have this right and to educate those students.

All children should go to school for 12 years. No one, not even their mother or father, can stop children from going to school. If they do, they will be committing a legal crime. Everyone has the right to education and training. So, how many children go to school in Turkiye?

About half of the children go to preschool. Around 83% go to Kindergarten. Then, most children in Turkey go to primary school, which is great news: 98.44 percent in the 6-9 age group. However, we should remember that this is not 100 percent.

The percentage gets lower for high school: 92.03 percent of the 14-17 age group go to school.

It is a good rate compared to many countries close to us, but it would be better for adults and especially the younger age group to have more educated children.

Yes, it is important to go to school. But the quality of the education is also important. In many public schools, there are 30-40 people in a class, while in private schools, there are usually 20-25 students in a class. Having fewer people in a class means that a teacher can pay more attention to students.

Mostly, in cities with many people, there are good schools everywhere, but for children living in small villages, there are no schools nearby or there are small schools without many resources. The government should improve all schools because every child needs an education.

My last words are that no one wants any child to be sacrificed in a war, left uneducated, homeless, and without love. As Ataturk said, *"Today's little ones are tomorrow's elders."*

We need educated children for a better future.

Ayşe Nil ÜNLÜ 7B

Daily News

ECO-FRIENDLY CAFE

It is not a regular cafe, it is an eco-friendly cafe. In this cafe, they are not using plastic at all! There is a lot of greenery in this cafe and they use the vegetables and fruits they grow themselves in the salads.

The cafe has an animal room, you cannot enter these animal rooms without a mask and gloves because there are sick animals collected from the streets here. They heal these animals collected from the street and give them a sweet home.

This cafe has a lot of customers and people can go there and eat their food while also petting the animals. Events are held there on selected days of the week and people love these events. The needs of the animals are met with the money coming from these events.

You can bring your pet to this cafe, but there are things you need to pay attention to when bringing your pet. You need to make sure that your pet will not attack other animals. You must make sure that your pet does not carry any diseases, parasites, or lice.

Eda YEŞİL 8A

DAILY NEWS IN LAS VEGAS

A park in Las Vegas was transformed into a mall, and the transformation was unbelievable. With some help from the government and some other friends, the transformation took about a year and two months with fifty builders. The builders were focused on the mall being big and eco-friendly with adding plants all over the mall. And by covering the mall with plants makes the mall more eco-friendly.

With help from the government and other friends, they got ideas on how to design the mall. And they ended up finding an awesome design. It was going to have a waterfall in the middle of the mall. This project will be awesome for the environment because of the plants and the waterfall. The workers added a lot of hard work to building this mall to make it an awesome place.

Besides only going there to shop you can go there to enjoy the waterfall and see some trees and other things. Or you can do your shopping and then you can enjoy the waterfall and the trees. People who live near

the mall can enjoy it from their homes. This project is a bright example of transforming places into even better places.

Masal DEAN 8C

NEW SHELTERS IN İSTANBUL

The Istanbul government decided to making 15 new shelters in districts of Istanbul. These shelters are gonna be made for animals. On average, 40 dogs and 55 cats can fit into one of these shelters. Also, there are 5 caregivers per one shelter.

These shelters are also accepting pets to stay if their owners are going on a vacation for a while. But if they are staying over 5 days their owners have to pay like 70 liras for each pet. There are cats, dogs, birds, capybaras, and many other animals in these shelters.

Additionally, schools will be able to visit these shelters daily take care of them, and feed them. There is also a playground for these animals. It makes animals enthusiastic and prevents them from becoming depressed.

Bulut GÜNER 8C

LDN LONDON DAILY .NEWS

IS THE MONSTER BACK?

London, 5th Oct. 2023

"Two girls were walking behind the football pitch and I saw something black at the Star Middle School," said Joseph Grade 7. He said that maybe he saw a human. But nobody knows.

We also asked other students if they saw something like that, and seven students said they saw several black things in the bathroom, cafeteria, and in garden. Somebody said they saw it at a lesson behind the window watching them.

We also asked about their emotions. Fifty percent said they were terrified and the other fifty percent said they were confused and anxious. The students who just heard it were scared and several of them just laughed.

We will continue to search for more news about this incident.

Leyla Yılmaz 7C

Emoji Story

GOLDILOCKS AND THE THREE BEARS

his chair and said in his little voice, "Somebody has been sitting in my chair, and now it is broken to pieces!" Then the three bears went upstairs.

Papa Bear said in his great big Papa Bear voice, "Somebody has been in my bed!" Mama Bear saw that her bed had been slept in.

She said in her quiet, gentle voice, "Somebody has been sleeping in my bed!" Then Little Bear looked at his bed and said in his little voice, "Somebody has been sleeping in my bed, and she's still there!" He squeaked so loudly that Goldilocks woke.

Bear looked at his great big chair and said in his great big Papa Bear voice, "Somebody has been sitting in my chair!" Mama Bear at her chair and said in her quiet, gentle voice, "Somebody has been sitting in my chair." Little Bear looked at his chair and said in his little voice, "Somebody has been sitting in my chair, and now it is broken to pieces!" Then the three bears went upstairs.

Papa Bear said in his great big Papa Bear voice, "Somebody has been in my bed!" Mama Bear saw that her bed had been slept in.

She said in her quiet, gentle voice, "Somebody has been sleeping in my bed!" Then Little Bear looked at his bed and said in his little voice, "Somebody has been sleeping in my bed, and she's still there!" He squeaked so loudly that Goldilocks woke.

Zeynep Bulut GÜNER 8C

Freestyle Story Writing

THE PLAGUE

A woman in her mid-twenties ran as fast as she could through the dirt path. Wearing what looked like a white crow mask with a blouse, she ran as the sky darkened further by rain clouds. She was heading towards the nearby village where seeking shelter from the rain would be possible. Her name was Omino. She was one of the few plague nurses that had escaped from France. One of her relatives from England had sent her a letter and invited her to the country.

The village could be seen in the distance as she increased her pace. After a few more minutes of running, she arrived. Immediately heading to the village chief's house and knocking on the door, she introduced herself and was let inside. Inside were several people who seemed to be discussing an important situation. She nudged between them and joined the discussion. Not to her surprise, they were discussing how to deal with the recent plague that had consumed all villages in the area. One man specifically was talking directly with the chief in the corner. He wore a black crow mask, somewhat similar to her own, but with finer details. He appeared to be a plague doctor. From their conversation, she learned that he was named William. He was a traveling doctor. All plague doctors within the area had moved to the capital due to the king's recent order. The entire country was under a severe pandemic. William was one of the few who had stayed behind and gone to the countryside.

Interested, Omino moved closer to him, and he suddenly noticed her presence. After a few awkward moments of silence, the chief coughed slightly and introduced the two to each other. Around two hours

passed as the rain finally faded. The two ended their conversation and William started packing his stuff, most likely heading towards the next village. Omino hesitated for a moment. She had never met a traveling plague doctor and his tone calmed her. She raised her hand as he exited through the door. Packing her bag, she rushed behind him and asked if she could help him out, being an assistant of sorts. William smiled, happily accepting her offer as the two headed for the next village.

In the next village, Omino and William quickly found someone to ask for help. Near the gate, they found an old-looking man who seemed to be someone important in the village. William explained that they were plague doctors and would be willing to help the people there. In exchange, he asked for a place they could stay for a bit as they needed shelter. The man that William was talking to had a few questions but accepted his offer as many of the people in the village were sick. They followed the man and he showed them an empty village house. He said the person who had lived in it died and no one wanted to buy the house as they thought it had evil spirits in it. Omino was a bit spooked, but William seemed to be unfazed by the man's words. William said, "This will do," and put his stuff on the ground. The man quickly left after someone yelled his name.
Omino thought the man looked ill, but she wasn't sure. William quickly looked at Omino and said, "I know what you're thinking. I think that guy has the plague." Omino wasn't sure if he was lying. How could he tell that by just looking at someone? As the dreadful rain was starting to get worse again, they went to sleep. Well, Omino couldn't sleep because of the rain and her thoughts kept her awake. The next day, William woke up early to look around the village. The place seemed to be depressed, and a lot of people were sick.

William quickly set up his medical tools and announced to the townspeople that they needed to stay in quarantine and explained some other things to make the virus's effect less deadly. Later, Omino woke up and saw William treating the man whom they had met the day before. She went in and assisted William. Most

of the days there went the same way. Omino helped William treat the patients and everything went well. A lot of people got the help they needed.

However, then someone died, and Omino was confused about that. They had done what they usually did. After a few days, Omino suspected something was up with Williams' behavior. She went to investigate after she left the patient's room. She hid behind some boxes and saw William entering the room with something in his hand. She couldn't quite put her finger on what she had seen, but it was not something the patient needed. After William left, Omino quickly went to check on the patient. To her horror, the patient was looking worse than before.

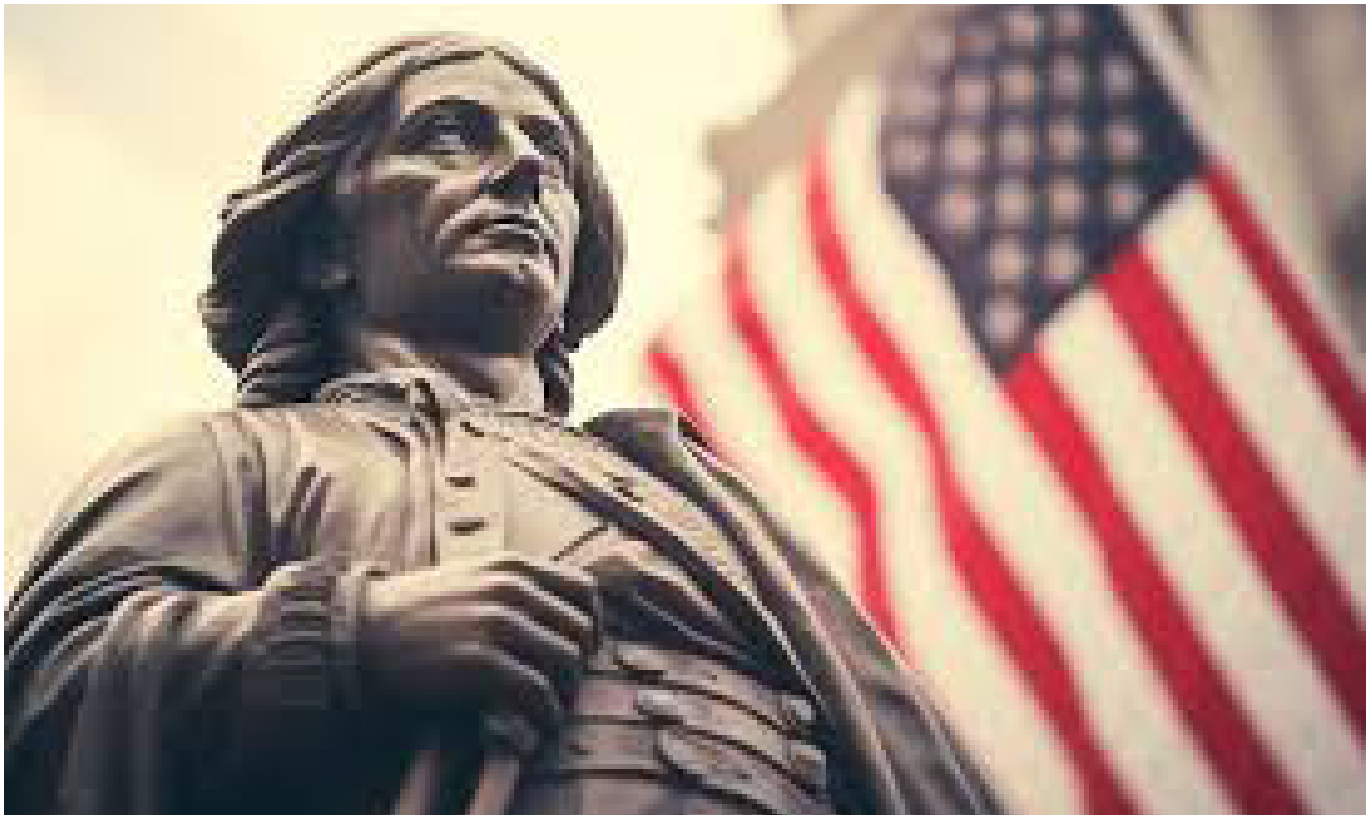
She knew William had done something, but there was nothing she could do to fix it right then. She had to get more evidence. It was always the same thing: after Omino left, William gave the patients something that made them sicker. Omino couldn't tell anyone because no one would believe her, and William wouldn't trust her anymore. However, she needed to get rid of William, or things would get worse for the village people.

After a long day of working, Omino went around the village and bought rat poison to poison William. As she got home, she stared dazedly into the poison and wondered if she should do it. She knew for a fact if she didn't do anything soon, people's lives would be in danger. She got a hold of herself and made a cup of tea. In fear, she put the poison in, walked up to William, and gave the tea to him. It was the middle of the night, so he was too tired to realize what was going on. As he took a sip of the drink, he felt a bit dizzy and collapsed onto the floor.
Omino looked around to see if anyone had seen what happened. With relief, she dragged William's body to the woods. She could hear William's heart beats but there was no way he could survive. As the rain started to pour down again, she found her mother's grave and she dug up a hole next to it and put William's body in there. As she cried, the rain turned into a storm. Omino left smiling. She took her belongings and ran as fast as she could away from the village. She isolated herself from everyone and left everything she once had behind her. She died alone, knowing that she had saved a lot of people.

Duru DEMİRER 7C

THE DAY OF AMERICA

My name is Kele. My father is the chief of our tribe. His name is Elu. My friend is Hosa, and he has a brother named Nova. Once we were the owners of the land now called America. It was the middle of the night and it was a beautiful autumn night. My friend Hosa and I were sneakily walking to the shores. We liked going out to the shores and throwing small stones into the endless sea. We didn't know that Nova was watching us. Nova was just a little boy, and he was angry at us for not inviting him. He started to throw stones at both of us. However, just at the moment that he threw a stone at me, a sound that was louder than the roar of one hundred killer whales echoed through the land.
A really big thing, 1,000 times larger than our fishing boats, appeared on the horizon. All I could see was that it was really big. Then two strong hands pulled us into the forest and back to the camp. The owner of the hands turned around and said, "You shouldn't be hanging out on the eastern shores. It is not safe there." Goyathlay was a very brave and generous soldier. He was like a brother to me, and he cared about everyone. We were a rich tribe. We wore brown shorts and shirts with colorful trimmings. We didn't wear shoes. But we wore pretty necklaces and caps that were made out of bird feathers. If you looked around, you could see many war symbols.

In the tribe, there was a group working on the corn and potato fields and another group for hunting.

I tried to tell my father about what we had seen, but my father was a little bit stubborn, so he ignored me. However, it was the third time that our search group didn't return. We were worried and felt unsafe. I went to Hosa's tent. He was very sad. His father had also been in a search group. Then, we decided to go to the eastern shores once again and check if the big object had anything to do with this. We packed our bags. Nova wanted to come with us too. We told him not to, but he came anyway. The journey took two hours. While going there, we noticed that the forest was very quiet, which was very unusual. We kept going anyway, but we were more careful. It was midnight when we arrived at the shore.

We were shocked by what we saw. The big object was at the shore. I was scared. "I think we should go back," I told Hosa. Nova was looking frightened too. But Hosa said, "No, we have come all this way, and I am not heading back until I find my father." "I know you miss him but this place is full of ash and dust. Besides, I am sure Tecumseh and Goyathlay will come searching for them," I said. Hosa opened his mouth but he couldn't say anything. He looked at something behind me. I felt a cold matter on my back that was made out of heavy metal. A man standing behind me said something. I couldn't understand him. He was not speaking our language. I quickly turned around and peeked at the guy and others behind him. There, I saw the group of our tribe that hadn't come back. They were tied up with ropes. The man was still talking. He let the search group go, so we thought that he and his men were harmless. We learned that the cold metal thing he was holding was called a "gun", and that the big object was a "ship." The day after we returned to our camp, Nova said he wasn't feeling well. He was coughing and his movements were getting slower. We didn't think it was such a big issue. I told Goyathlay about everything: the guns, the ship, and the strange men. Slowly but surely, the sickness that Nova had took over the land. Goyathlay talked to my father about it.

Later that night, my father said to me that these newcomers were no good. He was right. The sickness was starting to kill people. For almost a week, the only messages we got were death messages. Hosa was crying at the entrance of his home. Before I could say anything, he pointed inside the tent. When I looked there, I saw Nova's dead body lying on the floor. Tears fell from my eyes. The sickness grew and grew. It killed more than half of our population. My father also fell into the nasty claws of the sickness. He grew weaker each day.

One day, I received his death message from Tecumseh. I ran to our tent. I got there with my feet bleeding, but I was too late. That was the day a chief fell from his throne. I ran out of the tent. The newcomers were cutting down our forests and colonizing them. Soon they would conquer these lands. "They have gone too far Tecumseh, we have to prepare for war," I said. War messages were sent all around the continent.

We got our weapons sharpened, prepared archers, and made safe places for women and children. Other tribes joined us and we made an army. The commander of our army, Tecumseh, said "This is the day we will make our ancestors proud and clean our lands from the newcomers. They may have guns, but we have hope and courage." We had spears and bows in our hands marching to battle. We were just hundreds. Hundreds of people running to death. There were fewer of the newcomers. But they had guns and bombs. The horns blared, and we ran towards the enemy.
However, they didn't even move. They just moved their fingers and hundreds of our warriors died. I could see the fear in our soldiers' eyes. "We have to stop," Hosa shouted "No!" I resisted, "We will win!" "We will lose," he said. Then, I saw him, the one who caused all this, the man we had first met. He aimed at me and shot. I closed my eyes, but I wasn't dead. Goyathlay had saved me, pulling me to the side, but it had cost him his life.

I shouted as loud as I could. I looked around me, the sounds of guns and pain were everywhere. The air smelled of blood and ash, and the dust was covering the bodies of the dead.

Tecumseh shouted "Retreat!" and everyone ran to the base. I saw their commander declaring the land theirs. That was the last thing I saw about the fight. We left our camp, land, and everything behind us to live in the shadows. I have neither forgotten the day we lost our land, nor the man we first met: Christopher Colombus.

Ozan ÇETİNKAYA 7B

LOST IN A FOREST

A girl named Ira and a boy named Alexander have been friends since they met near the Danube River in 1420. Years passed, but their friendship never ended. They played games. They talked to each other. In the year 1445, they fell in love. In 1446, they married. In the year 1451, their son was born. This boy was named Ivan. This is when everything started. Ivan's mom and his father were so happy that they had a child.

Everything was going fine until Ivan's father Alexander drowned in the Danube River when he was fishing. Ivan's family was earning money from fishing, but after Alexander's death, Ivan had a terrible childhood. He couldn't go to school. He had to work in a market. He couldn't go to school. But he never gave up. When his mother felt upset, he always tried to cheer her up. Ivan was a happy child even if he had a bad childhood. He was always trying to be in a good mood. He never complained about things. He never forgot to go to work at the market. In time he got the results of his work. When he turned seven years old, his mother bought him some clothes. His mother said, "Happy birthday, my son. I am always proud of you. You have never complained about working. You earned enough money for us, and this is my gift for you." Then she handed a hat to Ivan. Ivan was so happy. He never forgot this moment of his life. He always remembered how he grew fruits and vegetables and saved his mom's and his life. After this day, everything got even better. Ivan's mother had enough money to send Ivan to school.
However, unfortunately, at those times, the tensions between Ottomans and Wallachians were rising. Ivan and his mother were living in a town called Vidin near Wallachia. In the year 1461, Wallachians attacked Vidin and killed lots of Turks and Bulgarians, including Ivan's mother. Ivan escaped before the Wallachians came near his house. Then he got lost in the forest. He shouted, "Hello, is there anyone here?" Then he started to cry. The place was uninhabited.

The days flowed like water. Ivan spent time searching for fruit. He sometimes went near the Danube River.

He always looked out for Wallachian soldiers. When there was no Wallachian soldier, he caught fish with his hands. Then he made fire with sticks and ate the ones he had caught. After some months he got used to this routine in the forest. He repeated the same routine until the May of 1462.

One morning, he woke up and was tied up with rope. Around him, he saw dead bodies on huge sticks. He cried and said, "Please don't kill me." The Wallachian leader Vlad laughed. Then he got a sword and killed Ivan.
But then, something that Vlad didn't expect happened. The Ottoman soldiers passed the Danube River. They were running towards the Wallachians. Vlad commanded his soldiers to fight the Ottomans. This battle ended with an Ottoman victory. Vlad escaped from the Ottoman army with only a few soldiers. After the fight, a few Ottoman soldiers found Ivan's dead body. They reported the body to the Sultan. The Sultan was shocked when he saw the dead body. He didn't say anything.

After some months, the Ottomans annexed the whole of Wallachia. The war ended in July of 1462, but the effects of the hole caused by the nail weren't gone. Lots of people were dead. Let me ask you a question. What do you think the world would be like if humans stopped wars and treated everyone like a normal person?

Tibet TÜTER, 7B

THE TITANIC

It was 12 April 1912. Traveling on the Titanic was a huge vacation for me and my family. It was a gigantic ship and had many parts, even a swimming pool! On the afternoon of 12 April, my twin sister Alice told me that she had seen a strange man and was scared. To be honest, I didn't want any stress on the Titanic. I had come there to rest my mind and body. We were staying in a high-class room. There was no reason to be scared or sad. Alice told me she had seen a man in two different sets of clothes. One set was very rich and formal, and the other was a deckhand outfit. I didn't think much of it. Maybe it was just a normal man who was working on this ship and was also a passenger.

However, when I showed Alice that I didn't care, she told me more about this man. ''He is about forty years old. He has brown hair and is a little bit bald on top of his head. He is short and a little overweight.'' Still, I told Alice that there was nothing to worry about. It was only our third day on the ship, so I couldn't be sure of anything.

That night, I had so much fun. I ate the best steak and I was with my family. I was also wearing very fashionable clothes. I luckily had my fur stolen and my hat with me on the Titanic. Everything was going so well.

The next day, while we were eating breakfast, I also saw the man Alice had been talking about to me the day before. While he was talking to the captain, I overheard that his name was Mr. Peterson. He was trying to be very quiet, and he was very careful so no one heard what he was talking about. He frowned when the talk ended. Well, there were 2,240 people on the ship, so perhaps it was normal that one of them was a little strange! On the first day, I had met someone, Alex. He was a white American young man with brown hair and beautiful blue eyes.

We quickly became good friends. I thought he was very handsome. I decided to tell Alice about Alex. She said, "Amelie, you shouldn't trust anyone you met only yesterday. Don't give any information about us and be careful, don't let him harm you." At that point, I thought that Alice was overreacting to everything and had trust issues. I didn't care what she said. What could a 16-year-old boy do?

While we were walking to our room with my family, I saw Mr. Peterson again. He was also staying in a high-class room. His cabin door was only slightly open, but it was enough for me to see Alex with Mr. Peterson. I was confused. Was Mr. Peterson Alex's dad? They looked alike. On 14 April, things started to get worse! Alice had more questions in her head. Even worse, the captain announced that he was expecting sabotage soon. However, he also told everyone to stay calm because the Titanic was unsinkable. I thought it was meaningless for a captain to say, ''There may be sabotage soon.'' How could he know or why would he sound like he was going to do nothing about it?

A few hours later, I saw Mr. Peterson again. This time, he was wearing his deckhand clothes. Alex was with him. When Alex saw me, he said bye to Mr. Peterson and started walking towards me. I asked Alex who the

man he had been with was. He told me it was his father. I was very curious, but I didn't want to show it to Alex. Casually, I asked Alex what his father did for a living. He said that his father was an inventor and did things that sometimes Alex didn't even understand.

I told Alex that I had to go and rushed to my family. I told them everything. We were a little scared, so we decided to tell this to the captain. We told him there was a weird man on the ship. When we gave more details, the captain asked if we knew his name. I said I was not sure but thought he was called Mr. Peterson. The captain took a big breath and told us everything. ''Peter is my unsuccessful brother who always uses a fake name. He has always been jealous of me. We both wanted to be captains when we were little. I did become a captain when I grew up, but he became nothing."

"The best thing that has ever happened to him was his son being born. He also made his son do some bad things, but Alex quickly realized that what his father was doing was wrong. He doesn't do anything bad now. But his father Peter keeps getting worse every year. Peter has tried to sabotage me a few times." "But he has always been unsuccessful with his plans. He calls himself an inventor, but in reality, he is nothing. I also learned yesterday that he is trying to sabotage this ship because I am the main captain of the Titanic. He is trying to sink my career just because he is jealous. We need to do something about this. I only want two things from you. One: stay calm, and two: let everyone know about this but also let them stay calm."

After he said all of this, the captain left. It was night, so we headed to our room. In the early hours of 15 April, we woke up to a huge sound. Later, we learned that this huge sound was the engines stopping. When everybody rushed to the main part of the ship, we were told that the engines were broken. Everything made sense at that moment. Mr. Peterson had worn deckhand clothes so that he could go to the engine room and sabotage! Everybody started to panic. The captain was distracted and didn't realize that the waves were slowly pushing the Titanic into the iceberg. There was a huge chaos.

After thirty minutes, we hit the iceberg! The chaos was getting bigger. Everybody tried to get into a lifeboat. The Titanic started sinking. There weren't enough lifeboats for everyone, so at first, they took women and kids on the lifeboats. There were only twenty lifeboats. There were not enough for all the passengers. I got on the lifeboat with my mom and my twin sister. We were worried that we would never see my father again.

Soon, all the lifeboats were full. I knew my dad wasn't in one of them. It was the worst thing to see the Titanic sinking to the deep dark bottom of the ocean. What was worse was to see all of the people in the water around us dying. We waited and waited. That evening, we waited more than an hour to be rescued. It was the worst day of my life. When the rescue boat finally came, we all headed to that boat.

Surprisingly, we were able to find my dad on the boat. I was very happy until I realized how few people survived. We later learned that there were only 706 survivors. There weren't enough lifeboats and some lifeboats weren't full. So 1,517 people died in the accident.

Şira Beyza Toker, 7B

Top 10

THE TOP 10 MOVIES OF 2023

Fallen Leaves: A tentative romance between a woman who's making the best of dreary workaday life and a metalworker whose perpetual drunkenness keeps him underemployed.

Maestro: Pledging your life to another person is not for the faint of heart. Bradley Cooper's Maestro, less a biopic than a window into a complex, passionate marriage, is a modern rarity.

The Zone of Interest: The everyday things many of us want and need–plenty of food, marital companionship, a safe and comfortable home –are the same German SS officer Rudolf Höss, the longtime commandant of Auschwitz.

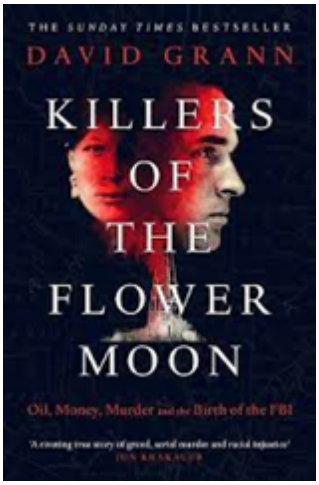
Priscilla: Elvis is everywhere, even 46 years after his death. But what about Priscilla Beaulieu Presley, the woman he met when he was a 24-year-old soldier stationed in Germany and she was just a girl of 14? Sofia Coppola's film.

Revoir Paris: The brother of French writer-director Alice Winocour survived the 2015 terrorist attack at the Bataclan concert hall in Paris; unable to communicate with him as he hid, she had to wait to hear if he'd made it out alive.

Past Lives: In writer-director Celine Song's stirring debut film, a Korean immigrant who has built a life for herself in Toronto and New York Reconnects with the childhood friend she left behind years ago.

Killers of the Flower Moon: To watch Lily Gladstone in Martin Scorsese's Killers of the Flower Moon is to recapture a thread of history that has, until recently, eluded most of us. Scorsese has made a somber.

Are You There God? It's Me Margaret: Movies dealing with the specifics of women's experiences are still a relative rarity on the movie landscape. How many studio execs are going to leap at the chance to finance a film about the onset of menses?

Dreamin' Wild: There are two types of people in the world: those who view rock'n'roll dreams as small things you eventually grow out of and those who never stop living them.

Passages: It's impossible to get through life without messing a few things up. But how much messing up is too much? At the center of Ira Sachs' sometimes funny but also piercing Passages is a self-centered filmmaker.

Masal DEAN

Top 10 Food That The World Like This Year

Pizza: Humans are drawn to foods that are fatty, sweet, rich and complex. Pizza has all of these components.

Burger: They are among the cheap, delicious, easy-to-eat fast foods that are available everywhere.

Ramen: "Kansui" is what gives the noodles their unique flavor and springy texture.

Paella: Paella is a symbol of belonging to a family and the dish carries the important Spanish value of family in the day to day life.

Pierogi: The pierogi were considered a staple of the Polish diet, and each holiday had its own special kind of pierogi created.

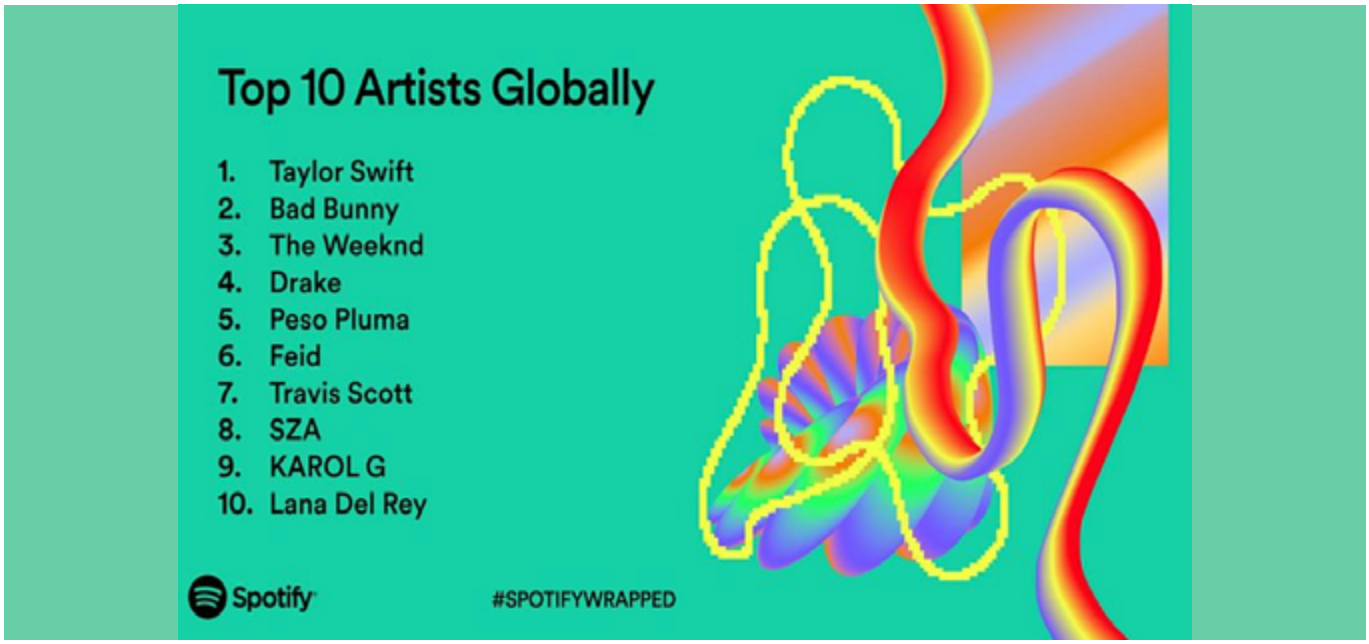
Sushi: The inventor of modern sushi is believed to be Hanaya Yohei, who invented nigiri-zushi, a type of sushi most known today, in which seafood is placed on hand-pressed vinegared rice, around 1824 in the Edo period. It was the fast food of the chōnin class.

Boeuf: This beef and red wine stew, hailing from Burgundy, has arguably become the national dish of France.

Bourgignon: Like all hearty stews, beef bourguignon has its origins in the Middle Ages when it offered a way to tenderise tough meat and provide sustenance for many.

Eisbein: Eisbein has been prepared as a feast around the world for many years now. However, its name stems from the medieval European tradition of using large pork knucklebones to make ice skates. At the time, they called it an 'ice bone'.

Mac n Cheese: Mac and cheese has remained popular in the United States

TOP 10 SONGS OF 2023

This year we had so many new songs. New hits and new audiences. Let's take a look at the top 10 songs of 2023 on Spotify!

On our first, we have Flowers by Miley Cyrus and it was listened to by more than 1,6 million! It's incredible, right?

1. Miley Cyrus, **'Flowers'**
2. SZA, **'Kill Bill'**
3. Harry Styles, **'As It Was'**
4. Jung Kook, **'Seven (feat. Latto)'**
5. Eslabon Armado, **'Ella Baila Sola', Peso Pluma**
6. Taylor Swift, **'Cruel Summer'**
7. Metro Boomin, The Weeknd, 21 Savage, **'Creepin'** (The Weeknd & with 21 Savage)'
8. Rema, Selena Gomez, **'Calm Down (with Selena Gomez)'**
9. 'Shakira: **Bzrp Music Sessions, Vol. 53**' by Bizarrap, Shakira
10. Taylor Swift, **'Anti-Hero'**

I think they are beautiful songs. It's worth it! If you didn't listen till now, I recommend you to take a look at them now!

Also: If you are more interested, here you can look at the top artists of 2023.

Leyla Yılmaz 7C

Zodiac Signs

YOUR MONTHLY HOROSCOPE

Aries: You will be happy with your daily routines and your movements of the day.

Cancer: It may be due to the emptiness created by not having the right person in your life these days, or because family relationships are not going the way you want.

Taurus: If you are thinking that you are in a bad relationship or thinking that you are not safe, you will have good news.

Leo: You want to go out very often. Because you are entering a positive period you can stop solving your problems.

Gemini: Try to notice the reason and result of the things you do and be happy with them.

Virgo: Your knowledge and experiences will shed light on others. These days, you will feel that your words are valued both in love and social terms.

Libra: You can be happy and enthusiastic when you see peace in your relationship. You will be able to feel emotionally productive.

Scorpio: To enter a positive period, will give you peace. Also, it is a suitable month to make quality friends.

Sagittarius: It may be important to take responsibility for the steps you take in your love life. You may find yourself trying to avoid taking responsibility in your relationships.

Capricorn: It is the same as Sagittarius. These days, you are going through a period in your love life where your feet are on the ground. It will be important for you to be able to take responsibility for the relationship.

Aquarius: It will be good for you to make your work with peace and love. Feeling emotionally strong is important in seeing yourself better.

Pisces: You are in a day where you may feel a little emotionally lacking. To feel good about yourself, you must have the courage to make or finish improvements.

I wish you a perfect month! Good luck with your zodiac signs!

Leyla YILMAZ 7C

Collecting Sea Garbage in Kalamış

The Park in Kalamış is very famous in İstanbul. Everybody goes there with their pets, family and friends. But the problem is that everybody goes there and most of them don't clean behind them. So I created a society to clean the park and to warn people about these actions. To prevent people from polluting the environment, we will warn them and make them stop because if they continue, our oxygen supply will decrease and it will be difficult for us to breathe. The same applies to stray animals, especially as it affects them very much. They eat everything they find to fill their stomachs. I organized a study to stop this.I hope this will be helpful for all people and they listen. Since people are glued to their phones, it would be better if I do something on social media so that I can attract their attention and also help myself by not wasting paper.

Asya GÜLDAMLA 8C

Sailing

I like sailing because it's fun. I started sailing when I was 7 years old. In sailing, Sarah Ayton and Peter Bulding are some popular names around the world because they are sailing well. Sailing employs the wind–acting on sails, wing sails, or kites–to propel a craft on the surface of the ice water (iceboat) or land (land yacht). Some of the most popular saılors in the world are Christopher Columbus, Ferdinand Magellan, Vasco da Gama, Sir Francis Drake, Captain James Cook, Marco Polo, and Thor Heyerdahl.

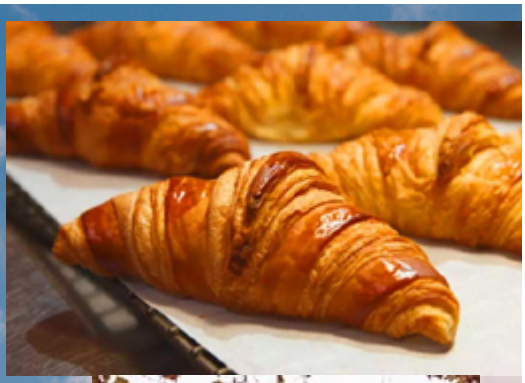
Bal ÖZTEK 5A

Modern Languages

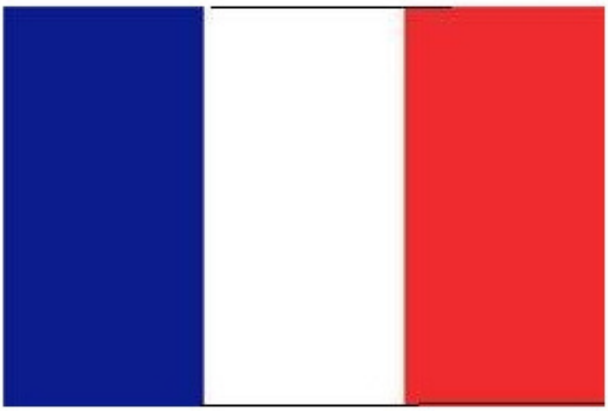
france

capitale de la culture, de l'économie et du romantisme français

sinan ertbak 5/c

Sinan ERTABAK

Le style parisien est connu comme une tendance de la mode qui reflète l'élégance, l'originalité et l'élégance des Français. Le style en question, apparu pour la première fois à Paris à la fin du XIXe siècle, fait référence aux vêtements féminins. À cet égard, il met l'accent sur le minimalisme, les détails classiques et un look sophistiqué pour les femmes.
Badesu yardım 5/C
LOUIS VUITTON

Hello kitty

MANELİ AKDEMİR 5B

Hello Kitty

Hello Kitty

Hola mi nombre es Maneli, hoy les enseñaré quién es hello kitty, hello kitty es un personaje, pero es un personaje muy dulce, es un personaje que los niños ven y juegan, tiene tanto una película como un juguete.

Maneli AKDEMİR

natürliche Schönheiten

- **Königssee, Bayern. ...**
- **Lüneburger Heide, Niedersachsen. ...**
- **Felsenmeer, Hessen. ...**
- **Kreidefelsen auf Rügen. ...**
- **Blautopf, Baden-Württemberg. ...**
- **Wattenmeer, Niedersachsen und Schleswig-Holstein. ...**
- **Spreewald, Brandenburg. ...**
- **Laacher See, Rheinland-Pfalz.**

Ozan CEBECİ

Hola mi nombre es Zeynep hoy les presentaré a mi gato

los ojos de mi gato son amarillos

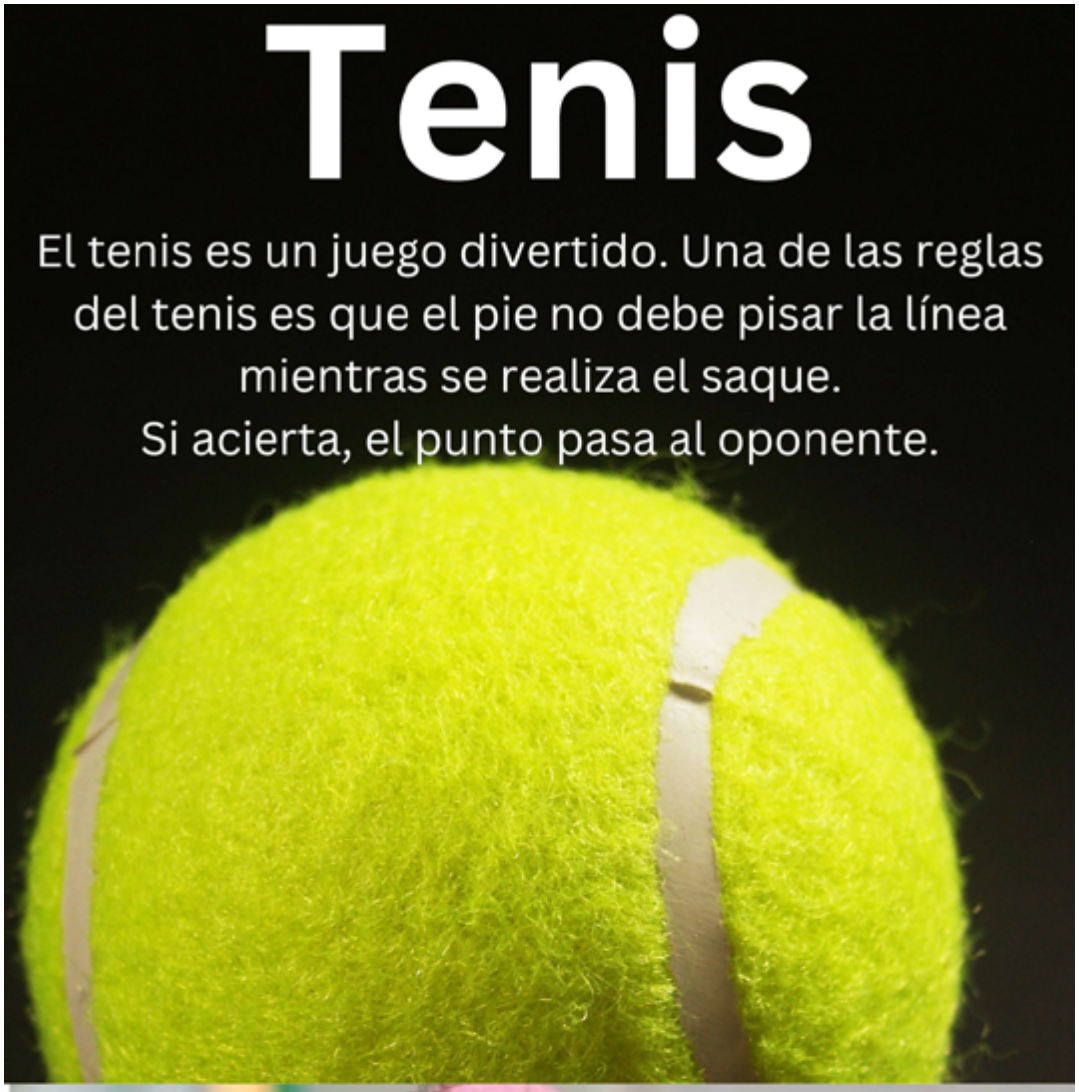
este es mi gato

zeynep Çulcu
5/B
307

El color del pelaje de mi gato es blanquecino y las puntas del pelaje de mi gato son amarillas

Zeynep ÇULCU

Toprak KARAGÖZ

Doruk TÜFEKÇİ

Görsel Sanatlar

IV. SANAT GECESİ "SONSUZ MAVİ"

DOĞANIN BÜYÜSÜNE YOLCULUK

Tüm Irmak Okulları bünyesinde her yıl mayıs ayında gerçekleştirdiğimiz Sanat Gecesi etkinliğimiz bu yıl "Sonsuz Mavi" temasıyla ziyaretçileriyle buluşmayı hedefliyor. Her sınıf seviyesinde hazırladığımız birbirinden yaratıcı sanat çalışmaları Mayıs ayında görkemli bir açılışla sanatseverlerle buluştu.

Doğanın büyüsüne çıktığımız yolculuğumuzda ilham aldığımız sanatçılardan biriside 19.yüzyılın en önemli izlenimci ressamlarından birisi olan Claude Monet. Onun eserleri, doğanın ve ışığın anlık etkilerini yakalama çabasıyla ünlüdür. Monet'in Nilüfer Bahçeleri serisi, bu doğa ve ışık algısının en güzel örneklerinden biridir. Nilüferler, Monet'in resimlerinde sıkça karşımıza çıkar. Onun bakışında, bu çiçekler sadece doğanın bir parçası değil, aynı zamanda bir duygu ve renk paletinin ifadesidir. Monet'in Nilüfer Bahçeleri, izleyiciyi doğanın içine çekerek, adeta bir rüyanın içinde gezdirir. Renklerin dansıyla birlikte su yüzeyinde yansıyan ışık, izleyiciyi büyüleyen bir atmosfer yaratır. Monet'in izlenimlerinin ve duygularının ifadesine dönüştüğü bahçelerinden yola çıkarak çeşitli tekniklerde yaptığımız sanat eserleri, izleyicilere bu büyülü dünyayı yeniden keşfetme fırsatı sunuyor. Monet'in izlenimci bakış açısı, sanatçıların ve izleyicilerin doğanın ve ışığın içsel güzelliğini görmelerine imkan sağlıyor. Doğanın ve duygunun resimdeki ifadesi konusunda yeni ufuklar açmaya hazırladığımız bu eserler, umarız tüm sanatseverler için ilham kaynağı olur.

kaldırın
başınızı
gökyüzüne,
görmek
istediğinizi
değil
gördüğünüzü
söyleyin bana!